Philip José Farmer

POARTA

Traducere de:
Cristian Sîngerozan

Editor: Lucian Borleanu
Tehnoredactarea: Ela Trandafir
Coperta: Grupul DUCOMY

Titlul original:
TRAITOR TO THE LIVING

Editura LUCMAN – Bucureşti
B. Al. I. Cuza, nr. 91, sector 1
Telefon/Fax: 01–223.77.55

ISBN 973-9439-65-9

1

Gordon Carfax scoase un geamăt.

Stătea în pat, în capul oaselor, întinzînd mîna după Frances.

Prin storuri, pătrundeau razele palide ale răsăritului, şi îşi dădu seama că Frances plecase, în primele ore ale dimineţii.

În vecinătate nu erau păsări de curte, ci doar cîini care lătrau, dar în acel moment era sigur că auzise, foarte slab, un cîntat de cocoş. Citise prea mult, îşi spuse el mai tîrziu. Despre fantoma lui Hamlet şi aşa mai departe. Dar explicaţia lui nu era îndeajuns de solidă pentru a îndepărta realitatea dură a raţiunii. Frances se ivise din întunericul nopţii, care păruse să se încolăcească în jurul ei, aranjîndu-se la locul său, precum ectoplasma. Încet, fără nici un sunet, ea începuse să plutească spre el, cu braţele întinse. Nu avea nici o cicatrice, exact aşa cum şi-o amintea dinainte de accident. Zîmbea, dar în spatele zîmbetului se ghicea durerea şi mînia.

— Frances? spuse el. Dacă aş fi ştiut…

Apoi i se păruse că aude acel cîntat de cocoş, şi Frances, tot un produs al imaginaţiei sale, se evaporase. Nu numai că dispăruse, ci păruse să se evapore, dezintegrîndu-se în nişte vălătuci mici, cenuşii.

Se întinse pe spate, oftînd, şi trase adînc aer în piept, revenind astfel la realitate. Dar oare visele nu fac parte din realitate?

Şi nu sunt visele singurul mod prin care morţii se pot întoarce?

Raymond Western spusese că nu aşa stăteau lucrurile. Nu, adevărul acesta era, Western nu afirmase niciodată că morţii se pot întoarce. El susţinuse numai că puteau fi găsiţi şi că puteau vorbi cu cei vii. Western îşi putea dovedi afirmaţiile cu ajutorul lui MEDIUM, care se afla în locuinţa lui din Los Angeles, metalic şi producînd un zumzet continuu.

Carfax nu era singurul care îi visa pe cei morţi. Toţi oamenii aveau astfel de vise. Visele erau zbuciumate, sau senine, sau înfricoşătoare, după cum viaţa reală a oamenilor era zbuciumată, senină sau înfricoşătoare.

Nu era aproape nici o îndoială că MEDIUM putea fi folosit pentru a comunica cu ceva sau cineva. Iar multă lume accepta afirmaţia lui Western, cum că acele entităţi erau fiinţe umane, moarte.

Gordon Carfax avea o altă explicaţie, şi acest lucru dusese la un scandal imens. Uneori îşi dorea să-şi fi ţinut gura.

Acum se afla în centrul atenţiei întregii lumi şi era foarte posibil să fie implicat într-o crimă. Mai exact, în efectele exterioare ale acesteia.

Închise ochii, sperînd să poată adormi la loc. Spera de asemenea, ca, dacă reuşea să adoarmă, să nu viseze nimic. Sau, dacă visa, să viseze ceva frumos. Crezuse că o iubise pe Frances, dar cînd îi apăruse în vis, îl înspăimîntase.

2

„UN PROFESOR SPUNE CĂ FANTOMELE SUNT DE FAPT MONŞTRI PRECUM ÎN FILMELE SF”

Carfax se forţă să citească articolul de sub titlu. Scîrbit, aruncă ziarul pe podea, lîngă altele aflate acolo. Era sătul de prostiile din National Questioner.

Totuşi, se gîndi el, luînd New York Times din teancul de ziare de pe masa aflată lîngă scaunul său, articolul era corect, în esenţă.

Pe prima pagină a ziarului se vorbea despre el. Chiar şi articolul favorabil lui, din New York Times, era plasat pe prima pagină. În perioada dinaintea MEDIUM-ului, numele lui ar fi apărut – dacă ar fi apărut – în vreun colţ undeva, printre numeroasele sale pagini.

„Nu poate fi negat faptul că primim mesaje din altă lume, din alt univers, de fapt”, a spus Gordon Carfax, profesor de istorie medievală la Universitatea Traybell, Busiris, Illinois. „Nu trebuie, totuşi, să apelăm neapărat la supranatural, pentru explicarea acestui lucru. Folosind briciul lui Occam…”

Ziarul National Questioner explicase ce era „briciul lui Occam”. Redactorii se gîndiseră, pe bună dreptate, că majoritatea cititorilor săi aveau să creadă, dacă aveau să creadă ceva în această privinţă, că „briciul lui Occam” era un soi de instrument de bărbierit.

Cei de la New York Times nu se obosiseră să explice termenul, lăsîndu-i pe cititori să-şi consulte dicţionarele, dacă aveau nevoie.

Cu toate acestea, şi New York Times catalogase teoria lui drept „ştiinţifico-fantastică”.

Carfax era extrem de enervat de acest lucru, dar era nevoit să recunoască că acel cuvînt era aproape imposibil de evitat; reprezenta o tentaţie prea mare pentru ziarişti. În momentul în care făceai referire la „a cincea dimensiune” – denumită, într-un mod mai familiar, „a patra”, de către National Questioner – invocai de fapt ştiinţifico-fantasticul. Şi dacă, în continuare, vorbeai despre „universuri simetrice”, de „lumi perpendiculare faţă de a noastră” şi de „entităţi extraterestre cu posibile intenţii ameninţătoare la adresa planetei noastre”, puteai fi sigur că ziariştii vor face referire la literatura ştiinţifico-fantastică. Puteai, de asemenea, să fii sigur că adversarii tăi vor avea un serios motiv de zeflemea.

Însă chiar şi revista Time renunţase la politica sa aproape permanentă de sacrificare a adevărului de dragul sarcasmului acid. După o serie de articole menite să desfiinţeze MEDIUM şi pe Western, Time admisese că Western ar putea avea dreptate. La scurt timp după aceea, Carfax îşi enunţase teoria. Dornică de a găsi o altă explicaţie în afara celei supranaturale, revista Time îl sprijinise atunci pe Carfax, atacîndu-l, din nou, pe Western. În teza sa, Carfax afirmase că teoria lui se datorează în bună măsură literaturii SF, dar nu mai mult decît datorau acestei literaturi călătoria în spaţiu sau televiziunea. La originea acestora se aflaseră oameni, nu cărţi sau reviste. Carfax susţinea ideea ca oamenii de ştiinţă să analizeze toate teoriile, pentru a da o explicaţie în privinţa entităţilor contactate de MEDIUM.

Prima teorie ce urma să fie dezvoltată avea să fie şi cea mai simplă. Ea susţinea, conform lui Carfax, că „spiritele” erau de fapt nişte entităţi ne-umane, dintr-un univers care ocupă acelaşi spaţiu ca al nostru, dar care este „perpendicular” pe al nostru. Iar aceste entităţi, nu se ştie din ce motiv, pretindeau că sunt fiinţe umane, moarte.

Western, în cadrul mai multor interviuri acordate presei, întrebase cum reuşiseră acele entităţi să obţină asemenea cunoştinţe corecte şi detaliate despre oamenii a căror identitate se presupunea că o foloseau.

Carfax, tot prin intermediul presei, răspunsese că entităţile au de mult mijloacele de a ne ţine sub observaţie. Ele nu fuseseră capabile să comunice cu noi, pînă ca MEDIUM să deschidă acest canal de comunicare. Sau este posibil ca ei să fi putut comunica cu noi în orice moment, dar să fi preferat, dintr-un motiv oarecare, să facem noi primul pas.

Carfax lăsă jos New York Times şi desfăcu ziarul local de dimineaţă, Busiris Journal-Star. Conţinea un articol care rezuma, pentru a nu ştiu cîta oară, prelegerea lui şi tărăboiul care a urmat. De fapt, tărăboiul consta dintr-o încăierare între şase inşi, imediat după ce un bărbat a fost doborît de lovitura dată cu o poşetă uriaşă, şi foarte grea, de către o femeie.

Totul a început în timp ce Carfax îşi ţinea prelegerea finală în cadrul seriei de prelegeri comemorative în onoarea Robertei J. Blue. Se stabilise ca prelegerea finală să fie ţinută de un membru al catedrei Universităţii Traybell. În plus, vorbitorul trebuia să se refere la un subiect din afara specialităţii sale.

Carfax se oferise voluntar să ţină discursul. Se folosise, de fapt, de relaţiile pe care le avea la decanul catedrei de pedagogie, partenerul său pentru partidele de pocher de miercuri seara, pentru a obţine acest lucru. În alte împrejurări, ar fi evitat această sarcină, ca pe ceva neplăcut, mai ales că era programată pentru seara de joi iar în lunea următoare începeau examenele de licenţă.

Credea însă cu tărie că trebuia să existe o explicaţie mai simplă şi mai ştiinţifică pentru cele descoperite de Western. Astfel că anunţase presa, atît ziarele cît şi televiziunile, de prelegerea pe care avea să o ţină. Se aşteptase să aibă parte doar de publicitate locală, dar directorul unui post de televiziune anunţase ziarul Chicago Tribune. Cînd a intrat în amfiteatru, Carfax nu a găsit cei cincizeci de studenţi şi profesori la care se aştepta, ci cinci sute de persoane din universitate şi din afara acesteia. Mai mult, erau prezenţi patru ziarişti din Chicago şi o echipă de reporteri de la un post de televiziune din Chicago. Reporterul de la Chicago Tribune descoperise faptul că Western şi Carfax erau veri primari, iar presa avea să exploateze acest aspect. Nu avea nici o relevanţă pentru problema dezbătută, dar ziariştii băteau monedă pe faptul că disputa era şi o ceartă de familie.

Carfax s-a chinuit degeaba să le explice că nu îşi cunoscuse niciodată personal vărul.

Discursul său a fost adesea punctat, şi din punctul lui de vedere, stricat, atît de urale, cît şi de huiduieli. După aceea, a răspuns întrebărilor venite din public.

Doamna Knowlton, înaltă, costelivă, între două vîrste, posesoare a unei voci foarte puternice şi autoritare, a fost prima şi ultima care a întrebat ceva.

Era sora directorului ziarului local, şi îşi pierduse recent soţul, fiica şi nepotul într-un accident cu barca. Se încăpăţîna cu disperare să creadă că erau încă vii şi că le putea vorbi. Nu era totuşi, o isterică, iar întrebările ei erau inteligente.

— Faceţi tot timpul referire la teoria lui Western, spuse ea, după ce Carfax încercase să-i dea nişte răspunsuri satisfăcătoare. Dar nu este doar o teorie! Este un fapt real! MEDIUM funcţionează exact aşa cum spune domnul Western, şi unele din cele mai strălucite minţi din Statele Unite sunt de acord cu el, deşi erau pregătiţi să-l catalogheze drept un şarlatan cînd şi-au început ancheta!

— Profesore Carfax, pînă la urmă cine e şarlatanul? Dumneata sau domnul Western? Ne spui că oamenii de ştiinţă ar trebui să folosească „briciul lui Occam”! Eu zic că e timpul să-l foloseşti chiar dumneata!

— Taie-ţi beregata cu el! urlă un student corpolent şi păros.

Se uita la Carfax, astfel că acesta a presupus că sfatul îi era adresat lui, nu doamnei Knowlton.

Vocea doamnei Knowlton se auzi puternică şi limpede, acoperind vacarmul.

— Domnule profesor Carfax, dumneata spui că noi cei care credem în teoriile lui Western, o facem doar din motive emoţionale! Spui că suntem influenţaţi de factori pur subiectivi! Ei bine, domnule profesor Carfax, dumneata de ce te implici emoţional atît de tare, de ce negi părerile noastre de o manieră atît de subiectivă, cînd toate dovezile sunt de partea noastră? Oare subiectivismul acesta orb, de care vorbeşti dumneata, nu este de fapt numai al dumitale?

Carfax se enervase atunci, probabil, nu, fără îndoială din cauză că acuzaţia ei avea o bază solidă. El nu era obiectiv pe de-a-ntregul, teoria lui izvora dintr-o bănuială. Era adevărat că adesea, bănuielile dau naştere la ipoteze ce mai tîrziu se dovedesc a fi teorii excelente şi adesea sunt dovedite. Dar el nu putea afirma acest lucru în public.

De fapt, nu a reuşit să spună nimic. Un bărbat s-a ridicat în picioare şi a strigat:

— Carfax ne urăşte! Vrea să nege cel mai important lucru de la creaţia omului încoace!

Individul cita celebra frază a lui Western. Carfax era gata să-i răspundă, dar bărbatul fu doborît de o poşetă grea de cinci kilograme (un reporter a luat-o şi a cîntărit-o, înainte de a o returna proprietarei, imediat după ce a fost dată afară).

Chiar şi după sosirea poliţiei, a durat puţin pînă ce scandalul a fost stins. Însă valurile făcute de acel incident nu s-au oprit acolo, Carfax devenind o persoană publică, cunoscută pe plan naţional şi primind, drept urmare, numeroase telefoane din întreaga ţară. Cele două care îi provocau cele mai mari griji în acel moment, fuseseră date din Los Angeles.

Unul dintre ele era de la Raymond Western, care îl invitase să vină în California, în vederea unei şedinţe gratuite cu MEDIUM.

Celălalt era de la Patricia Carfax. Ea era fiica lui Rufton Carfax, care era unchiul lui Western şi Gordon Carfax.

Domnişoara Carfax îi vorbise pe un ton aproape isteric, dar în mod evident, fusese sinceră. Ea era încredinţată că Western îi ucisese tatăl pentru a-i putea fura proiectul de construcţie al lui MEDIUM.

3

Gordon Carfax stătea aşezat într-un fotoliu, pe veranda lui însorită, împrejmuită cu sticlă, şi sorbea din ceaşca de cafea. Era delicioasă, un amestec de şase cafele speciale, de provenienţă sud-americană, pe care şi-l prepara o dată la două săptămîni. Urmărea cu privirea micile pitulici care intrau şi ieşeau prin intrarea mică, rotundă a căsuţei din lemn, atîrnată de creanga unui sicomor masiv, aflat în grădina lui. Îi făcea plăcere să privească la pasărea cardinal de un roşu superb, ce stătea pe covata păsărilor de lşîngă dud.

Casa era confortabilă şi odihnitoare, deşi, adesea, se simţea singur în ea. Se afla în circumscripţia Knollwoods, ocupată de clasa de mijloc, chiar la marginea orăşelului Busiris, un orăşel de mărime medie, din centrul statului Illinois. Carfax o cumpărase la puţin timp după ce fusese angajat de Universitatea Traybell. Trebuise să facă ceva reparaţii şi să se ocupe foarte mult de decorarea interioară. Cînd se căsătorise cu Frances, terminase reparaţiile, dar nu reuşise să încheie aranjamentele interioare. Ea renunţase bucuroasă la postul de secretară a decanului de la Universitatea Traybell, şi să se ocupe de aranjarea casei, după excelentele ei gusturi. Iar apoi, cînd aproape că terminase decorarea şi îşi căuta o altă activitate, a murit. În acea seară de vară, scăldată în razele amurgului, Gordon Carfax făcuse remarca că nu mai avea ţigări. Frances se abţinuse de la răspunsul ei obişnuit, anume că ar prefera ca el să se lase de fumat. În loc de aceasta, s-a oferit să se ducă cu maşina la magazin, să-i ia ţigări. Acolo avea de gînd să se oprească şi la librărie şi să-şi ia o carte poliţistă. Acest lucru îl iritase, deoarece casa era plină de cărţi, de la cei mai mari clasici pînă la cărţile poliţiste cele mai „uşoare”. Trebuia să fi fost cel puţin douăzeci din cele din urmă pe care ea nu le citise încă.

El a spus ceva în această privinţă, iar ea i-a răspuns că nu avea chef de ele. Apoi îl întrebase dacă nu ar vrea să o însoţească, spunîndu-i că le-ar face bine amîndurora dacă el şi-ar mai scoate nasul din cărţi. Puţin îmbufnat, poate din cauză că se simţea vinovat, el răspunsese că putea folosi acea carte pentru ora de istorie engleză medievală, din ziua următoare. Iar dacă ea insinua din nou că el nu vorbea cu ea destul, ea trebuia să-şi aducă aminte că în seara precedentă o scosese în oraş, la un spectacol şi la cîteva pahare de băutură la Golden Boars Head.

Frances trîntise uşa îndeajuns de tare încît să-l facă să tresară. Era supărată, şi pe bună dreptate, şi-a spus el mai tîrziu, din moment ce în timpul filmului nu vorbiseră, iar în bar li se alăturase directorul secţiei de limba engleză, şi soţia acestuia, astfel că nu schimbaseră decît cîteva cuvinte între ei.

A murit la cîteva minute după ce a plecat. Un bătrîn a trecut cu maşina lui masivă, cu cincizeci de kilometri pe oră, fără a opri la stop, într-o zonă în care viteza maximă admisă era de treizeci de kilometri pe oră, şi a izbit în plin portiera maşinii ei nemţeşti, lovind-o şi pe ea.

Frances a murit. Domnul Lincks, un cetăţean foarte respectat şi foarte bogat, a petrecut noaptea în spital, pentru a fi ţinut sub observaţie. Nu s-a

ales decît cu o tăietură la cap şi cu o amendă, pentru că nu oprise la stop. Lincks a susţinut că un tufiş l-a împiedicat să vadă indicatorul.

Era adevărat că oficialităţile oraşului nu avuseseră grijă să taie tufişul şi că, pentru un străin, indicatorul putea trece neobservat. Cu toate acestea, Carfax putea dovedi că bătrînul parcursese de multe ori acel traseu. Singurul martor era un tînăr de şaptesprezece ani, care s-a dovedit că era beat şi conducea cu permisul suspendat. Şi fusese de două ori acuzat, nu şi condamnat însă, pentru furt de maşini. Ultima maşină pe care se spunea că ar fi furat-o provenea de la unul din parcurile de maşini ale domnului Lincks. Amenda pentru faptul că nu oprise la stop, venise ca rezultat al propriei lui mărturii, dată imediat după apariţia poliţiei. Afirmaţia că Lincks se deplasa cu cincizeci de kilometri la oră, se baza pe mărturia puştiului, şi nimic din ce spunea acesta nu avea şansa de a fi crezut.

Cu două săptămîni înainte, domnul Lincks se dusese cu avionul la Los Angeles şi plătise pentru o şedinţă de trei ore cu MEDIUM. La întoarcerea în Busiris, i se luase un interviu de către doamna Knowlton, de la Journal-Star. În articolul ei era citată în întregime impresia extrem de favorabilă a domnului Lincks, în privinţa lui Western şi a MEDIUM-ului. Domnul Lincks vorbise, într-adevăr, cu regretata sa soţie, iar acum aştepta să o întîlnească în „marele necunoscut de dincolo". Nu a dat decît vagi detalii despre descrierea pe care a făcut-o ea vieţii de apoi. Fusese în primul rînd preocupat să afle dacă era fericită şi să o asigure că el nu avea să fie fericit decît după ce avea să o întîlnească pe ea şi pe Dumnezeu. El petrecuse de asemenea, mult timp (la preţul de 5000 de dolari pe jumătatea de oră) spunîndu-i că agenţia de vînzare de automobile mergea foarte bine, ca şi investiţiile lui. De fapt nu a discutat cu ea, ca timp efectiv, decît treizeci de minute. Durase două ore să o localizeze şi o jumătate de oră pentru a-i stabili identitatea, deşi el fusese sigur din primul moment de contact, că era soţia lui. Autorităţile impuseseră acea jumătate de oră alocată stabilirii identităţii, pentru şedinţele ce nu erau gratuite. Chiar şi morţii sunt afectaţi de implicarea exagerată a guvernului, spunea domnul Lincks.

Dar, în ciuda controlului sever exercitat de guvernul federal asupra liberei iniţiative, MEDIUM, în mod cert, „demonstra cît de mult greşeau acei atei, fără nici un dumnezeu, care îl numeau pe domnul Western escroc şi venea în sprijinul ideii de veşnicie şi adevăr a Cărţii Sfinte".

Domnul Lincks omisese faptul că majoritatea sectelor creştine negaseră că posibilitatea ca MEDIUM să intre în contact cu cei morţi fusese dovedită. Carfax, după citirea articolului, se repezise, cuprins de furie, la telefon. Îl sunase pe domnul Lincks în biroul său principal, de pe parcul numărul A-1 al Agenţiei de automobile cu vînzare pe credit, a lui Robert Lincks, îi spusese cine era, şi apoi îl întrebase:

— De ce n-ai vorbit cu soţia mea, să-i ceri iertare pentru că ai lovit-o cu maşina?

Lincks se bîlbîise şi apoi spusese:

— Dacă ar fi condus o maşină americană, în locul acelei cutii de conserve, ar fi fost în viaţă acum!

După care închisese.

Lui Carfax îi era ruşine, deşi nu ştia de ce. Acum, bîndu-şi cafeaua şi privind păsările, se gîndea la Frances. Poate ruşinea se datora ideii, care nu-i dădea pace, că dacă ar fi mers cu ea, ar fi salvat-o. Ar fi insistat să-l lase să mai termine un capitol înainte de plecare, şi astfel, momentul ar fi fost amînat, iar bătrînul ar fi trecut pe lîngă indicator fără să lovească pe nimeni.

Poate că se opunea teoriilor lui Western deoarece nu vroia să creadă că ar fi posibil că mai vorbească cu Frances. Poate că se temea de reproşurile ei. Se ridică şi duse ceaşca goală în bucătărie, căreia zugrăveala proaspătă aplicată de Frances cu numai trei săptămîni în urmă îi dădea o anume strălucire. Ceasul de perete indica nouă şi cinci. Patricia Carfax spusese că avea să-l sune din nou la ora unsprezece, în acea dimineaţă, după ora din Illinois. Urma să sune de la un telefon public, la fel ca şi prima oară. Avea însă să folosească unul cu ecran video, astfel încît el să-i poată vedea chipul şi să fie sigur că era verişoara lui. Îi putea compara trăsăturile cu fotografiile ei din albumul de familie. În cea mai recentă avea doisprezece ani, dar nu se schimbase atît de mult încît să nu o mai poată recunoaşte.

Cel care propusese folosirea unui videofon fusese Carfax. După informaţiile lui, Western plătise o fată pentru a se da drept verişoara lui, pentru a-l putea discredita, într-un fel. Western, în ciuda vîlvei create, era de fapt o persoană misterioasă, în esenţă. Datele de bază, în ceea ce-l privea, erau la îndemînă, dar adevărata lui natură le scăpa chiar şi celor mai pătrunzători reporteri.

Western îi făcuse o bună impresie lui Carfax, cînd îl cunoscuse. Avea o voce gravă, plină de nuanţe şi prietenoasă. Ochii lui profunzi, albaştri, nasul oarecum acvilin şi bărbie ieşită marcată de o dungă, îi dădea un aer de forţă şi sinceritate.

Carfax ştia foarte bine că aparenţele nu înseamnă mare lucru. Acest lucru, la care se adăugau prejudecăţile lui faţă de Western, îl făceau să fie foarte prudent. Cu toate acestea, la încheierea conversaţiei, avea senzaţia că poate greşise faţă de el. Sau că, cel puţin, avea să fie nevoit să fie mai obiectiv pentru a se asigura că nu va face vreo greşeală.

După ce „vraja” s-a destrămat, sentimentul că Western, în ciuda stilului său aparent direct, era departe de a fi sincer, i-a revenit.

Nu numai că Western îl invitase să vină oricînd la el pentru o şedinţă gratuită, dar se oferise chiar să-i plătească biletul de avion dus-întors. Carfax îi mulţumise şi spusese că îi va analiza propunerea, promiţîndu-i că avea să-i dea un răspuns pînă sîmbătă, cel tîrziu.

De ce îi oferea Western toate acestea? Parcurgea în viteză drumul spre succes, fără nici un obstacol iminent în cale. Avea mulţi contestatari, dar mult mai mulţi prieteni. De ce îşi făcea griji din cauză că, din întîmplare, un obscur profesor de istorie avusese parte de publicitate în legătură cu teoria lui? Ce putea Carfax să reprezinte pentru Western, în afară de o neplăcere minoră?

Sau, ştia oare Western că Patricia Carfax îl sunase, şi încerca astfel să contracareze orice ar ar fi avut ea de spus? Oricare ar fi fost adevărul, Gordon Carfax nu intenţionase nici o clipă să-l refuze pe Western. Curiozitatea legată de MEDIUM era mult prea puternică. Trebuia să vadă cu

ochii lui despre ce era vorba. Şi nu ar fi putut niciodată să împrumute destui bani pentru a plăti o şedinţă de trei ore cu MEDIUM.

Putea, totuşi, să aştepte să vorbească cu Patricia, înainte de a-l suna pe Western. Nu era exclus chiar să amîne acel apel pînă mai tîrziu, în decursul acelei seri. Nu vroia să-i dea lui Western impresia că era nerăbdător.

Recunoscu, în sinea lui, că ideea de a se aşeza în faţa lui MEDIUM îl speria puţin.

Auzi o maşină oprindu-se în faţa casei lui. Apoi, zgomotul făcut de o portieră trîntită. După cîteva secunde, se auzi soneria.

Carfax se încruntă, şi traversă sufrageria, îndreptîndu-se spre uşă. Din ziua în care ţinuse prelegerea, fusese asaltat de telefoane şi de vizitatori. Îşi dăduse numărul de telefon la „secret” şi agăţase pe uşă un bilet:

VĂ ROG, NU DERANJAŢI. SCRIEŢI-MI, DACĂ DORIŢI SĂ COMUNICAŢI CEVA

Mulţi, însă, nu dădeau atenţie biletului.

Deschizînd vizorul, îşi aminti brusc de cazul detectivului particular care se uitase prin gaura cheii şi primise în ochi un jet de acid nitric. Tipul îi fusese prieten şi lucrase chiar la multe cazuri împreună cu el. Cu toate acestea, Carfax purta ochelari în acel moment, astfel că orice jet de acid ar fi fost deviat.

Clătină din cap şi zîmbi, spunîndu-şi că devine din ce în ce mai paranoic od ată cu trecerea anilor, după care îşi lipi ochiul de vizor.

Femeia avea în jur de treizeci de ani. Avea un chip drăguţ, deşi avea nasul un pic cam lung, iar între baza nasului şi colţurile gurii avea nişte riduri lungi. Părul ei roşcat-auriu era tuns scurt şi părea a fi cîrlionţat natural, deşi, bineînţeles că era greu să fii sigur de acest lucru. Silueta ei atrăgătoare, unduioasă, era acoperită de o rochie puţin şifonată.

Realiză atunci motivul pentru care crezuse că buclele ei erau naturale. O mai văzuse înainte, însă nu în carne şi oase.

Deschise uşa şi văzu cele două geamantane de lîngă ea.

— Parcă trebuia să mă suni, spuse el. Intră, oricum.

4

Patricia Carfax părea o versiune întinerită a mamei lui. Diferenţa era că avea părul mai deschis la culoare, nasul mai lung şi ochii de un albastru mai închis, iar picioarele ei erau chiar mai lungi decît ale mamei lui. Iar maică-sa nu avusese niciodată acea expresie de disperare.

Se apropie de ea pentru a-i lua valizele.

Foarte încet, ea spuse:

— După ce intrăm, poate ar fi mai bine să dai drumul la radio înainte să începem să discutăm. S-ar putea să ţi se fi montat microfoane în casă.

— Da? spuse el.

Luă valizele şi intră în urma ei. Le puse jos şi puse o casetă cu Beethoven. În timp ce se auzea, la volum mărit, „Eroica”, el îi făcu semn să-l urmeze pe verandă. Beethoven continua, în acest timp să-şi îndeplinească rolul de a asigura o muzică superbă şi de a anula eforturile oricui ar fi vrut să le intercepteze convorbirea.

— Mă duc să fac nişte cafea, spuse el. Vrei zahăr sau frişcă?

— Nu, mulţumesc. O vreau simplă. Îmi place totul natural.

Întorcîndu-se din bucătărie, îi puse ceaşca şi farfurioara pe măsuţa de lîngă scaunul ei, îşi aşeză şi el pe masă cafeaua, de asemenea fără zahăr, apoi îşi trase un scaun lîngă al ei.

— Te urmăreşte cineva?

— Nu cred ca în avion să fi fost cineva, un urmăritor, vreau să spun. Dacă ar fi fost, în mod sigur mi-ar fi făcut el ceva, înainte să ajung aici.

— El?

— Păi, probabil că şi o femeie ar fi putut fi trimisă să mă oprească, dar credeam că toţi ucigaşii profesionişti sunt bărbaţi.

— Faptul că ai ajuns aici dovedeşte că nimeni nu a avut intenţia să te ucidă, spuse el. E foarte simplu să ucizi pe cineva, mai ales în mijlocul unei mulţimi sau pe străzi. Nu prea contează dacă e noapte sau zi.

Ea oftă şi se lăsă pe spate, dînd, brusc, impresia unei elasticităţi extreme.

— Trebuie să-ţi fie foame, spuse el. Ce zici de ouă cu şuncă, ţi le fac imediat.

— Aş prefera un hamburger. Nu-mi plac ouăle cu şuncă. Dar îmi este într-adevăr foame! Şi sunt foarte obosită!

Se ridică în capul oaselor, recăpătîndu-şi acel aspect ferm, sub formele rotunde.

— Dar nu pot să dorm pînă nu-mi iau această piatră de pe inimă.

Carfax nu se putu abţine să nu-i privească sînii plini. Ea îi surprinse privirea, se uită în jos, îşi ridică apoi ochii, îl văzu că zîmbeşte, şi izbucni în rîs. Era un rîs cam ascuţit. Ceaşca i se clătina în mînă. I se vedea prea mult din albul ochilor.

Îşi bău cafeaua, fără a vărsa vreo picătură şi aşeză ceaşca la loc, cu un gest însoţit doar de un uşor tremur, vizibil la atingerea farfurioarei. Spuse:

— Probabil că am dat dovadă de prea multă prudenţă, chiar de laşitate, că nu ţi-am telefonat să-ţi spun că vin. Însă după ce am sunat, am căzut pe

gînduri, şi aveam impresia că n-ar fi deloc exclus ca Western să-ţi fi instalat microfoane în casă şi să-ţi intercepteze convorbirile telefonice.

— De ce?

— Pentru că i-am spus că voi veni la tine să-ţi cer ajutorul. Nu ar fi trebuit să-i spun, ştiu asta. A fost o chestie de moment. Nu te cunoşteam, ştiam doar că eşti vărul meu şi că, mai demult, ai fost detectiv. Într-un moment de furie, numele tău mi-a venit primul în minte, ca să zic aşa. Însă voi ajunge şi acolo. Problema era că vroiam să plec din Los Angeles şi să vorbesc cu tine personal. Chiar şi prin videofon, totul este atît de impersonal, şi eram sătulă de această atmosferă impersonală, fiind nevoită să mă ascund, fără a putea vorbi cu nimeni. Şi eram sigură că în zona intrării de la blocul aflat nu departe de motelul în care stăteam, se tot fîţîia un bărbat…

— Motelul se afla în Los Angeles?

— Da, mă mutasem acolo pentru a putea fi mai aproape de Western. Mai exact, că nu era vorba de motelul în sine. Aveam un apartament chiar în afara Beverly Hills-ului, dar m-am mutat, cînd mi-am dat seama că Western e pe urmele mele. Încă nu mi se terminase contractul de închiriere, dar îmi plătisem chiria pe trei luni înainte. Şi de atunci m-am mutat de două ori. Mi-am lăsat maşina în grija unui prieten din Sun Valley, astfel ca Western să nu se poată folosi de ea pentru a mă dibui. Şi nu am trimis pe nimeni înapoi după ea, pentru că s-ar putea ca el să fi lăsat pe cineva, să stea cu ochii pe ea.

— E nevoie de mulţi bani pentru a angaja un om, doar ca să stea într-un loc luni întregi, în speranţa firavă că te-ai putea întoarce.

— O, Western are destui bani! E multimilionar! De fapt, banii aceia mi s-ar cuveni mie. Dar sunt toţi la el, şi tot vrea să mă ucidă! La fel cum l-a ucis pe tatăl meu!

— Îţi dai seama că trebuie să fiu obiectiv, spuse el. Nu pot să te cred pe cuvînt, aşa că te rog să nu te superi pentru întrebările pe care ţi le voi pune.

— Nu mă supăr, spuse ea. Ştiu că trebuie să-mi dovedesc acuzaţiile.

— Trebuie doar să-mi dai nişte motive serioase pentru care îl suspectezi pe Western. Mă îndoiesc că poţi dovedi ceva cu adevărat.

— Ai dreptate, spuse Patricia, ridicîndu-se mai mult în capul oaselor şi zîmbind. Ai dreptate. În primul rînd, n-ar strica să-ţi explic de ce nu m-am dus la poliţie, să le spun lor despre bănuielile mele legate de Western. Nu bănuieli. Fapte reale. Numai că, vezi dumneata, poliţiştii mi-ar cere dovezi, iar eu nu le pot aduce nici o dovadă care să stea în picioare într-un tribunal. Nimic suficient de serios încît să-i determine să-l supună la un interogatoriu. Şi apoi, acum a devenit o persoană atît de cunoscută şi puternică, încît poliţiştii ar ezita să se atingă de el, pînă nu-l prind cu mîţa-n sac.

— Mă îndoiesc de acest lucru, spuse Carfax. Poate că nu le-ar conveni să-l aresteze, dar ar face-o, dacă ar avea probe suficiente.

— Dar dacă m-aş duce la ei, Western ar afla, şi ar da de mine. Oricum, m-am dus la un avocat şi i-am prezentat cazul meu. Mi-a spus că nu am nici o şansă, şi că să-i las numărul de telefon, urmînd să mă sune el mai tîrziu, dacă se răzgîndea. I-am spus nu, mulţumesc, îi voi spune unde stau, dar după ce-mi va deveni avocat. Am ieşit din biroul lui, şi am luat un taxi pînă la motelul

unde stăteam, şi cred că aici am făcut o greşeală. Cred că a trimis pe cineva să mă urmărească…

— Cine?

— Avocatul!

— Cum îl chema?

— Roger Hampton. De la firma „Hampton, Thorburr, Roxton şi Row”.

— Au o reputaţie bună. Dar de ce-ar trimite Hampton pe cineva să te urmărească?

— Pentru că a crezut că sunt nebună şi că aveam de gînd să mă răfuiesc cu Western pe orice cale, chiar să-l împuşc dacă ar fi nevoie. M-am manifestat cam aprins cînd am fost în biroul lui. Dar sunt sigură că l-a sunat pe Western şi i-a spus unde mă aflam.

— Este adevărat că nu au acceptat să se ocupe de cazul tău, dar ce i-ai spus trebuia să rămînă confidenţial.

— Poate că a crezut că Western era în pericol, din cauza unei maniace, şi astfel că i-a spus unde mă aflam, fără însă a-i pomeni ceva despre ceea ce îi povestisem eu.

— Sau poate că el nu a avut nimic de-a face cu cel ce te urmărea, spuse Carfax. S-ar putea ca „umbra” ta, dacă ea a existat cu adevărat, să te fi urmărit înainte ca tu să mergi la Hampton.

— Dacă ea a existat? spuse ea. Ştiu sigur că mă urmărea. L-am văzut cînd s-a dus la recepţie şi i-a cerut recepţionerului informaţii despre mine. După ce a plecat, l-am întrebat pe recepţioner dacă se interesase de mine, iar acesta mi-a spus că da.

Carfax îşi legănă mîna şi spuse:

— Continuă.

— Mi-am făcut imediat bagajele şi am plecat de acolo în cincisprezece minute. Am luat un taxi pînă la un restaurant în Sherman Oaks şi de acolo, un altul pînă la Tarzana. Am închiriat o maşină, plătind cu bani gheaţă, şi am pornit spre Autostrada nr. 1. Aveam de gînd să stau la nişte prieteni, în Carmel. Presupuneam că Western nu ştia despre ei. Şi apoi, în timp ce coboram unul din dealurile acelea abrupte peste care trece Autostrada nr. 1…

— Ştiu la ce te referi, răspunse el.

—… era să mor! Mi-au cedat frînele. Am continuat să înaintez, pînă jos, prin toate curbele alea, şi singurul motiv pentru care nu am izbit vreo maşină în plin, de pe banda cealaltă, a fost acela că din direcţia opusă nu venea nimeni. Am reuşit să iau virajul de la baza pantei, deşi am derapat, maşina înclinîndu-se pe o parte, apoi s-a spart un cauciuc şi maşina s-a răsturnat. Am ieşit dinăuntru fără nici o zgîrietură, dar eram îngrozitor de speriată. Maşina era complet distrusă. O maşină a poliţiei a oprit şi m-a dus înapoi la restaurantul unde parcasem maşina, în timp ce mîncam. Cert e că în locul respectiv era o baltă de lichid de frînă. Am refuzat ajutorul medical. Nu aveam nevoie de aşa ceva, ci doar de un pahar de whisky. A venit un alt poliţist şi a spus că se umblase la cuzinetul principal, în mod cert. Iar aceasta se petrecuse în parcare, pentru că frînele fuseseră în regulă cînd am ajuns acolo, iar cînd am plecat, am ieşit din parcare fără a folosi frînele, deoarece

nu venea nici o maşină. De abia cînd am început să cobor panta, am folosit frînele, şi atunci a fost prea tîrziu.

— Şi numai Western ar putea dori să te ucidă?

— Numai el.

„Cincizeci la sută din puncte, în favoarea ta” îşi spuse el. Apoi i se adresă ei:

— Povesteşte de la început, că altfel nu ajungem nicăieri. Eu nu te voi întrerupe, îţi voi pune întrebări mai tîrziu.

— În regulă. Ştii că tatăl meu a fost profesor de fizică la Universitatea Big Sur, în California.

— Am aflat din ziare. Apropo, tot ce ştiu despre cazul acesta, ştiu din New York Times. În ziarul local nu s-a menţionat aproape nimic.

— Înainte de a se duce la Big Sur, a predat la UCLA. Trebuie că lucra la MEDIUM, încă de atunci. Acasă, îşi petrecea mult timp cu ecuaţii, scheme, diagrame, machete în miniatură, ale unor diferite aparate. Le vedeam uneori, cînd intram în biroul lui, şi l-am întrebat o dată la ce lucra. Mi-a răspuns, pe un ton glumeţ, că lucra la ceva ce avea să devină cel mai grozav lucru de la creaţia lumii încoace.

— Se spune că Western a inventat această expresie.

— MEDIUM nu e singurul lucru pe care l-a furat de la tatăl meu. Tata îşi ţinea întotdeauna hîrtiile într-un seif. Însă, după ce s-a mutat la Centrul de la Big Sur, a construit un soi de dispozitiv electronic. Era mic, în comparaţie cu MEDIUM, dar consuma enorm de mult curent electric. Să fi văzut facturile noastre de electricitate!

— A scăpat vreo astfel de factură neatinsă, în incendiu? întrebă Carfax, apoi, în grabă, adăugă: — Ştiu că am spus că nu te întrerup, dar sunt unele lucruri…

— Nu, au ars toate. Desigur, compania de electricitate le avea înregistrate. Spun că le avea, pentru că atunci cînd le-am cerut, mi s-a spus că fuseseră toate distruse. Trecuseră şase luni de la incendiu, şi cei de la companie au spus că nu păstrau înregistrări ale facturilor achitate, mai mult de şase luni. Făcea parte din politica lor de reciclare a hîrtiei. Oricum, ştiu că folosea o cantitate imensă de curent. Locuiam împreună, şi îmi plăteam şi eu partea mea din cheltuieli. Eram secretara preşedintelui universităţii, pe atunci, ştii doar. De fapt, nu ai de unde ştii. Cîştigam bine, dar nu-mi permiteam să plătesc jumătate din factura de electricitate. El mi-a spus că avea să aibă el grijă de acest lucru. Dar ştiam că tata nu-şi putea permite s-o plătească. Iar după cîteva luni, mi-a spus că intenţiona să se ducă la un om de la care putea împrumuta bani cu o dobîndă foarte mică. Ia ghici, despre cine era vorba?

Carfax era hotărît să nu spună nimic.

— Nepotul lui, adică vărul tău, şi al meu. Tata a obţinut banii, dar e cert că Western l-a obligat să-i spună la ce lucrează. Şi totuşi, cine ar pune bani la bătaie pentru o chestie nebunească, fantasmagorică, precum MEDIUM? E ca şi cum ai împrumuta bani pentru construirea unui perpetuum mobile.

„Ceea ce”, gîndi Carfax, „este acum, teoretic, posibil”. MEDIUM deschisese o poartă către mai multe lucruri, nu doar comunicarea cu cei morţi.

— Probabil că tata ajunsese cu maşinăria lui într-un punct de unde putea face o demonstraţie convingătoare. Nu ştiu. Nu l-am văzut niciodată pe Western acasă la noi, şi nici tata nu mi-a spus vreodată că ar fi venit pe acolo. Dar ar fi putut să vină acolo cînd eram eu la serviciu, sau, poate, cît timp am fost plecată în Europa, pe timpul verii.

Carfax vroia s-o întrebe dacă ştia sigur că Western îi împrumutase banii tatălui ei.

Parcă citindu-i gîndurile, ea spuse:

— Tata a început dintr-o dată să achite facturile de electricitate şi să cumpere mai multă aparatură. Ştiam că depusese douăzeci de mii de dolari o dată şi alţi zece mii altă dată.

Carfax murmură:

— Treizeci de mii?

— O bună parte din ei s-au cheltuit pe componente electronice, console şi carcase. Tata nu a vrut să-mi spună de unde luase banii sau la ce lucra. Spunea că voi afla totul la momentul potrivit, şi că, pînă atunci, nu aveam de ce să-mi fac griji. Depozitele erau în lichidităţi, iar chitanţele nu au apărut niciodată. Dacă au existat, au ars în incendiu. Sau le-a luat cineva. Nu ştiu de ce nu vroia tata să-mi spună ce făcea. Nu aş fi rîs de el, nici nu l-aş fi considerat nebun. Cel puţin, nu i-aş fi spus-o.

Se opri, se încruntă şi spuse:

— Trebuie să fiu sinceră. Da, m-aş fi gîndit că era pe cale de a-şi pierde minţile, şi probabil că mi-ar fi fost imposibil să nu mă dau de gol faţă de cineva. I-aş fi spus ce credeam. Şi poate că aş fi încercat să-l duc la un psihiatru. Nu credeam în viaţa după moarte, sau în altceva de natură supranaturală. Sună groaznic, nu? Natură supranaturală. Însă nici tata nu credea, cel puţin aşa ştiam eu. Mama mea însă murise cu patru ani în urmă, şi a fost un şoc pentru el. De aceea m-am dus să locuiesc cu el. Mi-era teamă să nu moară de durere sau chiar să se sinucidă. Şi, ei bine, am spus că voi fi sinceră, aveam nevoie de el tot atîta cît avea şi el nevoie de mine. Îmi iubeam mama foarte mult, şi tocmai divorţasem. M-am dus să locuiesc cu el, pentru a ne putea consola unul pe celălalt.

Îşi deschise poşeta, scoase o batistă fină şi îşi tamponă ochii.

— Poate că dorinţa lui de a se asigura că ea nu era moartă, că de fapt trăia, că avea s-o revadă într-o bună zi, să o regăsească... nu s-a apucat A. Conan Doyle de spiritism, după ce i-a murit fiul?

— Cred că e vorba de cineva din familia lui.

— Tata, însă, sunt sigură că vroia să abordeze problema în mod ştiinţific. Nu s-ar fi dus la un mediu. Şi este posibil ca moartea mamei să nu fi avut prea multe de a face cu proiectul lui. S-ar putea ca el să fi dat din întîmplare peste principiile de funcţionare ale lui MEDIUM. Numai că această descoperire nu s-a dovedit una prea fericită.

Privind iarba, încă umedă de rouă, şi la păsări, Carfax nu văzu nici un indiciu al nemuririi, ci mai degrabă un indiciu al continuităţii vieţii pe această lume. Morţii erau morţi, şi nu se întorceau, decît poate sub formă de îngrăşămînt natural. Iar metodele de înmormîntare folosite de oameni făceau, adesea, chiar şi acest lucru imposibil.

Acum, se îndoia chiar şi de continuitatea vieţii. Omul făcea tot ce-i stătea în puteri să distrugă viaţa, inclusiv pe el însuşi.

— Era seara zilei de 17 martie, spuse ea. Mă dusesem cu maşina la Santa Cruz, să-mi vizitez nişte prieteni de la colegiu, şi mă întorsesem la universitate în jurul orei unu noaptea. Eram obosită, dar nu mîhnită, căci mă distrasem. Rezervorul era aproape gol, iar lui tata avea să-i trebuiască maşina dimineaţa, căci a lui era în garaj. Trebuia să se ducă la o şedinţă a secţiei din care făcea parte, aşa mi-a spus, dar nu mi-a spus de ce. Aşa că m-am hotărît să umplu rezervorul, înainte de a mă culca. Cred că acest lucru mi-a salvat viaţa. Iar apoi, chiar în timp ce mă îndepărtam, cu maşina, de staţia de benzină...

Înghiţi în sec, cu zgomot, continuîndu-şi apoi povestirea, cu vocea gîtuită.

— Am auzit o explozie. S-a auzit în tot oraşul. Casa se afla la cinci cvartale de staţie, dar zgomotul a părut să vină chiar de lîngă mine. Cioburile ferestrelor s-au împrăştiat pe mai multe străzi, în jur, iar vecinii au fost aruncaţi din paturi. A trebuit să opresc vreo două minute. Eram atît de şocată. Apoi m-am îndreptat spre casă, cu mare viteză. Ştiam, nu ştiu de unde, a cui casă explodase. Casa era distrusă şi cuprinsă de flăcări. Era ca un rug uriaş. Pompierii au ajuns acolo la cîteva minute în urma mea, şi şi-au petrecut o oră încercînd să împiedice focul să se extindă şi la casele învecinate. Eu stăteam acolo, pur şi simplu, incapabilă să vorbesc sau să mă mişc, incapabilă să fac ceva, în afară de a mă uita la flăcări, la pompieri, la poliţişti şi la mulţimea care se adunase. Apoi una dintre vecine m-a arătat unui poliţist, sau cel puţin aşa mi-a spus ea mai tîrziu, şi nu mai ştiu decît că după aceea am fost dusă cu o ambulanţă. Doctorul de acolo mi-a dat un sedativ, şi m-am trezit în seara zilei următoare. Însă tot nu gîndeam prea limpede, şi eram obosită. Mi-au spus mai tîrziu ce au aflat. Trupul tatei a fost azvîrlit în curtea din spate, dar a căzut pe el o bucată de lemn în flăcări, astfel că nu a fost doar... sfîrtecat, rupt în bucăţi, ci a fost chiar... ars, pînă la desfigurare. Dentistul nostru avea fişele lui. Şi... şi...

Îşi suflă nasul în batistă şi se şterse la ochi cu vîrful acesteia. El se duse în bucătărie şi se întoarse cu mai multe şerveţele. Lacrimile îi stricaseră machiajul, şi după ce se privi într-o oglindă de buzunar, urcă la etaj, în baie, pentru a şi-l reface. Cînd se întoarse, nu doar că arăta mai bine, ci reuşi chiar să zîmbească.

— Seiful din zid era închis, spuse ea, dar era gol. Deci era evident că fusese deschis, hîrtiile scoase, totul scos de fapt, inclusiv bijuteriile mele, după care a fost închis. Cel care le-a luat, trebuie să-l fi obligat pe tata să-l deschidă. Poliţia a concluzionat că explozia a fost cauzată de gaze. Robinetele de la buşteanul artificial din şemineu erau închise, dar poliţiştii au fost de părere că ele trebuie să fi fost deschise, pînă ce casa s-a umplut de gaz. Ferestrele şi uşile erau toate închise, şi s-au găsit dovezi că fuseseră ermetizate, cu bandă adezivă. Aceasta, desigur că trebuie să fi ars, dar vreau să spun că poliţiştii au avut o metodă de a stabili că s-a folosit bandă adezivă. Însă tata nu a murit din cauza inhalării gazului. În plămînii lui nu s-a găsit nici urmă de gaz. Murise din cauza unei lovituri la cap. Sau cel puţin, fusese lovit în cap atît de tare, încît lovitura ar fi trebuit să-l ucidă. Dar nu s-a

putut stabili dacă fusese lovit de un corp neascuţit, mînuit de un om. Era posibil ca în momentul exploziei, un obiect greu să-l fi lovit în cap. Nu părea totuşi prea probabil, căci atunci ar fi inhalat gazul. Deci trebuie să fi fost lovit în cap înainte să se dea drumul la gaze. Apoi ucigaşul a dat drumul la gaze – trebuie că purta o mască de oxigen – a aşteptat să se umple casa de gaze, după care a lăsat acolo un dispozitiv, reglat să se aprindă, după plecarea lui, provocînd în felul acesta explozia. Poliţia nu a găsit nimic care să poată fi identificat drept dispozitivul de aprindere, dar acesta probabil că a fost, trebuie să fi fost, distrus în explozie. Ucigaşul s-a strecurat pe uşa din spate, şi se îndepărtase în momentul în care a explodat gazul. Cele două machete ale lui MEDIUM au fost distruse de foc şi explozie. Un expert electronist, care le-a examinat, a spus că din ele se scoseseră unele circuite. Nu ştia la ce foloseau machetele aparatului. Nu mai văzuse nimic asemănător. Şi, fără acele circuite ce dispăruseră, nici nu putea să-şi dea seama vreodată. Din moment ce ucigaşul trebuie să-l fi forţat pe tata să deschidă seiful, pentru a lua schemele lui MEDIUM, tata înseamnă că l-a recunoscut.

Carfax nu se putu abţine:

— Nu şi dacă purta o mască şi dacă şi-a schimbat vocea.

— Ştiu. Dar el ştia că nu aveau să existe martori, aşa că de ce să se fi obosit să-şi ascundă identitatea? Oricum, indiferent cine ar fi făcut-o, Western se află în spatele afacerii, dacă nu a făcut-o chiar Western. Numai el putea şti la ce lucra tata. Nu a fost o simplă coincidenţă faptul că Western a anunţat că reuşise să comunice cu cei morţi, la numai şase luni după moartea tatălui meu. Ştiam că Western îi furase planurile tatălui meu, dar cum o puteam dovedi? Nu aveam nici o dovadă valabilă într-o sală de judecată. Nu aveam însă de gînd să stau cu braţele încrucişate şi să-l las să scape, după ce-mi ucisese tatăl, dacă puteam face ceva, orice. Aşa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi folosesc banii de asigurare pentru a mă muta la Los Angeles şi a angaja o agenţie de detectivi ca să facă cercetări asupra lui Western. Presa a relatat pe larg despre el, deci cred că ştii destul de multe despre el, în linii mari. Are o licenţă în gestionarea afacerilor, şi a moştenit cele şapte magazine pentru aparatură electronică ale tatălui său. În timpul facultăţii a urmat nişte cursuri tehnice, şi o licenţă de operator radio şi telefon, de gradul întîi. Dar nu are nici cunoştinţele, nici geniul necesar să inventeze...

— Mă scuzi că te întrerup din nou, spuse Carfax, dar nu trebuie neapărat să fii doctor în fizică pentru a fi inventator sau descoperitor al unor principii noi.

— Da, spuse ea – cu ochii măriţi parcă de furie –, dar se pare că după terminarea facultăţii Western nu făcuse nimic altceva decît să se ocupe de afaceri, să speculeze la bursă şi să alerge după femei. Îţi spun eu ce gen de om e! O singură dată m-am aflat singură cu el, după înmormîntarea tatei, cînd am ieşit cu el, doar pentru a afla ce avuseseră de gînd el şi tata. Practic, am făcut în aşa fel încît să mă invite în oraş. L-am sunat şi i-am spus că aş vrea să vorbim despre tata. M-a dus la masă, la „Scandia”, şi am băut cîteva pahare împreună. Apoi a spus că am putea discuta mai liniştiţi în apartamentul lui, iar eu i-am răspuns că ar fi mai bine aşa. Speram ca, după mai multe pahare băute, plus tendinţa pe care o au bărbaţii de a vorbi mai

mult în compania unei femei frumoase – nu mă prea caracterizează falsa modestie – să spună ceva necugetat.

Ochii i se măriră şi mai mult, iar vocea nu îi mai era gîtuită de durere, ci răguşită de furie.

— Mi-a cerut să mă culc cu el! Propria lui verişoară! Şi îmi ucisese tatăl! Mă tem că m-am purtat prosteşte atunci, dar îmi ieşisem din minţi! I-am tras o palmă şi am strigat la el, că îmi ucisese tatăl pentru a-i fura planurile şi că voi avea grijă să plătească pentru ce făcuse. Dacă poliţia nu avea să-l înfunde, aveam s-o fac eu. Nu am văzut niciodată un om să se schimbe aşa. Pentru o clipă, am crezut că mă va ucide şi pe mine, chiar acolo. Dar nu, era prea deştept pentru aşa ceva. Şi-a recăpătat controlul imediat, ca şi cum s-ar fi aşezat sub un duş rece. A spus că aş face mai bine să ies imediat, şi nu vroia să mă mai vadă vreodată. Şi că, dacă mai spuneam cuiva ce îi spusesem lui, va avea grijă să-mi fie închisă gura. Nu a spus că mă va ucide sau ceva asemănător. A spus doar că-mi va închide gura. Sunt sigură că nu a vrut să spună că o va face pe cale legală. Am ieşit cît am putut de repede de acolo.Mai tîrziu am aflat, de la agenţia de detectivi pe care o angajasem, că uneori Western lasă unele femei să folosească MEDIUM, chiar dacă nu au destui bani pentru asta. Dacă sunt frumoase, le pune să plătească „în natură”. Ce mizerabil!

Lui Carfax îi trecu prin minte că era nevoie de acordul ambelor părţi pentru un astfel de tîrg.

— Mă întreb cum a obţinut agenţia aceea informaţiile acestea? spuse el. E puţin probabil ca acele femei să se dea singure în vileag.

— Agenţia mea are un om infiltrat, care lucrează pentru Western. Secretara lui Western i-a spus despre acele femei. Angajaţii lui Western îi sunt loiali acestuia, dar ea i-a povestit despre ele, deoarece se îndrăgostise de agentul nostru şi a crezut că el nu va spune altcuiva, căci şi el pretindea a-i fi loial lui Western. Meseria de detectiv e murdară, nu-i aşa?

— Da. Dar în orice meserie, puţine lucruri se fac fără a-ţi murdări mîinile cît de cît.

— Oricum, agenţia a obţinut unele informaţii de la femei care îi refuzaseră avansurile. Pe ele nu le deranja să-l dea în vileag! Ştiu că te întrebi de ce Western nu mi-a făcut de petrecanie mai demult, din moment ce e pe urmele mele. Au trecut opt luni de cînd i-am spus ce bănuieli am. Dacă ar fi vrut să mă ucidă, ar fi trebuit să o poată face pînă acum. Totuşi, trebuie să ştie că am angajat nişte profesionişti, ca să-l urmărească. Cei doi şefi ai agenţiei au primit telefoane anonime, în care li se spunea să renunţe la mine, ca clientă. Acest lucru s-a întîmplat la puţin timp după ce au descoperit că telefonul îmi era ascultat iar în casă mi se montaseră microfoane. Iar agenţia a identificat chiar mai mulţi bărbaţi care mă urmăreau. Ei aparţineau unei alte agenţii, iar aceasta din urmă, desigur că nu a vrut să spună cine o angajase.

— Cum se numea agenţia ta? Dar cealaltă?

— A mea se numea „Fortune şi Thorndyke”. Cea a lui Western era „Agenţia de Investigaţii şi Pază Magnum”.

Carfax mişcă aprobator capul şi spuse:

— „Fortune şi Thorndyke” se află în vestul Hollywood-ului. Magnum este în centrul Los Angeles-ului, şi îi aparţine lui Valmont. Îi cunosc pe toţi trei destul de bine, căci am lucrat pentru ei, în anumite perioade.

— Ce te-a făcut să devii profesor de istorie? spuse Patricia. Pot să înţeleg de ce ai renunţat la meseria de detectiv particular. Trebuie să fie foarte sordidă, deprimantă şi numai arareori interesantă. Desigur, căderea ta nervoasă…

El ridică din umeri, iar ea continuă:

— Păi, a scris în revista Time, că ai avut o criză nervoasă în timp ce lucrai la un caz şi că aceasta s-a agravat, criza vreau să spun, nu cazul, cînd era să mori într-un derapaj cu maşina, din cauza unei ploi torenţiale, şi…

— Am stat o perioadă într-un sanatoriu particular, iar apoi la Mount Sinai, în Beverly Hills. Din fericire, sau din nefericire, am avut parte de un psihoterapeut care era extraordinar în meseria lui.

— Din nefericire?

— Poate. Doctorul Sloka m-a convins, sau m-a făcut să mă autoconving, că de fapt îmi pierdusem minţile şi că suferеam de o serie de halucinaţii extraordinare şi extrem de reale. Din acel moment, mi-am revenit destul de repede. Dar tot nu sunt sigur că…

— Trebuie să-mi povesteşti despre acestea, odată. Dar mă tem că i-ai oferit lui Western un mare avantaj împotriva ta. Dacă vrea, poate să facă referire la depresia ta nervoasă şi să spună, sau cel puţin să facă aluzie că acum treci printr-o alta, astfel că nimeni nu ar trebui să dea vreo atenţie teoriilor tale ştiinţifico-fantastice.

Carfax făcu o grimasă şi spuse:

— Ştiam foarte bine acest lucru şi ştiam cum ar putea folosi adversarii mei acest aspect. Western s-ar putea folosi de el, dacă ajunge la înghesuială. Tu…

Se opri. Se abţinu să spună că o anumită persoană care în mod cert a avut probleme psihice şi o alta care ar putea fi dezechilibrată nu formează o alianţă prea solidă.

— Vom vorbi despre acest lucru mai tîrziu, spuse ea. Am venit la tine pentru că îmi eşti văr şi pentru că, în mod sigur, nu eşti de partea lui Western. Şi pentru că ai lucrat ca detectiv.

— Bine, haide, s-auzim, spuse el. Să nu ne mai ascundem după deget.

— Ce?

— Ce intenţionezi să-mi ceri să fac, atunci cînd îl voi vizita pe Western?

— E logic, nu? spuse ea, aplecîndu-se mai aproape de el. Dar îmi dau seama că nu am nici un drept să-ţi cer asta, din moment ce ţi se va oferi o singură şedinţă cu MEDIUM. Probabil că vei voi să vorbeşti cu soţia sau cu părinţii tăi, sau cu cineva drag ţie. Sau, cum eşti profesor de istorie, ai putea dori să afli, dacă, de exemplu, ministrul apărării, Stanton, s-a aflat cu adevărat în spatele asasinării lui Lincoln.

— Lasalle, de la Universitatea din Chicago, lucrează deja la acest proiect. I s-a acordat o bursă guvernamentală.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Este însă mult mai important decît asasinarea lui Lincoln, să aflăm dacă tatăl tău a fost sau nu ucis, şi de către cine. De fapt, acesta ar putea fi cel mai important caz de crimă, care a existat vreodată.

Ea oftă adînc şi spuse:

— O vei face!

— Mă voi gîndi la asta.

Efectul subtil al acestei conversaţii, îşi spuse el, era acela că fusese convins să-şi contrazică propriile teorii. În loc să rămînă fidel ideii că entităţile erau neumane, dar vii, el începuse să le considere fiinţe umane moarte. Patricia îi cerea ajutorul, dar cu toate acestea credea în teoria lui Western.

5

Gordon Carfax îşi pusese în cap să nu revadă niciodată Los Angeles-ul.

Şi iată-l acum, la bordul unui avion care ateriza pe pista de pe noul aeroport Riverside International. Dedesubt, deasupra vestului Arizonei, aerul avea o nuanţă verde-cenuşie, închisă. Munţii de sub ei semănau cu un relief subteran, văzut dintr-un submarin cu podeaua din sticlă. Acolo jos se afla Rezervaţia Kofa Game, unde se relatase că mai puteau fi găsite ultimele pume nord-americane, deşi bolnave, tuşind şi cu ochii lăcrimînd.

Existau, de asemenea, cîţiva cactuşi saguaro, care nu mai supravieţuiau decît în cîteva zone de mică întindere. Cu toate acestea, aerul poluat nu era decît parţial răspunzător pentru dispariţia aproape totală a uriaşului cactus.

Preşedintele Statelor Unite promisese că, în cel mult zece ani, indiferent de costuri, norul poluant avea să ajungă la nivelul din 1973.

Avionul ateriză şi se opri la punctul prestabilit, după care i se alătură un coridor mobil de transport pentru pasageri pînă la terminal. Carfax intră în clădirea sofisticată, dotată cu aer condiţionat. Îl recunoscu imediat pe bărbatul înalt şi slab, cu faţa lată şi cu părul cărunt, tuns scurt. Îl cunoscuse pe Edward Tours prin videofon, cînd îi întorsese apelul lui Western. Îşi strînseră mîinile şi discutară puţin despre smog. Oricît de nedorit era smogul, se dovedea a fi un bun subiect de discuţie, şi o ţintă potrivită pentru înjurături.

Discutară în continuare despre lucruri cum ar fi impozitele crescînde, plaje la care nu era permisă intrarea acelora ce nu treceau un test de frumuseţe, masacrul de la Philadelphia, criza iraniană şi rata de alfabetizare, aflată în descreştere. Cînd epuizară sau, cel puţin, terminară de parcurs în fugă aceste subiecte, cele două valize ale lui Carfax îşi făcură deja apariţia prin deschizătura specială. Un mic dispozitiv cu patru roţi se deplasa dedesubtul valizelor, în timp ce braţele de oţel le ridicau în aer. Valizele fură culcate pe o parte. Ajunseră pînă la Carfax, transportate de dispozitivul rulant, şi se opriră la treizeci de centimetri de el. Carfax dădu drumul pungii sale din plastic, prin deschizătura ei, în vreme ce doi tineri luau bagajele. Dispozitivul de transport se răsuci şi se îndepărtă, rulînd pe cele patru roţi ale sale.

Tours şi cei doi însoţitori ai lui purtau nişte costume de protocol, de vară, portocaliu deschis. Aveau nişte medalioane mari, argintii, agăţate de lanţurile argintii de la gît. În interiorul cercurilor de pe partea superioară a medalioanelor se putea citi cîte un „M” auriu (de la MEDIUM). Cam jumătate din mulţimea aflată în terminal purta medalioanele respective.

Tours spuse:

— Va trebui să luăm trenul, doctore Carfax. Vă rog să ne scuzaţi, dar nu mai putem oferi nimănui tratamentul preferenţial, pentru VIP-uri. Nu la ieşirea dintr-un aeroport, cel puţin. În afară de faptul că presa ne-ar considera nişte duşmani ai ecologiei, am fi şi amendaţi. Dar ştiţi că...

— Nu m-am aşteptat să fiu luat cu o limuzină şi nici nu-mi doresc, spuse Carfax. În plus, trenul este mult mai rapid decît o maşină pe autostradă.

Se duseră în sala de aşteptare. Un minut mai tîrziu, expresul de Hollywood îşi făcea intrarea, însoţită de un pufăit şi de un scrîşnet puternic. Intrară într-unul din vagoanele sale ovale. După cîteva minute, se deplasau cu 250 de kilometri pe oră. Carfax, aşezat lîngă fereastră, privea peisajul rural, printre arcadele mari, albe, care susţineau traversele de deasupra lor. Smogul nu părea atît de dens, cum se văzuse de la douăsprezece mii de kilometri distanţă. Şi, deocamdată, nu îl deranja, din moment ce nu venea dintr-un mediu filtrat, dotat cu aer condiţionat.

Metropola înaintase spre est, cu aproximativ treizeci şi cinci de kilometri, astfel că fostul semi-deşert era acum o întindere de clădiri solide, de case şi străzi. În zona mai veche se aflau mai multe blocuri-turn, iar unele străzi erau acum supraetajate şi mult mai complexe. Clădirile luaseră locul multora dintre străzile pe care le străbătuse el, demult. Mulţi pietoni purtau măşti de oxigen pentru urgenţe şi mici cilindri. Altminteri, Los Angeles-ul nu se schimbase prea mult.

La cinci după plecarea de la Aeroportul Riverside, expresul se opri în gara Highland-Sunset. Zona de aici se schimbase considerabil. Multe clădiri fuseseră demolate, iar bulevardele Sunset şi Hollywood erau supraetajate.

Cei patru bărbaţi, cu Tours în frunte, coborîră cu scările rulante în interiorul unui tunel din plastic, care corespundea cu nivelul superior al străzii. Într-o incintă presurizată îi aştepta un taxi din cele noi, echipat cu instalaţii electrice, cîte unul pentru fiecare roată. Şoferul era ras în cap şi era îmbrăcat numai cu nişte pantaloni scurţi de un albastru electric şi cu o eşarfă stacojie. Se mişcau cu încetineală prin traficul de la vest de trotuarul de la ieşirea din metrou Nicholls Canyon. Noua stradă Nicholls Canyon îi conduse direct spre şoseaua laterală care se desfăşura paralel cu dealurile, spre vila lui Western. După o jumătate de kilometru, fură opriţi de un corp de gardă şi de un pod basculant. Corpul de gardă se dădu la o parte după ce Tours i-a arătat o emblemă codificată şi şi-a introdus degetul mare într-o gaură dintr-o cutie specială de identificare. Podul basculant se lăsă în jos, permiţîndu-le să treacă.

Nişte piloni masivi susţineau şoseaua, care se desfăşura de-a lungul pantei abrupte a dealurilor, ramificîndu-se în alte bulevarde, care se sfîrşeau prin cvartale ce duceau la diferite vile, ridicate în locuri amenajate în relieful deluros. Întregul deal fusese amenajat, terasat şi învelit în plastic, în metal şi beton, dar la suprafaţă era în general acoperit de iederă.

Prin parapetul masiv de pe partea laterală a şoselei, Carfax văzu, la baza dealului, o parcare întinsă, lîngă un bloc alb, înalt. Numeroasele persoane din parcare păreau a fi împărţite în aproximativ patru grupuri, cei mai mulţi avînd în mîini nişte pancarte mari. În jurul parcării erau parcate un număr de maşini de poliţie.

— Manifestanţi pro- şi anti-Western, spuse Tours. Grupul cel numeros este format din cei pro-Western. Ceilalţi sunt contra, dar nu se înţeleg între ei. Un grup e catolic, altul e baptist, altul e format din adepţii Bisericii Scientologice, iar celălalt, dacă nu mă înşel, este grupul „carfaxit”, dacă nu vă supără cuvîntul.

— Nu am autorizat nici o organizaţie să-mi folosească numele, spuse Carfax. Cel puţin, nu încă.

— Atunci aţi face mai bine să le spuneţi şi lor, răspunse Tours.

Casa lui Western se afla pe cel mai înalt punct al dealului. Era o clădire din lemn şi cărămidă, cu trei etaje, în stil antebelic. Cinci negri în haine complet albe lucrau pe peluză şi se ocupau de tufişurile în floare din apropierea verandei întinse. Carfax aproape că se aştepta să apară acolo un colonel cu barbişon, împreună cu soţia lui cu fustă cu crinolină.

— Grădinarii sunt de fapt gărzi, spuse Tours. Vegetaţia pare atît de verde şi sănătoasă deoarece e din plastic.

— Dar maşinile de tuns iarba şi foarfecele?

— Maşinile nu au lame înăuntru, iar foarfecele au muchii boante. Domnului Western nu-i place să aibă o atmosferă poliţienească în jur, dar trebuie să dispună de gărzi. Prea mulţi oameni cu mintea rătăcită, precum Phillips, de exemplu, trebuie să fi citit despre el, au încercat să-l ucidă pe domnul Western. Unii fanatici au impresia că pot împiedica discreditarea religiei lor, dacă îl ucid pe domnul Western. Sunt nebuni, desigur.

— Înţeleg că domnul Western a discutat cu Phillips la numai şase ore după moartea acestuia.

— Da, Phillips a fost localizat şi i s-au pus cîteva întrebări. Nu-şi revenise, încă, din şocul recentei sale transformări într-un „spirit”, şi deci nu a fost un contact prea bun. Totuşi, domnul Western intenţionează să-l contacteze din nou. Este de părere că mărturia lui Phillips poate acum să-i convingă pe ceilalţi adepţi ai religiei lui Phillips că nu e un şarlatan.

Taxiul opri în faţa unei porţi masive din metal, de la capătul platformei. Cîteva secunde mai tîrziu, poarta se dădu la o parte. Taxiul ocoli pe lîngă clădire şi intră în subsol. Uşile flexibile se închiseră în spatele lor. Pasagerii ieşiră, Tours îi dădu cartea sa de credit şoferului, care o introduse în aparatul de tarifare şi i-o dădu înapoi. Taxiul se îndepărtă, ieşind prin uşile flexibile. Cînd acestea se deschiseră, curentul de aer împinse la o parte smogul cenuşiu-verzui, îndepărtîndu-l de intrare.

Tours, urmat de Carfax, urcă o scară cu douăzeci de trepte, pînă ajunse într-o cameră uriaşă, şi superb decorată. Cei patru bărbaţi de acolo păreau să nu aibă nimic altceva de făcut în afară de a lenevi şi de a face pe durii. Carfax se pregătise deja pentru o percheziţie, dar nimeni nu-i ceru acest lucru. Probabil că trecuse pe lîngă nişte detectoare de metale, în timp ce urca la etaj, se gîndi el.

Parcurseră un hol cu tavan înalt, cu picturi murale pe care el le recunoscu ca fiind copii ale frescelor etrusce. La capătul coridorului se afla un mic ascensor. Intrară amîndoi şi urcară la etajul trei. Tours nu atinse butoanele, care probabil că erau false, în timp ce cineva îi privea printr-un sistem de televiziune cu circuit închis, apăsînd pe comenzile necesare. Carfax se întrebă dacă liftul cobora pînă în garaj.

Intrară direct într-un birou spaţios, cu douăzeci de mese, în spatele cărora fiecare angajat sau angajată vorbea la telefon, dictau unor dactilografe, studiau nişte documente, sau ascultau unele înregistrări. O femeie bine clădită, între două vîrste, le fu prezentată drept doamna Morris, secretara particulară a lui Western. Zîmbind, ea îi conduse printr-un hol scurt şi un birou mic, cu o masă la care nu stătea nimeni şi pe care se afla un calculator. În spatele acestui birou se afla un coridor lung şi o intrare strîmtă,

care îi despărţea de o încăpere mică. Tours făcu un semn cu mîna în direcţia camerei de luat vederi, montată la încheietura peretelui cu tavanul, iar uşa se deschise, glisînd în lateral. Camera în care intrară era foarte spaţioasă şi foarte friguroasă. Pereţii erau zugrăviţi într-o nuanţă alburie şi erau goi, în afară de nişte diagrame mari, a căror semnificaţie el nu o înţelese. În afară de un mic birou şi de un scaun, aşezate într-un colţ, şi de cîteva scaune, din loc în loc, camera nu era mobilată. În mijlocul ei era Western, iar în spatele lui se afla MEDIUM.

6

Carfax era nevoit să recunoască un lucru în privinţa lui Western. Acesta nu se străduise deloc pentru a crea o atmosferă mistică. Lipseau toate acele ornamente şi însemne exotice ce puteau fi atît de des găsite în camerele de întrunire ale unui mediu uman. Încăperea era goală şi luminoasă. Cubul cenuşiu-închis, cu volumul de un decimetru, avînd în faţa lui o consolă curbată, cu numeroase ecrane, discuri, comutatoare, reostate, lumini indicatoare, şi ecrane video, iar în spate – cabluri uriaşe care se pierdeau în podea, exprima un singur lucru: ŞTIINŢĂ. Western nu purta halate largi, acoperite de însemne astrologice. Nici nu se asemăna cu un laborant. Părea că tocmai venise de pe terenul de tenis. Purta nişte tenişi albi, fără şosete, un şort verde-deschis şi o bluză albă, fără mîneci. Deasupra decolteului adînc al bluzei se putea vedea părul negru, des şi cîrlionţat, prezent şi pe picioarele lui musculoase.

Carfax se aşteptase ca el să poarte medalionul cu litera „M”, dar pînă şi acesta lipsea.

Se apropie de Gordon, zîmbind, şi îi întinse o mînă mare, puternică şi păroasă.

Cînd zîmbea, semăna mult cu Patricia.

Purtă o discuţie lejeră cu Carfax, pentru cîteva minute, întrebîndu-l cum călătorise, făcînd obişnuitele comentarii despre smog, şi remarcînd că viaţa în Los Angeles era acceptabilă, numai dacă stăteai în casă şase luni pe an şi dacă aveai mulţi bani.

— A, fără legătură cu toate astea, dar foarte important, totuşi – spuse el – a luat legătura cu dumneata verişoara noastră?

Carfax nu se aşteptase la atîta francheţe. Întregul lui plan era distrus în cîteva secunde.

Era mai bine să spună adevărul, sau cel puţin, atît cît era necesar să-l convingă pe Western că nu minţea. Era posibil ca Western să ştie că Patricia venise la el acasă.

— Da, răspunse el, sperînd ca tonul lui să fie tot atît de degajat ca al lui Western. De fapt, a venit cu avionul, fără să mă anunţe, şi am găzduit-o aproape o săptămînă.

Carfax îşi verificase foarte amănunţit locuinţa, în căutarea eventualelor microfoane. Nu găsise nici un indiciu în acest sens sau în privinţa interceptării convorbirilor sale telefonice. Patricia ar fi putut fi urmărită pînă în Busiris, sau destinaţia ei ar fi putut fi aflată de la compania aeriană. Dacă cea din urmă variantă era adevărată, era evident pe cine se ducea să viziteze în Busiris.

— Nu mă surprinde, Gordon, spuse Western. Nu ştiu ce părere ai despre ea, dar eu zic că moartea tatălui ei i-a lăsat traume serioase. L-a iubit foarte mult. Poate prea mult. Iar circumstanţele morţii lui ar putea traumatiza profund chiar şi o persoană foarte echilibrată. M-a acuzat însă că am furat planurile MEDIUM-ului de la tatăl ei, şi, cum pînă acolo nu mai e decît un pas, că l-aş fi ucis pe tatăl ei. Ţi-a spus toate acestea, nu? Desigur că ţi le-a spus.

Un lucru era cert, Western ştia să dezarmeze. Cine putea crede că o asemenea atitudine deschisă putea ascunde un hoţ şi un ucigaş?

— Da, mi le-a spus, zise Carfax.

— Şi te-ai aşteptat, sau cel puţin ai sperat, să foloseşti MEDIUM, propria mea invenţie, pentru a afla dacă ea spune adevărul?

— Ai o foarte bună intuiţie, spuse Carfax. Ca să fiu sincer, şi se pare că amîndoi suntem sinceri, nu eram sigur că îţi voi cere să-l găseşti pe unchiul meu… al nostru, adică. Am şi eu interesele mele, să ştii.

Western rîse, spunînd:

— Îţi ofer două şedinţe. Recunosc că ele mă costă ceva bani, dar nu o fac din generozitate. Îţi ofer două din multe motive. Unul este acela că, dacă te convingi, adepţii dumitale se vor răzgîndi. Teoria dumitale, şi altele asemenea ei, vor fi anihilate din faşă. Le ofer şedinţe gratuite şi unora din ceilalţi adversari ai mei, să ştii. Mîine trebuie să vină foarte mulţi. Trei iezuiţi, un fizician renumit, un teolog eminent, şi un exorcist recunoscut ca o autoritate în domeniu. Exorcistul are permisiunea de a efectua o exorcizare, dacă doreşte. Iar iezuiţii vor fi însoţiţi de nişte preoţi anglicani şi metodişti, doi rabini, unul ortodox, unul reformat, un creştin scientist, un mormon, un faimos ateu care este de asemenea scriitor de cărţi ştiinţifice, şi conducătorul Bisericii Animiste Africane, un nigerian, cred.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Nu ştiu cît de obiectiv va fi acest comitet. La urma urmelor, e foarte probabil ca credinţele lor religioase, şi aici intră şi ateul, căci ateismul este o formă de religie, să fie spulberate. Şi dacă se întîmplă acest lucru, s-ar putea ca şi ei să se simtă spulberaţi. Ştii, religia unui om face adesea parte din nucleul profund al identităţii sale. Dacă acesta este sfărîmat, imaginea de sine este în pericol. Foarte puţini rezistă acestui lucru. Dar sper ca dumneata să fii cît mai obiectiv posibil. Nu ştiu de unde izvorăşte teoria dumitale, dacă nu cumva din citirea prea multor romane SF…

Carfax tresări. Western zîmbi şi spuse:

— Scuză-mă. Nu e nimic ridicol în teoria dumitale, dar cred că realitatea o contrazice.

Începu să vorbească mai tare, înroşindu-se puţin la faţă:

— Dumnezeule mare! Ce altceva mai vor oamenii? Comisia federală a făcut o anchetă extrem de amănunţită, şi ştii ce spune raportul ei neoficial: „Fie că ne place sau nu, MEDIUM este un mijloc de comunicare cu supranaturalul”, deşi eu prefer propriul meu termen, embu, care vine de la „electromagnetic being universe”*. Raportul oficial nu a fost încă publicat, după cum ştie toată lumea, deoarece preşedintele se teme de repercusiuni. Nu poate să spună nici „da, e adevărat”, nici „nu, nu e adevărat”. Dar raportul va trebui prezentat în curînd. Se fac prea multe presiuni, ca să fie amînat la nesfîrşit.

— Ştiu, spuse Carfax.

— Nu mă îndoiesc că ştii. Se vorbeşte destul de mult despre asta în presă. Cu toate acestea, dumneata eşti nerăbdător să pleci, iar eu sunt nerăbdător să clarificăm totul. Nu că Patricia mi-ar putea face cu adevărat rău, dar mi-ar putea produce unele neplăceri.

Vorbi într-un ecran de pe consolă:

— Harmons!

O clipă mai tîrziu, îşi făcu apariţia un bărbat scund, gras, chel, cu nişte pantofi albi, pantaloni de aceeaşi culoare, şi un halat lung, alb, de laborator.

— Harmons este inginerul nostru şef, pentru schimbul întîi, spuse Western. El va fi pregătit să intervină în cazul în care merge ceva prost cu MEDIUM sau dacă ai nevoie de ajutor. MEDIUM este o instalaţie uriaşă, dar e la fel de sensibil ca o pisicuţă. Chiar şi masa celor patru corpuri ale noastre îl influenţează. Cînd este în funcţiune, nu permitem ca mai mult de trei persoane să se apropie la mai puţin de un metru de el. Şi e mai bine dacă numai una…

Pe ceea ce Carfax crezuse că era un perete gol, clipi o lumină roşie. Western se aplecă peste consolă şi spuse:

— Da?

— Vă sună doamna Sharpe, domnul Western.

— Spune-i că o sun eu mai tîrziu.

— Da, domnule, dar spune că e urgent.

— Mai tîrziu!

— Da, domnule!

Western se îndreptă în scaun. Vorbise cu asprime, dar acum zîmbea, iar cînd vorbea, o făcea pe un ton blînd.

— Femeia e foarte bătrînă şi foarte bogată. Şi cui vrea să-i vorbească? Soţului ei decedat? Părinţilor ei decedaţi? Copiilor ei decedaţi? Lui Isus, cel decedat? Nu, ea vrea să vorbească cu cîinele ei decedat!

Clătină din cap.

— Îşi lasă întreaga avere unui spital veterinar, şi sunt atîţia copii care mor…

Se opri, îşi muşcă buza, şi apoi spuse:

— Ei bine, începem?

Gordon Carfax se aşeză în scaunul indicat de Western. Ştia că, în conformitate cu teoria acestuia, tot ceea ce radia sau radiase energie electromagnetică în universul acesta, exista sub formă electromagnetică şi în celălalt univers. Acest lucru justifica insistenţa cu care Western numea o persoană moartă, un semb, după iniţialele expresiei „sentient electromagnetic being”*. Western încercase să evite folosirea unor termeni neştiinţifici şi subiectivi, precum: strigoi, fantomă, spirit, etc. Inventase un vocabular pe care, totuşi, omul obişnuit şi presa îl ignorau, în bună măsură.

El precizase, de asemenea, de multe ori, că nu putea contacta animale individuale. Era destul de dificil să contactezi fiinţe umane, în multe cazuri chiar imposibil, şi întotdeauna imposibil pentru animale. Însă tot i se cerea acest lucru, chiar în mod ameninţător uneori, din partea unor iubitori de animale.

Western se aşeză lîngă Carfax şi apăsă pe butonul „PORNIT”, de pe o tastatură din dreapta lui Carfax. Majoritatea celor şapte sute de lumini de pe consolă se aprinseră.

— Folosim tuburi electronice cu vid în circuitele principale, spuse Western. Tranzistorii şi alte chestii din astea mici nu pot face faţă enormei încărcături energetice. De fapt, ceea ce vezi în faţa dumitale nu e decît vîrful aisbergului. Instalaţia principală se află la etajul inferior. Este conectată la

uzinele de energie atomică de la Four Corners. Nu folosim energie din California decît pentru telefoane şi lumini, aflate în alte locuri în locuinţă. Sistemul de aer condiţionat al acestei încăperi este reglat automat la exact 70 grade Fahrenheit, plus sau minus un grad. Unele elemente şi componente sunt foarte delicate. Sunt şase circuite introduse în xenon lichid sau hidrogen lichid. Şi asta este tot ce îţi spun despre aspectele fizice ale MEDIUM-ului.

Pe un cadran nemarcat se aprinse o lumină roşie. Western întinse mîna şi îl roti în sensul invers acelor de ceasornic, la 76 de grade. Luă o tastatură racordată la consolă prin intermediul unor cabluri lungi, subţiri, şi apăsă pe aproximativ o duzină de litere şi cifre, într-o succesiune rapidă.

— Economisesc foarte mult timp pentru amîndoi, pentru că deja l-am localizat pe unchiul Rufton. Am făcut acest lucru cu ceva timp în urmă, în scopuri personale. Dar aş fi făcut-o oricum, căci bănuiam că vei dori să intri în contact cu el. Coordonatele lui sunt pe bandă, şi le voi da drumul chiar acum, dacă nu ai nimic împotrivă.

Scoase din buzunarul interior al bluzei sale o cartelă octogonală, perforată, şi o introduse într-o nişă. Cartela se făcu nevăzută la fel de rapid şi silenţios precum un şoarece într-o gaură.

— În timpul celei de-a doua şedinţe, vei avea ocazia să vezi cum efectuăm localizarea cuiva, spuse Western. Acest lucru e programat peste două zile. Nu permitem niciodată unui client să participe la mai mult de trei şedinţe pe săptămînă. Sistemul său nervos nu rezistă la mai mult. Există ceva legat de contactarea unui „embu”, ceva ce nu putem identifica exact, care îl tulbură pe client. Şi, de asemenea, pe operatori. Ne ocupăm pe rînd de operarea aparatului. Apropo, aceasta este prima mea şedinţă săptămîna aceasta, deci voi putea să fiu de faţă la cea de-a doua şedinţă a dumitale. Pe cea de-a doua şedinţă a mea o ţin pentru mîine, cînd vine acel grup de teologi şi exorcişti.

În timp ce vorbea, avea privirea îndreptată asupra unor lumini variate: PRO ST, SRCH LCK, STTC REP, REPEL.

Deasupra lui SRCH END se aprinse o lumină galbenă, şi dinspre unul dintre ecrane se auzi un ţîrîit.

Western apăsă pe un buton sub comanda HOLD, imediat după ce un uriaş monitor prinse viaţă în faţa lui Carfax. Avea un aspect lăptos şi era plin de ceea ce păreau a fi mii de scîntei mici, aflate în rotaţie.

— Reţine un lucru – spuse Western – dumneata nu vezi acum adevărata formă a acestor... creaturi, ci o analogie electrică. Aceste forme reprezintă modul în care aparatul interpretează adevăratele lor forme. Nu ştim cum arată în realitate. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoaştem, astfel că nu voi putea da mai multe explicaţii în privinţa acelui univers decît în privinţa acestuia.

Apăsă pe butonul marcat RLS, dedesubtul comenzii HOLD. Scînteile se împuţinară, iar spaţiile dintre ele se măriră. Carfax avea impresia că se află într-o navă spaţială, ce se deplasa mai repede decît viteza luminii şi că se apropie de nişte galaxii atît de îndepărtate încît fiecare pare un punct luminos, deşi e compusă din milioane de stele. Lumina nu era supusă efectului Doppler, desigur, din moment ce aceasta nu era o călătorie în spaţiu, la o viteză superioară celei a luminii. De fapt, nu era vorba de nici o

călătorie. Aparatul încărca cu energie acea „lume de dincolo”, sau „embu”, şi, cel puţin teoretic, atrăgea înspre el configuraţia dorită.

— Orice entitate, orice obiect neînsufleţit, care radiază energie electromagnetică în universul nostru, este prins într-o configuraţie, în embu. Cînd sursa radiaţiei îşi încetează existenţa în universul nostru, îşi capătă forma finală în embu. Un fulger este un obiect neînsufleţit, cel puţin în teoria mea. Este adevărat că energia fulgerului nu se pierde în universul nostru. Este disipată sau supusă transformării la fel cum se petrec lucrurile şi cu lumina soarelui. Dar în embu, fulgerul trăieşte veşnic, s-ar putea spune. Şi, tot astfel, un gîndac sau un om trăiesc veşnic.

— Lumina soarelui este prea difuză pentru a fi un obiect neînsufleţit, spuse Carfax. Soarele luminează neîntrerupt. Noaptea este adusă de mişcarea de rotaţie a Pămîntului, dar numai pe Pămînt. Chiar şi în timpul nopţii, există o anumită cantitate de lumină. Oare fiecare noapte în parte prinde viaţă în embu? Şi cum s-ar putea întîmpla acest lucru, cînd noaptea nu există ca obiect individual? Unde s-ar afla linia despărţitoare? Presupun că limitele noastre temporale nu au o reflecţie în embu?

— Nu ştiu asta, spuse Western, cu o uşoară nuanţă de iritare în glas. E ca şi cum regina Isabella i-ar fi cerut lui Columb să descrie în detaliu Lumea cea Nouă, cînd el nu debarcase decît de cîteva ori pe ţărmurile unor insule ale continentului încă nebănuit.

— Îmi cer scuze, spuse Carfax.

— Presupun că atît energia soarelui însuşi, ca sferă de foc, cît şi energia reflectată de obiecte în spaţiu, cum ar fi planeta noastră, sunt prezente în embu. Deocamdată, totuşi, pe noi ne interesează numai fiinţele umane din embu. Ştim, de exemplu, că fiecare din ele este primită, după moarte, într-o configuraţie, sau colonie, de fiinţe mai vechi. Această colonie este compusă dintr-un număr foarte bine determinat, şi anume optzeci şi una de fiinţe umane, sau sembi. Aş zice că există numai optzeci şi una de orbite potenţiale, din moment ce o colonie trebuie să aibă un nucleu în jurul căruia să se adune ceilalţi, şi există multe colonii noi în formare, şi deci, multe incomplete. Optzeci şi unu este produsul lui nouă cu nouă, astfel că misticilor li s-a dat apă la moară cu ocazia asta. Iar comuniştii ar scoate vreo chestie ideologică din sistemul comunitar al sembilor, doar că ei pur şi simplu refuză posibilitatea unei vieţi de apoi, de orice fel ar fi aceasta. Am invitat Rusia şi China să-şi trimită propriile comisii de cercetare, în vederea unor şedinţe gratuite, însă mi-au respins ofertele.

— S-au folosit de teoria mea, spuse Carfax, deşi intenţia mea nu a fost aceea de a le oferi sprijin şi consolare. Sau să le ofer susţinere romano- sau greco-catolicilor şi fundamentaliştilor protestanţi. Însă faptul că ei sunt de partea mea, îngreunează situaţia acelor care, altminteri m-ar fi acuzat că sunt un comunist fără credinţă.

Pe ecran apăru brusc o singură scînteie, şi apoi, chiar mai rapid, scînteia se dovedi a fi un complex de scîntei rotindu-se pe cîte o orbită.

— Observă scînteia sau semnul central, spuse Western. Celelalte se rotesc în jurul ei, pe nişte orbite care unui ochi neexperimentat i se par absolut dezordonate. Am analizat însă modelele mai multor colonii, şi am concluzionat că sembii urmează nişte orbite foarte complicate, dar limitate şi

repetabile. Am descoperit că uneori sembii cei noi, fiinţele recent decedate, dau la o parte sembul central. Un semb este finalizat – urăsc acest cuvînt, dar el face parte din jargonul nostru, în acest caz – şi cînd se întîmplă acest lucru, fiinţa, în forma ei finală, recent căpătată, preia rolul de nucleu. Nu ştiu ce semnificaţie are acest lucru, dar cred că este cumva legat de forţa personalităţii.

Western conectă un reostat şi ecranul fu ocupat de o singură scînteie. De la o distanţă mică arăta ca un glob luminos. Începu să alunece spre dreapta ecranului, în exterior, şi Western apăsă pe un buton marcat AUT FIX. Globul pluti înapoi spre centrul ecranului.

— Unchiul Rufton, spuse Western.

Carfax rămase tăcut.

— Principiul lui Heisenberg funcţionează în universul embu, cam la fel cum funcţionează în al nostru. Cu cît efectuăm o observare mai amănunţită, cu atît avem nevoie de mai multă energie. Cu cît folosim mai multă energie, cu atît influenţăm mai mult colonia şi sembul individual, contactat. Energia afectează legăturile electromagnetice şi tulbură orbitele. Sembii manifestă o senzaţie de neplăcere, şi intră în panică dacă menţinem contactul mai mult de o oră.

Carfax fu nevoit să-şi reamintească încontinuu că nu trebuie să-şi imagineze sembii ca pe fiinţe moarte, ci ca pe un fel de fiinţe extraterestre, aflate într-un univers „perpendicular” pe al său. Însă atitudinea pragmatică a lui Western îl influenţa, în mod subtil. Îi străpungea barierele mentale fără ca el să fie conştient de acest lucru. Trebuia să facă eforturi pentru a nu-şi uita propria lui teorie.

Iar acum, pus în faţa a ceva ce Western spusese că era unchiul lor, Carfax se simţi cuprins de o uşoară teamă. Inima îi bătea repede. Transpira, în ciuda aerului rece. Se simţea copleşit de o senzaţie ireală. Avea impresia că pielea capului şi ceafa i se transformaseră într-o calotă de gheaţă.

— Dacă eşti ca toţi ceilalţi care au stat vreodată pe scaunul acela, atunci resimţi impactul divinului, spuse Western. Trăim în era iluminismului, a eliberării de superstiţii, sau cel puţin aşa pretindem. Însă chiar şi cel mai puţin credincios om este brusc stăpînit de spaimă şi de uluire mistică, cînd se aşează acolo. Am avut clienţi care ardeau de nerăbdare să vorbească cu morţii lor. Dar, în momentul în care au fost puşi în faţa lor, au fugit mîncînd pămîntul, sau au leşinat. Ori au paralizat. Epoca de piatră nu moare niciodată în noi cu adevărat.

Carfax nu avea curaj să vorbească. Era sigur că vocea avea să-i fie subţire, tremurătoare.

— Dacă ne-am putea apropia mai mult, am vedea că acel glob luminos se compune din unităţi mai mici, spuse Western. Dar există o limită precisă a distanţei la care ne putem apropia. Dacă mărim nivelul de energie cînd atingem acea limită, aşa-zisa atracţie devine respingere. Sembul începe să se retragă, iar colonia resimte o senzaţie de dezmembrare.

Ecranul fu brusc străbătut de nişte dîre albe, subţiri, răsucite, în spatele cărora globul îşi mai pierdu din luminozitate.

Western conectă un resort marcat STTL CNTL, iar dungile se înnegriră şi apoi dispărură de pe ecran.

— „Purici”. Cel puţin, aşa numesc eu acest fenomen. Colonia s-a apropiat prea mult de un centru de energie extrem de puternic. În mod normal, cînd se întîmplă acest lucru, colonia are probleme. Energia dezlănţuită ameninţă legăturile electromagnetice care menţin colonia unită şi le cauzează sembilor mari tulburări mentale. Colonia nu se poate îndepărta îndeajuns de repede de sarcina electrică. Iar acest lucru înseamnă că putem pierde contactul. Astfel că circuitul de control al perturbaţiilor, cu care MEDIUM este prevăzut, adaugă mai multă energie, pentru a se menţine contactul cu colonia. Cred că, de fapt, acest circuit alimentează colonia cu energia necesară acesteia pentru a se îndepărta de perturbaţiile electrice, dar noi menţinem totuşi contactul cu colonia.

Apăsă pe un buton marcat CON şi spuse:

— Bun, uite şi sonorul.

Desigur că sembul nu putea vorbi cu adevărat. Vorbirea necesita coarde vocale, iar sembul era, din cîte se ştia, o configuraţie pur energetică. Dar îşi putea mişca corespondentul electric al buzelor, al limbii, al coardelor vocale, al plămînilor săi, iar corespondentul electric al sistemului său neuro-cerebral şi muscular funcţiona, electronic, la fel cum o făcuse în timpul vieţii.

Vocea care se auzea în boxe nu era chiar aceea a lui Rufton Carfax. Semăna cu a lui, dar avea un timbru rigid, metalic care o făcea să semene cu cea a unui robot care încerca să imite o voce umană. Patricia adusese cu ea un mic casetofon şi îi pusese lui Carfax o casetă cu vocea tatălui ei. Carfax o ascultase de multe ori, iar acum recunoscu această voce ca fiind cea a unchiului său, în ciuda rezonanţei ei robotice.

— Te… simt din nou, spuse fiinţa – creatura? Nu mă părăsi din nou! Te rog! Nu mă părăsi!

— Vom fi cu tine ceva vreme, unchiule, spuse Western. Acesta este nepotul tău Raymond, unchiule. Iar următoarea voce pe care o vei auzi va fi cea a celuilalt nepot al tău, Gordon Carfax. Are nişte întrebări să-ţi pună, unchiule. Sper că vei fi cooperant.

Se ascunsese oare o ameninţare în vocea lui Western? Sau era el exagerat de bănuitor şi astfel că îşi imagina doar acea nuanţă de ameninţare? Cu ce l-ar fi putut ameninţa Western pe unchiul lui? Interzicerea unor contacte ulterioare?

Fu surprins de faptul că Western îşi folosise noul nume. Acest lucru putea să însemne ceva, sau putea să nu însemne nimic, căci era posibil ca unchiul său să fi ştiut despre schimbarea de nume înainte de a muri. Şi poate că Western, în timpul unor contacte anterioare, îi spusese despre acest lucru. Carfax renunţă să se mai gîndească la acest lucru, intenţionînd să-i ceară lămuriri lui Western mai tîrziu.

Western îi şopti:

— Dă-i drumul.

Carfax îşi simţi gîtlejul încleştat. Era, cu adevărat, pe cale să vorbească cu un om mort. Ce se vorbeşte cu un mort?

Dar, conform teoriei lui, acesta nu era un om mort.

Faptul că îşi reaminti acest lucru nu îl ajuta prea mult. Indiferent că era vorba de o fiinţă umană moartă, sau de o entitate din alt univers, ea îl înspăimînta.

După ce fu înghiontit de Western, Carfax spuse:

— Bună, unchiule.

— Bună, Hal, spuse vocea semimecanică.

— Sunt eu, Gordon, acum, unchiule, spuse Carfax, începînd să se relaxeze.

— A, da, Gordon, aşa e. Raymond tocmai mi-a amintit acest lucru, nu?

Carfax îşi dorea să scape de amorţeala care îl stăpînea. Nu gîndea pe cît de repede şi de limpede ar fi trebuit.

— Am nişte întrebări, unchiule, spuse.

— Toţi au, răspunse vocea.

Carfax clipi şi clătină din cap. Oare mintea îi juca feste, sau glasul chiar se dilata şi se contracta, precum un plămîn fotonic care se forţa să expire aerul ectoplasmic în schimbul acelei voci de fantomă?

(Dar mintea umană se vedea obligată să amestece totul într-un tipar antropomorf)

— Ce mai faci, unchiule? spuse Carfax. (Ca şi cum se întîlnise cu el pe stradă)

— Mi-ar lua foarte mult timp să-ţi spun exact cum e aici, băiatule. Cînd spun „timp”, nu mă refer la timp, în modul pe care îl cunoşti tu. Dar nu dispun de limbajul necesar pentru a-ţi explica ce înseamnă timpul aici. Ar dura mult, foarte mult, Gordon, şi tu nu ai acest timp. Raymond mi-a spus că timpul înseamnă bani, cel puţin în ceea ce priveşte MEDIUM. Mă simt singur aici, băiete, deşi nu-mi lipseşte compania. Nu este însă compania pe care să-mi fi ales-o singur. Şi e ciudat aici. Ei îmi spun că după o vreme senzaţia de înstrăinare dispare, iar lumea pe care am părăsit-o devine lumea străină. Dar eu nu-i cred.

— Îmi pare rău că eşti nefericit, unchiule, spuse Carfax. Dar universul tău are nişte avantaje, şi acolo unde există viaţă, există şi speranţă.

Făcu o pauză. O clipă mai tîrziu, un puternic hohot de rîs, plat, metalic, veni dinspre boxe. Se opri în cele din urmă, deşi Carfax se temuse că acest lucru nu se va întîmpla.

— Spune, nepoate, zise vocea.

— Da, unchiule. Mai întîi, ai inventat un aparat prin care să comunicăm, cu..., ăă, morţii?

Urmă o tăcere lungă. Apoi vocea spuse, pe un ton ridicat:

— Eu? Desigur că nu! Nepotul meu, Raymond Western, l-a inventat! E un geniu! Cel mai mare om care a existat! Înainte nu aveam nici o speranţă, dar acum avem, pentru...

Carfax aşteptă cîteva clipe, apoi spuse:

— Pentru ce, unchiule?

— Pentru că noi credeam că eram rupţi pentru totdeauna de lumea pe care am părăsit-o, ce altceva, nătărăule? Se pare că nu înţelegi că şi noi suntem la fel de entuziasmaţi de MEDIUM ca şi voi!

Carfax nu era convins că unchiul său vorbea sincer, dar nu avea cum să dovedească acest lucru. Şi trebuia să arate mult tact atunci cînd punea întrebările, deoarece unchiul său nu putea fi forţat să vorbească, dacă nu vroia.

Unchiul său? Trebuia să ţină minte că acea fiinţă putea avea o origine nonterestră.

Următoarea întrebare pe care o puse îl făcu pe Western să se trezească din amorţeală. Carfax îl văzu cu coada ochiului, şi îşi dori să fi putut urmări cu privirea, concomitent, atît ecranul cît şi pe el.

— Spune-mi, unchiule, voi, ăăă…, puteţi să luaţi legătura cu această lume cu ajutorul unui medium uman? Sau toţi aceştia sunt nişte şarlatani?

Din nou urmă o perioadă de tăcere. Western se lăsă la loc pe spate, în scaunul său, bătînd totuşi cu degetele în consolă. Carfax îşi privi ceasul. Dacă Patricia sunase, atunci nu i se făcuse legătura cu Western. Tresări, văzînd cu coada ochiului o mînă apărută brusc lîngă el. Era a unui bărbat care intrase, cu un bilet pentru Western. Acesta îl despături, se încruntă, îl puse la loc în buzunar, şi se ridică.

— Mă întorc în cîteva minute, spuse el în şoaptă. Harmons se va ocupa de dumneata.

Carfax spera ca telefonul Patriciei să fi fost motivul plecării sale. Harmons avea să le asculte discuţia, iar întrebările erau înregistrate pe bandă, astfel încît Western să poată asculta mai tîrziu ceea ce pierdea acum. Însă putea fi prea tîrziu pentru ca să mai poată face ceva.

— Nepotul tău, Western, a plecat acum, spuse Carfax. Poţi vorbi liber.

Harmons se aşeză pe scaunul pe care stătuse Western. Nu se uită la Carfax, şi nici nu păru să ştie ce întrebase acesta. Însă era posibil ca Western să-i fi ordonat să se abţină de la comentarii.

— Ce? spuse vocea. Ce vrei să spui? De ce n-aş vorbi liber de faţă cu el?

— Fiica ta…

— Fiica mea! Ea de ce n-a venit să vorbească cu mine? Doar pentru că sunt mort şi nu-i pot fi de folos…

— Se teme să vină aici. Se teme de Western. Ascultă, dacă ai fost ucis…

— Nu ţi-a spus Raymond că nu ştiu cum am murit? spuse el. M-am dus la culcare, şi m-am trezit aici, dacă asta se poate numi trezire. Am fost într-o stare de şoc…

— Da, Western mi-a spus, la telefon. Dar dacă nu ai inventat dumneata MEDIUM, la ce lucrai cînd consumai atîta energie, de a trebuit să împrumuţi bani de la Western?

Carfax clătină iarăşi din cap. Globul părea să se dilate şi să se contracte într-un ritm mai rapid.

— Întreabă-l pe Western, spuse vocea. I-am povestit lui totul, în detaliu. Nu pierde timp cu asemenea întrebări.

— Îl voi întreba, spuse Carfax. Dar i-ai spus şi lui de ce te fereai de fiica ta, de ce nu-i spuneai la ce lucrezi?

— În regulă. Dacă i-aş fi spus că făceam un aparat care să detecteze şi să descifreze mesaje venite din spaţiul cosmic, m-ar fi crezut nebun. Am crezut însă că găsisem un anumit model în diferitele perturbaţii venite din spaţiul cosmic, iar dacă aveam dreptate… însă am vrut să rămînă un secret pînă ce aveam să fiu sigur că nu mă aflu pe o pistă falsă…

— De ce ar necesita un aparat de recepţie atît de multă energie? întrebă Carfax. Aş fi înţeles, dacă era un transmiţător.

Carfax încercă să-şi aducă aminte prima întrebare. Îl întrebase pe unchiul său, sau fiinţa aceea, indiferent ce era… ceva despre…

Globul se dilatase. Strălucirea lui îl înconjură brusc pe Carfax. Se ridică de pe scaun, retrăgîndu-se, ţipînd şi încercînd să respingă lumina. Se întoarse şi o luă la fugă, împleticindu-se, pe jumătate orbit de strălucirea globului, în direcţia uşii. Aceasta se deschise automat, şi ieşi pe coridor.

Lumina din jurul lui scăzu în intensitate şi apoi dispăru.

Se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de perete, gîfîind de parcă alergase, cu viteză maximă, pe o distanţă de mai multe cvartale. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se simţea cuprins de frig, în afară de zona testiculelor şi a coapselor. Mai tîrziu, avea să-şi dea seama că făcuse pe el. Western se ivise ca din pămînt şi era aplecat deasupra lui. Arăta foarte ciudat.

— Ce s-a întîmplat? spuse el.

Carfax se simţea foarte singur, slăbit şi neajutorat. Se afla într-o clădire din care nu putea ieşi decît cu permisiunea lui Western.

7

Carfax se ridică în picioare, şi se sprijini de perete. La început, îi dădu o senzaţie de siguranţă. Însă fantomele puteau trece prin pereţi solizi, sau pereţi consideraţi solizi. De fapt, nu exista „obiect solid”, dacă te refereai la obiecte ca la un complex de molecule şi atomi. Spaţiile dintre aceştia erau foarte vaste, şi printre ele se puteau strecura multe lucruri.

Se îndepărtă de perete, ca şi cum se temea că nişte tentacule luminoase aveau să ţîşnească prin interstiţiile lumilor invizibile şi să-l tragă înapoi.

— Am avut impresia că fiinţa aceea – unchiul Rufton – a ieşit din ecran şi că era pe cale să mă cuprindă în masa sa.

Western nu rîse. Spuse doar:

— Haide să bem o cafea.

Parcurseră coridorul alb, monoton, şi ocoliră pe după un colţ, intrînd într-o cameră mică, care avea nişte picturi murale reprezentînd peisajele marine, inspirate de la frescele cretane, fără îndoială, datorită caracatiţelor albastre şi a delfinilor portocalii. Pe carpetă se puteau vedea tauri negri ce se năpusteau spre fete şi băieţi goi, maroniu-roşcaţi, care se dădeau, cu un salt, la o parte din calea taurilor sau care îi prindeau pe aceştia de coarne, înainte de a sări pe spinarea animalelor. Într-un colţ, se afla o urnă uriaşă, argintie. Western se duse într-acolo şi luă un ibric mare, din ceramică.

— Frişcă sau zahăr? spuse Western.

— Nu vreau cafea, mulţumesc.

Western îşi puse în cafea două cuburi de zahăr şi o cantitate generoasă de frişcă, apoi o amestecă energic.

Western suflă în cafea, pentru a o răci, luă mai multe înghiţituri, apoi spuse:

— Acum înţelegi de ce cerem ca clienţii noştri să semneze nişte documente prin care ne eliberează de orice răspundere. Şi de ce cerem de asemenea ca rezultatele unei examinări să ne fie trimise, înainte de a ne ocupa de cererile primite de la clienţi.

— Dar toţi acei oameni în vîrstă care au venit la şedinţe cu MEDIUM? Spuse Carfax. De bună seamă că…?

— Nici unul din ei nu a prezentat semne ale unor eventuale probleme cardiace avansate sau ale unor tulburări psihice.

— Dar bătrîna aceea care vrea să vorbească cu cîinele ei?

— Ea nu va fi acceptată.

— Cum rămîne cu experienţa trăită de mine?

Western ridică din sprîncenele lui groase şi spuse:

— Aveam de gînd să ajung şi aici. Nu eşti primul care are senzaţia că globul sau lumina aceea se năpusteşte spre el. Însă este o halucinaţie, te asigur. Este absolut imposibil ca un semb să rupă legăturile cu colonia lui sau să treacă de bariera care separă cele două universuri. Nu ştiu de ce este cauzat acest fenomen. Nici măcar nu am vreo teorie, deşi sunt sigur că efectele sunt pur psihologice.

— Mai au loc şi alte asemenea fenomene? spuse Carfax.

— Da. Uneori, cîte un client trece printr-o experienţă opusă celei prin care ai trecut dumneata. Are senzaţia că este absorbit în ecran.

— De ce nu am citit nimic despre aceste lucruri? spuse Carfax. Şi doar am citit despre MEDIUM tot ce mi-a picat în mînă.

— Nu e vorba că am ascunde ceva sinistru. Nici nu le cerem clienţilor noştri să păstreze tăcerea asupra acestor întîmplări. Deocamdată însă, nu publicăm nimic în această privinţă. Ne temem că asemenea informaţii le-ar putea sugera oamenilor că vor trece prin aceste experienţe, şi că aşa se va şi întîmpla. Intenţionăm să scriem despre asta în viitor. Însă numai după ce vom avea o teorie cît de cît rezonabilă care să dea nişte explicaţii. În felul acesta, îi vom putea linişti pe oameni, înainte să se aşeze în faţa lui MEDIUM. Nu uita că MEDIUM este nou, şi că numai aproximativ şase sute de oameni l-au folosit pînă acum. Sunt multe lucruri pe care le-am putea publica, dar preferăm ca înainte de asta să le cîntărim bine.

Carfax nu fu prea satisfăcut de explicaţie, dar nu avea nişte contraargumente clare.

— Spui mereu „noi”, spuse el. Am crezut că dumneata eşti singurul cu putere de decizie aici.

Western zîmbi şi spuse:

— Da, sunt şeful echipei. Şi este adevărat că MEDIUM îmi aparţine şi mă aştept ca lucrurile să stea la fel destulă vreme de acum încolo. Ţin strict secrete principiile şi teoria lui de operare, să ştii. Nici nu am depus actele pentru obţinerea unui patent, deoarece nu vreau ca cineva să-i fure schema de la biroul de acordare a patentelor. Crede-mă, acest lucru nu este imposibil. Aceasta este, după cum fără îndoială că ai auzit de o groază de ori, cel mai măreţ lucru de la începuturile omenirii.

— Şi tocmai de aceea nu-l vei putea ţine doar pentru tine, spuse Carfax.

— Vom vedea.

— Acum aş vrea să plec, spuse Carfax.

Western aşeză ceaşca pe masă şi spuse:

— Desigur. Aş vrea să discutăm mai tîrziu despre asta, cînd voi avea mai mult timp şi cînd îţi vei fi revenit îndeajuns pentru a analiza problema cu calmul conferit de trecerea timpului. Poate ai putea totuşi, să-mi spui pînă mîine, dacă îmi vei accepta oferta unei a doua şedinţe gratuite.

Carfax simţi că pulsul îi bate mai repede. Western insinua că se temea. Ceea ce, trebuia să recunoască în sinea lui, era adevărat. Dar în mod sigur nu avea de gînd să renunţe la o a doua şansă.

— Îţi pot spune de acum, zise el. De abia aştept o a doua şedinţă. Şi data viitoare nu mă voi speria, cel puţin aşa cred.

— Foarte bine, spuse Western.

Părea să-l privească într-un mod ciudat pe Carfax, care îşi spuse însă că acesta ar putea fi un efect al stării lui de tulburare.

— Vrei să intru din nou în contact cu unchiul Rufton?

Carfax înghiţi în sec, apoi spuse.

— Nu. Aş vrea să vorbesc cu Frances.

— Soţia ta.

— Chestia care se dă drept soţia mea, spuse Carfax.

Western zîmbi, apoi spuse:

— Continui să te cramponezi de teoria dumitale, conform căreia sembii nu sunt umani, ci entităţi extratereste. Ei bine, de ce nu? Nu ai văzut de fapt nimic care să dovedească contrariul.

— Asta e o afirmaţie foarte corectă, spuse Carfax.

— Încerc să am o atitudine foarte corectă în această problemă. Nu mi-e uşor să fiu obiectiv, din moment ce sunt atît de implicat. Însă îmi dau seama ce pretenţioasă este o dovadă ştiinţifică şi cît de puţin pot oferi eu, cu adevărat. Am demonstrat că un fenomen există, că există un alt univers şi că în acel univers există cu adevărat entităţi vii. În această privinţă nu poate exista îndoială, nu e nici o şarlatanie în legătură cu MEDIUM. Dar pe de altă parte, sunt cu adevărat aceste entităţi – sufletele, sau cum vrem să le numim, de exemplu sembi, cum le spun eu? Dacă nu sunt, atunci cum reuşesc să cunoască atît de multe despre persoanele care pretind că sunt? De ce aceia care pretind a fi vorbitori de engleză, sunt capabili să vorbească engleza cu accentul corect? Oare pot entităţile extraterestre să reproducă nu numai accentul englezesc general, ci şi pe cel individual? Toţi cei care au luat contact cu persoane pe care le-au cunoscut în timpul vieţii, au recunoscut vocea ca fiind „cea naturală”. L-ai auzit pe unchiul Rufton. Există unele distorsiuni, datorate instrumentelor noastre electronice încă primitive. Dar ai recunoscut vocea unchiului nostru, nu-i aşa? Eu unul, am recunoscut-o cu siguranţă.

— Cea mai mare parte a dovezilor îţi dau dreptate, spuse Carfax. Trebuie să recunosc acest lucru. Dar este posibil ca aceşti „sembi”, cum îi numeşti, să aibă o modalitate de a afla totul despre fiinţele umane şi de a folosi aceste informaţii pentru a se da drept ele. Nu ştiu cum, dar nu poţi nega că acest lucru este posibil.

— Nu, dar rămîn la părerea mea că nu e şi probabil. Şi de ce ar pretinde că sunt sufletele celor morţi? Ce ar avea de cîştigat? Ei nu ne pot face absolut nimic!

Carfax se simţea iritat, dar îşi dădu seama care era cauza. Western era foarte rezonabil şi amabil. În mod cert, nu părea a fi genul de om descris de Patricia. Era, desigur, posibil să fie un excelent actor. Nu încăpea nici o îndoială că avea foarte mult tact şi că ştia cum să se poarte pentru a-şi face prieteni. Sau, cel puţin, cum să se comporte într-un mod prietenos. Carfax vroia să creadă povestea Patriciei, însă îi venea greu. Iar acest lucru îi dădea senzaţia că o trăda atît pe Patricia, ca şi pe el însuşi.

Western îl conduse înapoi în biroul principal şi îl lăsă în grija doamnei Morris. Carfax mai avea o întrebare, înainte de a se despărţi de el. Testul efectuat de acea comisie religioasă avea să fie transmis la televizor?

— Dacă posturile de televiziune vor fi de acord să nu cenzureze nimic din el, spuse Western. Nu vreau nici o transmisie care să creeze o impresie falsă. Observi că nu am spus nefavorabilă, ci falsă. Vreau doar să se prezinte adevărul. Ştii însă că există o rezistenţă foarte puternică faţă de prezentarea acestei şedinţe la televizor. Nu ştiai? O, da, multe organizaţii religioase puternice au avut obiecţii faţă de transmiterea ei la televizor. Şi aceasta, reţine, deşi ei nu ştiu care vor fi rezultatele! Sau poate că bănuiesc care e adevărul, astfel că acum i se împotrivesc acestuia? Ei bine, ajunge cu toate astea. Ne vedem joi, la zece.

Western se îndepărtă, apoi se opri, ezită, şi se întoarse din nou spre Carfax, zîmbind:

— Spune-i Patriciei că poate să vină şi ea dacă vrea.

Carfax nu răspunse. Nu se simţea deloc stăpîn pe situaţie. Western aflase că Patricia venise cu un avion separat, de la Busiris. De fapt, trebuia să-i telefoneze la hotel, la puţin timp după ce avea să ajungă acolo.

Drumul pînă la hotelul de pe strada Wilshire nu-i permise să se gîndească la cele întîmplate. Televizorul din taxi era reglat pe un canal de ştiri.

— Azi, la ora 15.35, Crawford Goolton, din strada Westminster Spiral, nr. 6748, apartamentul 6I, a fost, conform relatărilor, ucis, în timp ce vindea o trusă de Spiritism pentru amatori, lui Anastasia Rodriguez, domiciliat în Crewles Castle Towers, 99653, apartamentul 89F. Presupusul asasin, Maui Aleakala, din New Paradise Cabanas, nr. 347A4D, l-a atacat, conform celor relatate, cu un cuţit pe Goolton. Se pare că era furios deoarece trusa pe care o cumpărase de la Goolton în urmă cu o săptămînă nu funcţionase cum trebuia, conform raportului…

Carfax se întrebă cum putea fi o persoană ucisă „conform relatărilor”? Ori fusese ucisă, ori nu! Însă presa trebuia să fie foarte atentă la modul în care îşi formula articolele. Tribunalele erau înţesate de procese de calomnie şi defăimare, la fel cum fuseseră asaltate în urmă cu un deceniu de cazurile de trafic de marijuana. Rezultatul era acela că acum presa folosea nişte formulări foarte ciudate. În această perioadă, cînd prezentarea unor trupuri complet goale era deja ceva banal la televizor, chiar în timpul zilei, iar filmele de educaţie sexuală, cu imagini despre toate poziţiile posibile şi variantele de sex în grup, puteau fi văzute după ora 22.00, (cînd copiii erau deja la culcare), cenzura afecta neîncetat libertatea cuvîntului în alte domenii.

Poporul american nu înţelesese încă faptul că libertatea presupune responsabilitate, şi se părea că nu aveau să înveţe acest lucru, mult timp de-acum încolo. Singurii care puteau să-i înveţe erau chiar ei înşişi, dar nimeni nu părea să ştie cum să înceapă lecţia. Trebuia făcută o alegere între abuzurile democraţiei şi acelea ale totalitarismului.

Îşi aduse aminte că trebuia să se gîndească la lucruri mai urgente. Nu putea face nimic pentru a aduce o schimbare, mai mult sau mai puţin radicală, în lumea înconjurătoare. Sau cel puţin, nimic care să-i dea impresia că obţinea vreun rezultat. Putea însă să stabilească – probabil – dacă Western avea sau nu dreptate. Poate că putea să afle dacă Patricia avea sau nu dreptate.

„… de acum încolo, indicele de poluare a aerului ar trebui să prezinte o scădere constantă a poluanţilor. În fiecare zi, cel puţin cinci sute de vehicule cu motoare cu aprindere internă sunt retrase, fiind înlocuite de vehicule cu baterii sau cu celulă. ESD este încrezător că perioada mai proastă a trecut, iar vîrful-record al…”

Acestea erau ştiri binevenite, dar nu era prima oară cînd auzea ceva asemănător. În urmă cu doi ani, se spera ca generatoarele electrohidrodinamice să devină un articol de uz casnic în scurt timp. Ele aveau să revoluţioneze societatea şi să reducă imediat poluarea. Însă aparatele se aflau încă în fază experimentală iar utilizarea lor prezenta un

număr de dezavantaje care fuseseră omise, atunci cînd fuseseră propuse prima oară.

Hotelul La Brea ocupa două cvartale din ceea ce fuseseră douăsprezece clădiri de birouri, pe vremea cînd Carfax trăia în Los Angeles. Era vizavi de gropile de catran din La Brea. Carfax se decise să se uite din nou la resturile din pleistocen. Străbătu pasarela de deasupra străzii Wilshire, iar apoi coborî spre locul unde fusese colţul dintre străzile Wilshire şi Curson. Curson devenise parte a parcului, iar clădirile aflate pe un cvartal lungime, înspre est, fuseseră şi ele demolate.

Ocoli gardul din sîrmă şi rămase la un metru de doi mamuţi de beton de la marginea gropii de catran. Uriaşul mamut-tată şi mamutul-pui priveau cum mama se scufundă în apele groase, negre, ale gropii. Puiul îşi întindea trompa micuţă spre mama lui, condamnată la pieire, ca şi cum ar fi putut-o trage astfel afară din groapa cu catran. Uriaşa femelă se împotrivea zadarnic capcanei vîscoase care ucisese atîtea mii de animale, fie ele mari sau mici.

Multă lume era surprinsă şi dezamăgită de dimensiunile reduse ale gropii. În mod evident, ei se aşteptaseră la ceva care să se întindă pe mai multe sute de metri pătraţi. Însă tot ceea ce mai rămăsese din marile întinderi de catran care acoperiseră odată mare parte din Los Angeles, în acea vale era o baltă mai mică decît un teren de fotbal. În spatele muzeului erau multe bălţi foarte mici, şi în acestea îşi găseau încă sfîrşitul multe animale, cum ar fi popîndăi şi veveriţe, deşi acestea trebuiau să escaladeze garduri de sîrmă pentru a ajunge în baltă. Dacă însă turistul dezamăgit ocolea parcul, putea să vadă, din loc în loc, catran scurgîndu-se pe iarbă. Dacă avea puţină imaginaţie, el putea avea o senzaţie neplăcută. Bitumul lichid se afla sub iarbă şi sub beton, la nu prea mare adîncime, şi era în aşteptare. Într-o bună zi, spunea lichidul negru, într-o bună zi acest scut firav va dispărea, şi atunci mă voi întoarce, iar totul va fi din nou ca la început. Mamuţii, lupul cel fioros, măreţul leu, tigrul preistoric, cămila şi leneşul nu vor mai fi acolo. Vor fi însă alte animale pe care să le pot înghiţi. Şi poate, din cînd în cînd, cîte un om, un om îmbrăcat în piei, care să vîneze animale, destul de neatent încît să-l pot prinde.

Carfax nu rămase mult timp în faţa gropii. Ochii îl usturau şi îi lăcrimau, şi simţea o senzaţie de arsură pe gît şi în nas. Se grăbi să ajungă înapoi la hotel, şi intră pe uşile triple ale acestuia, în aerul mult mai curat şi răcoros din interior. Seara, activitatea de atragere a norilor, desfăşurată în timpul zilei, putea aduce ploaia, iar aerul metropolei avea să fie respirabil pentru încă trei zile. Provocarea artificială a ploii, deşi costisitoare şi nu întotdeauna fructuoasă, era cea care făcea posibilă viaţa în Los Angeles. Ea era cea care le dădea cetăţenilor speranţe şi îi ajuta pe aceştia să reziste, pînă cînd maşinile electrice aveau să aducă aerul înapoi la nivelul de calitate din 1973.

Lumea era poluată mai mult decît în urmă cu zece ani, dar urma să fie mult mai curată în următorii zece. Cei ce prevedeau dezastre aveau să se înşele.

Carfax luă cina în sala de mese a hotelului. La vreo zece minute după ce ajunse în cameră, sună telefonul. Conectă monitorul şi o văzu pe Patricia într-o cabină telefonică din aeroportul Riverside.

— Ai călătorit bine? spuse el.

— Nu m-am putut relaxa, spuse ea, zîmbind însă.

— Nu pari prea încordată, spuse el. Pari destul de relaxată, şi arăţi superb.

— Mulţumesc. Ai aflat… lasă, ne vedem la… tine. Oare crezi că e înţelept să rămîi în acelaşi loc?

— Sunt sigur că nu îmi este ascultat telefonul, spuse el. Nu încă, cel puţin. Sigur, vino, după cum am stabilit. Nu cred că e adevărat că…

Ea se încruntă şi spuse:

— Că ce?

— Nimic, lasă, spuse el.

Probabil că ea s-ar fi supărat dacă el ar fi spus că nu-l credea cu adevărat periculos pe Western. Oricum, nu în sensul despre care vorbea ea, deşi putea fi periculos pentru omenire, în general. În plus, el nu putea face astfel de afirmaţii cît timp nu avea dovezi care să le susţină.

— Tu vino şi vorbim atunci, spuse el.

Aşteptă să se asigure că ea nu avea să-i transmită altceva, dar ea spuse doar:

— În regulă.

Apoi monitorul se stinse.

8

Patricia îi telefonă cînd se înregistră la recepţie. El îi spuse codul vocal de acces pentru uşa lui. Comandase o cină pentru ea, dar nu sosise încă. Şeful de sală îşi ceruse scuze, spunînd că masa fusese trimisă cu micul robot metalic, asemănător unei broaşte ţestoase, şi că acesta ajunsese doar pînă la lift, după care se defectase, şi acum era reparat de tehnicienii hotelului. Celelalte „broscuţe” erau toate ocupate, dar masa nu avea să întîrzie mai mult de o jumătate de oră, chiar dacă şeful de sală trebuia să o aducă el însuşi.

În difuzor se auzi parola Patriciei, iar uşa se deschise. Arăta superb în costumul ei, format dintr-o fustă foarte scurtă şi o bluză ţeapănă, triunghiulară, prinsă de gît, şi care îi atîrna lejer peste piept. Ambele articole păreau a fi confecţionate din iarbă, deşi erau din plastic. Se inspirau din costumul purtat de Zeiţa Albă din Izaga, Nina T., în serialul de televiziune „Trader Horn”. Carfax purta un costum alb, de explorator, deşi nu avea pe cap casca specifică. Patricia se aşeză cu atenţie, căci nu purta nimic pe sub fustă, şi era foarte atentă să nu se aplece sau să se întoarcă prea brusc, căci în felul acesta şi-ar fi dezvelit sînii. Carfax consideră această dovadă de pudoare drept ridicolă, din moment ce pe plajă oricum nu purta nimic pe ea. Însă obiceiurile legate de veşminte nu avea la bază nici un fel de sistem raţional, deşi fiecare piesă de îmbrăcăminte îşi avea propriul sistem logic intern.

Patricia nu dădea semne de timiditate, deşi de bună seamă că ea trebuie să se fi gîndit puţin la îmbrăcămintea ei foarte sumară şi la riscul de purta acele veşminte sumare strînse pe trup. El în mod cert nu-şi putea lua gîndurile de la aceasta, căci întotdeauna se simţea excitat la vederea unei fete atrăgătoare într-o minijupă. Ceea ce însemna că el se afla de mulţi ani într-o continuă stare de excitare. Cu toate acestea, ea îi era verişoară primară, şi acest lucru ar fi trebuit să-l facă să se calmeze. Aşa ar trebui, îşi spuse el, dar desigur că nu aşa se şi întîmpla. Mai ales dacă luai în considerare faptul că tabuul legat de incest scăzuse în importanţă în ultimii cincisprezece ani.

Mai bine nu se gîndea la aşa ceva. Era însă acelaşi lucru ca şi cum marea ar fi încercat să nu dea atenţie atracţiei exercitate de lună.

Ea îşi aprinse o ţigară, trase cîteva fumuri, privindu-l în acest timp pe Carfax, prin vălătucii de fum, apoi spuse:

— Nu-mi spui ce s-a întîmplat la Western acasă?

El îi povesti tot ceea ce părea relevant. Cînd termină, ştia că o mîniase. Fumurile lungi pe care le trăgea din ţigară deveniseră mai scurte şi mai rapide. Însă el se înşela. Nici el şi nici Western nu erau obiectul supărării ei.

— Dar de ce ar minţi despre invenţia lui? spuse ea pe un ton ridicat. De ce? Ce se întîmplă cu el? Nu e în stare să fie bărbat, nici după ce a murit?

— Nu înţeleg, spuse el.

— Vreau să spun că întotdeauna a fost un mototol! Nu avea şira spinării! Ar fi făcut orice, numai să nu supere pe cineva, şi nu suporta să se afle în preajma cuiva mînios! Păi, eu, era de ajuns să mă prefac furioasă, şi

obţineam ce vroiam! În felul acesta îmi era foarte uşor să obţin tot ce vroiam, în afară de singurul lucru pe care mi l-am dorit foarte tare şi pe care nu l-am putut obţine!

Literatura era plină de portretele unor femei care păreau şi mai frumoase cînd se mîniau. În mod cert, Patricia nu era una din ele. O scorpie plină de foc, îşi spuse Carfax.

— Şi care era acel lucru pe care ţi l-ai dorit cel mai mult şi pe care nu l-ai putut obţine? spuse el, din moment ce era evident faptul că Patricia se aştepta s-o întrebe acest lucru.

— Tu ce crezi?

— Vroiai să fie mai ferm faţă de tine.

Ea păru surprinsă, apoi mulţumită.

— Eşti foarte intuitiv, îmi place acest lucru.

— Nu era nevoie de prea multă inteligenţă pentru a înţelege acest lucru, spuse el.

Se aplecă înainte.

— Ca să fiu sincer, Patricia, indiferent cît de mult se ferea tatăl tău să supere pe cineva, acum nu ar avea motive să mintă. E mort, şi nimeni din lumea asta nu-i poate face vreun rău, şi de bună seamă că ar vrea să i se recunoască meritele descoperirii lui MEDIUM, dacă ar fi…

— Dacă ce?

El zîmbi şi spuse:

— Uite cum vorbesc ca şi cum entitatea care îşi spune tatăl tău este cu adevărat tatăl tău. Îmi vine totuşi greu, să nu mă gîndesc că acele fiinţe sunt cei morţi.

— Gordon, nu vreau să încep să mă cert cu tine în privinţa asta. Ştiu că tata a inventat un aparat pentru a intra în contact cu morţii! Nu-mi convine să fiu de acord cu Western, pentru că mi-a ucis tatăl. Dar are dreptate în privinţa lui MEDIUM. Şi chiar şi tu ai spus că era vocea tatălui meu. Mă întreb dacă nu cumva Western nu are o putere mai mare decît spune el? Adică, poate că e capabil nu doar să vorbească cu morţii şi să-i vadă, ci chiar să îi controleze într-un fel. Poate că le poate provoca durere, dacă ei refuză să facă ce li se spune.

— Cum ar fi posibil aşa ceva?

— De unde să ştiu eu? spuse ea pe un ton iritat. Mi-ai spus că el ţi-a explicat că energia îi poate afecta. Poate că el adaugă foarte multă energie iar acest lucru este dureros pentru ei.

— Sau poate…

— Da?

Ea se apleacă în faţă şi în lateral, pentru a-şi stinge ţigara în scrumieră, iar veşmîntul îi alunecă într-o parte. Sînii ei erau plini şi rotunzi, nici prea mici, nici prea mari, aducînd foarte mult cu cei ai nefericitei Edwina Booth, din versiunea originală a serialului „Trader Horn”.

— Nu am nici o dovadă cu care să-mi susţin această speculaţie. Dar poate că Western îi oferă ceva tatălui tău, şi această ofertă l-a făcut să mintă.

— De ce ar face aşa ceva? spuse ea.

Trăsăturile i se înseninaseră la un moment dat, însă acum erau iarăşi încruntate.

— Nu ştiu, spuse el. Poate că Western îl minte pe tatăl tău, oferindu-i, de exemplu, o şansă să scape din acel loc. O fi ea viaţa de apoi, dar nu pare să fie raiul! Oh, dar ce tot spun? Uite cum vorbesc iarăşi de parcă ar fi morţi!

— De ce te împotriveşti atît de tare acestei idei?

— Nu mă lua cu chestiile astea psihologice, spuse el.

Ea rămase tăcută timp de un minut, după care deschise gura, însă o închise cînd pe interfonul de la uşă se auziră trei fluierături scurte. Carfax se ridică, se duse la uşă, se uită prin vizor, şi rosti parola care deschidea încuietoarea. „Broscuţa ţestoasă” intră, purtată pe roţile ei, se opri la ordinul lui Carfax, iar partea ei superioară se deschise. Carfax scoase de acolo tava pe care se aflau farfuriile şi ceştile, după care îi ordonă robotului să plece. Uşa camerei se deschise, iar „broasca” dispăru. Patricia mîncă tot, ca şi cum sărise peste mai multe mese. Lui Carfax i se făcu foame privind-o, şi o ajută să mănînce toată vesela şi tacîmurile în afară de o lingură. Cei ce se ocupau de serviciul în cameră uitaseră să reumple sticla cu sos solvent, astfel că nu mai era destul pentru a topi lingura.

— E cu gust de vişine, oricum, spuse el, răsucind lingura astfel încît cuvîntul scris în relief pe mînerul ei să devină vizibil în lumină. Nu mi-a plăcut niciodată gustul sintetic de vişine, deşi îmi place la nebunie plăcinta cu vişine făcută acasă.

Tava avea aromă de amestec de ciocolată şi lapte, şi i-ar fi plăcut s-o mănînce mai tîrziu. Dar nu avea chef să cheme din nou serviciul în cameră.

Turnă la amîndoi cîte treizeci de grame de Drambuie, şi ciocniră paharele în tăcere.

— Ştii, spuse el, este posibil ca fiinţa cu care am vorbit eu să nu fi fost tatăl tău, ci o imitaţie. Cred că cineva i-ar fi putut imita vocea. Iar impresia aceea pe care am avut-o, că va ieşi din ecran, ar fi putut fi o hologramă.

— Dar de ce-ar fi regizat Western aceasta?

— Poate ca să mă sperie, să mă facă să plec de acolo. Şi ca să mă facă să nu mai pun întrebări.

Ezită, apoi spuse:

— Unchiul Rufton nu mi-a răspuns nimic cînd l-am întrebat dacă mediumurile umane pot intra în contact cu morţii. Cu sembii, adică.

— O poţi întreba pe soţia ta acest lucru, spuse Patricia.

— Şi dacă nu ştie? Aceşti… sembi… nu sunt atotcunoscători, să ştii, în nici un caz.

— Am fost la un medium foarte celebru, spuse ea, o anume doamnă Holles Webster. Părea sinceră. Cel puţin, asta a fost concluzia Comitetului de Cercetări Parapsihologice din cadrul Universităţii Siracuza.

— Ai fost la un medium? De fapt, tocmai mi-ai spus acest lucru. Dar de ce? Ca să vorbeşti cu…?

Ea înclină capul afirmativ şi spuse:

— Da, cu tatăl meu.

— Şi rezultatul?

— M-am dus de două ori, iar doamna Webster a dat greş de fiecare dată. Însă ultima oară a spus că începea să intre în contact cu el. Simţea acest lucru.

— Simţea?

— Ea pretinde că mediumurile umane, cele sincere, mai exact, funcţionează probabil pe baza aceloraşi principii şi în acelaşi mod ca şi MEDIUM. Însă ei folosesc senzori şi semnale oarecum diferite. În loc de un monitor şi de aparate de măsură, ea foloseşte un complex neural pe care îl percepe ca pe un sentiment, o senzaţie. E aproape la fel de sigur ca şi acul unui aparat de măsură, cu gradaţiile sale numerotate.

— Iar ea intră în contact cu morţii, nu cu sembii, este?

— De fapt, spuse Patricia, am întrebat-o acest lucru. Mi-a spus că nu are nici o îndoială că fiinţele pe care le-a invocat erau cu adevărat spiritele celor decedaţi. Însă a spus şi altceva, anume că ar fi posibil ca teoria ta să fie corectă, sau cel puţin să conţină un sîmbure de adevăr. Ea era înclinată să creadă că Western intrase în contact chiar cu lumea demonilor. Of, nu zîmbi! Nu se referea la mici diavoli cu coarne şi furci şi aşa mai departe. Se referea la spirite malefice. Sau, oricum, nişte spirite malefice. Nu strigoii oamenilor ticăloşi, ci ceva cum ar fi… să zicem… îngeri căzuţi. Ea susţine că ei se dau drept fiinţe umane pentru a…

Se opri, cînd Carfax oftă din rărunchi.

— Ce s-a întîmplat? Ştiu că sună ridicol – pentru tine cel puţin, şi chiar şi mie, într-o oarecare măsură, dar…

— Teoria doamnei Webster este o variantă modificată a teoriei mele, spuse el. Ea foloseşte termenul de spirite malefice sau îngeri căzuţi, pentru a explica acele entităţi. Eu folosesc termenul mai ştiinţific de semb, deşi într-un mod diferit de felul în care îl utilizează Western. Cel puţin, „semb” sună mai ştiinţific. Însă nu poate rezista nici unei analize. Nu am nici o dovadă în susţinerea teoriei mele, la fel cum nu are nici doamna Webster. Doar că MEDIUM ne prezintă o lume care mai mult ca sigur nu seamănă deloc cu vreun model de univers spiritual avansat vreodată. Iar dacă fiinţele pe care le vedem pe monitorul lui MEDIUM sunt cu adevărat sufletele morţilor, atunci ele se află în iad!

— Dar doamna Webster spune că noi nu vedem decît ceea ce un dispozitiv electronic ne poate arăta. Nu vedem realitatea, la fel cum o undă electronică produsă de bătăile inimii nu ne arată inima în sine.

— Asta e analogia folosită de Western, dar cu o altă interpretare, spuse el pe un ton mohorît.

Carfax rămase tăcut cîteva minute. Patricia era destul de liniştită, în afară de mişcările cerute de fumatul ţigării.

— Bine, hai să vorbim cu doamna Webster. Stabileşte tu o întîlnire cu ea, pentru săptămîna viitoare, de exemplu, luni?

— Pari foarte sceptic.

— Sunt, dar dacă morţii pot comunica cu noi, nu văd de ce această comunicare trebuie realizată prin intermediul unui aparat. În orice caz, nu sunt într-atît de îngust la minte încît să nu verific măcar o ipoteză.

— Aş putea să mai beau un pahar?

— Sigur.

Se ridică şi îşi turnă două măsuri de Wild Turkey, peste trei cuburi de gheaţă. Cînd i-l dădu, simţi o înţepătură, ca şi cum între ei ar fi existat o tensiune electrică. Însă voltajul era psihic, nu electric. Se părea că o parte din gîndurile ei urmau aceeaşi linie cu ale sale.

Puţin tulburat, el se întoarse la scaunul său. Ea îi era verişoară primară. Însă el nu intenţiona s-o lase gravidă, şi, oricum, nu se mai culcase cu o femeie de mult timp şi simţea chiar o anumită afecţiune faţă de ea. Poate mai multă decît era el dispus să recunoască în sinea lui.

În acel moment, bănuiala pe care o avusese, că ea ar fi putut fi trimisă de Western, reprezentînd doar primul act al unei piese de teatru, îl încercă din nou.

„Nemernic ce eşti – îşi spuse el. Eşti prea cinic. Şi te temi prea tare de a iubi o altă femeie. Eşti teribil de speriat că i s-ar putea întîmpla ceva şi că, astfel, vei suferi din nou."

Patricia îşi sorbi băutura şi spuse:

— Nu mi-ai povestit nimic despre depresia ta psihică?

Oare încerca să obţină informaţii pe care să le poată transmite lui Western?

— Ai făcut o figură ciudată, spuse ea. Îmi pare rău dacă par băgăcioasă. Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, în regulă.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta deoarece chiar şi mie mi se pare incredibil cînd povestesc. Nu există decît o explicaţie, îmi spun mereu, şi anume că eram nebun. Pentru o vreme, oricum. Anumite lucruri s-au întîmplat cu adevărat, şi există dovezi obiective în acest sens. Însă felul în care le-am perceput eu a fost afectat de un filtru foarte distorsionat. Iar martorii pe care m-am bazat pentru a-mi sprijini teoria, m-au trădat, chiar şi cei în care am avut cea mai mare încredere. Dar ei nu au vrut să fie şi ei consideraţi nebuni.

Ea se aplecă în faţă şi spuse, nerăbdătoare:

— Dar ce s-a întîmplat, de fapt?

El zîmbi şi spuse:

— Vampiri, vîrcolaci, stafii şi monştri care îmi apăreau noaptea în faţa ochilor, şi chiar şi în timpul zilei. Însă mi se administrase LSD sau altceva asemănător, nu încape nici o îndoială. În acea perioadă, ele mi se păreau fenomene naturale, obiective, şi uneori încă mai cred acest lucru. Totuşi, asemenea lucruri nu există, aşa că eu le spun tuturor că mă aflam sub influenţa unui drog. Chiar şi aşa, acum nu sunt foarte sigur că în jurul nostru nu se întîmplă lucruri care nu pot fi explicate de măreaţa Ştiinţă.

— Dar ce s-a întîmplat?

— Acum sunt considerat sănătos, şi intenţionez să rămîn la fel în continuare. Haide să lăsăm baltă subiectul acesta.

Patricia păru dezamăgită.

— Îmi pare rău, spuse el, dar detaliile te-ar putea face să crezi că nu se poate pune bază pe vorbele mele. Poate chiar aşa e. În orice caz, m-am hotărît să renunţ la meseria de detectiv, să-mi schimb numele şi să mă dau la fund. Însă, iată-mă, acum, înapoi în Los Angeles, şi făcînd din nou pe detectivul. Halal libertate de opţiune.

— Încă ceva, doar, şi nu mai întreb nimic despre acest subiect, spuse ea. Luai LSD?

— Nu, mi-a fost pus în băutură.

„Şi dacă ar fi agenta lui Western, se gîndi el, ce o împiedică să-mi pună un drog în băutură şi astfel să mă discrediteze?

Dacă avea de gînd să facă acest lucru, în mod cert în seara asta nu a încercat. Am stat cu ochii pe ea tot timpul.”

Îi fu ruşine de bănuielile lui, deşi logica îi spunea că nu trebuia să se încreadă în nimeni.

Ea se ridică şi spuse:

— Trebuie să merg la toaletă.

Nu făcea nimic rău dacă se uita în poşeta ei, îşi spuse el. Ar fi fost un fraier să n-o facă. Simţea, totuşi, că o trădează, şi această senzaţie i se întări cînd nu găsi nimic altceva decît ce era normal să găsească, inclusiv un flacon cu pilule contraceptive.

Atunci se decise. Cînd ea ieşi din baie, el o aştepta. Ea îşi ridică repede privirea spre el şi se lăsă cuprinsă de braţele lui.

După aceea, în vreme ce era cuprins de somn, se întreba într-o doară dacă morţii îi puteau vedea pe cei vii. Lui Frances nu i-ar fi plăcut să vadă asta, dar la urma urmelor, era nevoie de un aparat pentru a-i ajuta pe cei morţi să străbată chiar şi o jumătate din drum spre lumea noastră.

Chiar înainte ca somnul să-l cuprindă total, îşi spuse: ce tot zic? Eu nu cred într-o viaţă de apoi. Sembii sunt un fenomen dintr-o lume paralelă, sau cam aşa ceva.

9

— Nu s-a dovedit nimic, nici pro, nici contra, spuse Gordon Carfax. Episcopul a încercat să exorcizeze MEDIUM, şi a suferit un atac de cord, asta-i tot.

— Dar cum ar fi putut Western să ştie că episcopul Shallund avea să aleagă un coleg de joacă din copilărie, unul care a murit la vîrsta de unsprezece ani, unul despre care Western nu avea cum să ştie absolut nimic? În plus, Western nu a aflat decît în ultimul moment cine avea să facă parte din comisie.

— Ştim că e foarte bogat, şi putem bănui că e lipsit de scrupule, spuse Gordon. S-ar putea să fi aflat cine a fost ales, cu ceva timp înainte, chiar dacă acest lucru trebuia să fie un secret total. Şi e posibil să-şi fi pus agenţii să afle tot ce era de aflat despre membrii comisiei. Nu, tot ce a făcut această comisie a fost să încîlcească şi mai mult lucrurile şi să sporească tensiunile. Susţinătorii lui MEDIUM pretind că acel comitet nu era agreat deloc de către morţi, şi că Everts l-a ucis pe Shallund deoarece acesta a refuzat să creadă că era chiar Everts. Sau, mai degrabă, l-a speriat atît de tare pe Shallund, încît i-a provocat un atac de cord.

— Iar adversarii lui MEDIUM sunt încă divizaţi în două tabere. Una care susţine să Western e un şarlatan, alta care este de părere că e un vrăjitor, un fel de Faust, care are de-a face cu nişte forţe ce ar trebui lăsate în pace.

— Suntem tot în locul din care am plecat, doar că pasiunile au fost stîrnite mai tare.

— Şi ce crezi despre adevărul spuselor lui Western?

— Nu m-am răzgîndit. Nu încă, oricum. Recunosc că sunt puţin subiectiv. Judecata mea ar putea fi influenţată de refuzul de a crede într-o viaţă de apoi.

— Vei vorbi astăzi cu Frances, şi oricît de amănunţit ar fi cercetat-o Western, el nu poate afla totul. Sunt unele lucruri pe care numai tu le cunoşti, în legătură cu ea.

Gordon zîmbi şi spuse:

— Da, dar conform teoriei mele, acest lucru nu va conta. Eu de fapt nu voi vorbi cu Frances, ci cu o entitate, care deţine anumite mijloace de a cunoaşte totul despre Frances. E vorba, probabil, de citirea gîndurilor. Sau poate că a observat-o pe Frances de la naştere, şi astfel ştie totul despre ea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Patricia.

Avea, fără îndoială, un trup frumos, îşi spuse el, dar expresia ei de mînie, combinată cu lipsa totală a machiajului, o urîţea.

El se ridică din pat şi îşi puse pantalonii de pijama şi un halat subţire. Îi zîmbi şi spuse:

— Poate nişte cafea fierbinte te va ajuta să te calmezi. Nu te enerva doar pentru că pun în aplicare drepturile mele de mascul.

— Cum adică?

— Ar fi trebuit să spun fiinţă umană, nu mascul. Homo sapiens este animalul dotat cu raţiune. Pentru tot ceea ce se cere explicat, el ignoră faptele, sau, mai degrabă, le adaptează propriilor convingeri.

— Ei bine, tu aşa oi fi făcînd, spuse ea, dar eu nu! Eu ştiu că Western mi-a ucis tatăl şi i-a furat invenţia, şi ştiu că acelea sunt sufletele morţilor! Eu sunt în stare să privesc lucrurile obiectiv!

— Ştiu că eşti, spuse el. Uite, eu o să fac cafeaua, iar tu machiază-te.

— Ce, te îngrozeşte chiar aşa tare faţa mea? spuse ea. Nici tu…

—… nu arăt prea bine dimineaţa, spuse el. Da, ştiu, şi îmi cer scuze. Ar fi trebuit să învăţ de la Frances să-mi păstrez părerile pentru mine.

Ocoli patul pentru a o săruta, dar ea îi întoarse spatele şi se îndreptă spre baie. El se duse în bucătărioară, apostrofîndu-se şi întrebîndu-se de ce spune lucruri care ştie că o vor supăra. Doctor Sloko fusese de părere că el avea o nevoie instinctivă de a le face pe femeile pe care le iubea să se supere pe el. El admisese faptul că acest lucru era posibil, dar de ce avea o astfel de nevoie? Nici el şi nici Sloko nu aflaseră vreodată.

Patricia ieşi din baie zîmbind. Avea părul strîns în coc, dar încă nu se fardase. Avea de gînd să-l încerce mai departe. Acum nu va spune nimic care s-o supere, îşi spuse el. O sărută iar ea nu-l refuză de această dată.

— Haide să începem de la început, spuse ea. Bună dimineaţa, Gordon.

— Bună dimineaţa şi ţie, spuse el. Vin imediat. Apoi se duse în baie.

Cînd ieşi, ea stătea pe canapea în faţa televizorului, bînd o cafea tare. El se aşeză lîngă ea şi sorbi din lichidul fierbinte.

Ştirile se refereau, în marea lor majoritate, la cele petrecute la reşedinţa lui Western şi la implicaţiile acestora. În parcarea de sub reşedinţa lui Western se pornise o bătaie între adversarii şi susţinătorii lui Western, care se loveau chiar şi cu pancartele în cap, în vreme ce poliţia lansa gazele lacrimogene şi împrăştia spumă pe suprafaţa de ciment, astfel încît să-i facă să alunece. O parte din ei erau luaţi cu dubele, iar ambulanţele îi transportau pe cei mai grav răniţi. Au fost prezentate imagini de la nişte marşuri ale susţinătorilor lui Western, din New York şi San Francisco.

Un anume senator Gray, din Louisiana, dădea un interviu, în care propunea ca aparatele MEDIUM să fie construite pe cheltuiala guvernului şi instalate în toate oraşele cu o populaţie de cel puţin cincizeci de mii de oameni. El spunea că ar trebui oferite şedinţe gratuite, sau la preţuri scăzute, pentru cetăţeni. Gray avea o voce gravă, puternică, şi o expresie sinceră, care parcă era făcută pentru televiziune. Devenea din ce în ce mai cunoscut, datorită discursurilor sale pro-MEDIUM. Acesta era primul, totuşi, în care propunea ca la MEDIUM să aibă acces toată lumea. El pleda în favoarea omului de rînd, care nu avea banii necesari pentru a plăti şedinţele şi a intra astfel în contact cu cei dragi, care muriseră. Era indignat de faptul că cel mai măreţ lucru de la crearea omului era rezervat celor bogaţi.

— Vrea să ajungă preşedinte, spuse Gordon, şi s-ar putea să reuşească. E viclean, ştie că mulţi din alegătorii lui sunt fundamentalişti sau catolici, care cred că MEDIUM este însăşi maşinăria diavolului. Însă e dispus să iasă în evidenţă, deoarece marea parte a oamenilor acestei ţări gîndesc la fel ca el. De ce să aibă bogaţii monopolul nu doar asupra celor mai bune lucruri ale vieţii, ci şi asupra morţilor? Platforma asta s-ar putea să-i fie de ajuns pentru a ajunge preşedinte.

— Western ar putea ajunge preşedinte dacă ar vrea, spuse Patricia. Mă surprinde faptul că nu şi-a anunţat candidatura.

— Poate că Gray e omul lui, spuse Carfax. E mai bine să fii forţa din spatele tronului, decît să stai pe el. Dar nu sunt chiar aşa sigur că MEDIUM nu ar trebui să rămînă un apanaj al celor bogaţi. Dacă devine accesibil oricui, impactul său asupra societăţii va fi cutremurător.

— În ce sens? spuse Patricia.

— Am putea să ne transformăm în nişte egipteni moderni, concentrîndu-ne viaţa asupra morţii. Această lume va fi privită doar ca o scurtă etapă intermediară pînă la cea următoare, şi cea lungă.

— Nu a fost din totdeauna aşa?

— Teoretic, da. Practic, niciodată.

Patricia se înfioră şi îşi acoperi faţa cu mîinile:

— Oh, e groaznic!

— Ar putea fi. Oricum, va fi altfel, doar dacă nu MEDIUM se dovedeşte o poartă de acces spre o lume diferită de ceea ce cred majoritatea oamenilor. Ia ca exemplu meseria de avocat. Unii avocaţi au publicat deja articole în care propun schimbări în sistemul poliţienesc şi juridic dacă MEDIUM ajunge să fie recunoscut din punct de vedere juridic. Un om care a fost ucis poate fi citat ca martor cheie al procesului. Şi cum e cu proprietatea? Poate un om mort să aibă dreptul legal de a-şi administra propria afacere sau proprietate? De ce ar trebui el privat de drepturile lui doar pentru că se află în altă lume? Pe de altă parte, care vor fi drepturile omului care a deţinut proprietatea prima dată? Va reuşi John D. Rockefeller, după un lung proces, să recîştige controlul asupra companiei Standard Oil? Va candida din nou pentru preşedinţie George Washington? Şi dacă da, cine l-ar putea învinge, în afară poate de Abe Lincoln? Şi cum ar putea George Washington să conducă această ţară în mod competent? Nu ar putea, pentru că circumstanţele s-au schimbat în asemenea măsură încît i-ar fi imposibil să le înţeleagă. Şi...

— Eşti ridicol! spuse Patricia.

— Da, ştiu. Dar dacă te gîndeşti la toate cîte se pot întîmpla, îţi dai seama ce haos ar fi? Şi probabil că va fi.

— Orice s-ar întîmpla, oricine va fi proprietarul lui MEDIUM, va fi foarte bogat, spuse Patricia. Chiar dacă guvernul ar prelua controlul asupra aparatului, tot ar trebui să-l ia cu chirie de la proprietar.

Gordon fu ispitit să facă o remarcă despre dolarii care străluceau în faţa ochilor ei, dar se abţinu. Nu-i putea reproşa nimic pentru faptul că se gîndea cît de bogată ar fi, dacă dovedea că ea era proprietara de drept. Era şi ea om, iar el se gîndise că jumătate din acele miliarde ar fi ale sale, dacă s-ar căsători cu Patricia. Oare acest lucru se ascunde în spatele nopţii petrecute cu ea? Nu, îşi spuse el, lăcomia n-avea nimic de-a face cu asta. În plus, dacă acesta ar fi fost motivul, chiar şi în mod inconştient, ar fi necăjit-o el în mod intenţionat în acea dimineaţă? Nu ar fi făcut el tot ce îi stătea în puteri pentru a-i face pe plac?

Dar, pînă la urmă, remarcile lui ar fi putut izvorî de la altă sursă, inconştientă, şi anume, nevoia de a se convinge că nu banii erau motivul interesului faţă de ea.

Viaţa era îndeajuns de complicată ca să-i mai implicăm în ea şi pe cei morţi. Dar aceştia erau implicaţi tot mai mult.

La ora nouă fix, plecă din hotel. Aerul era curat, iar cerul era senin, în afară de cîţiva nori rămaşi de pe urma producerii artificiale de nori din timpul nopţii. Zări un autobuz, la un cvartal spre vest, dar se decise să meargă pe jos pînă la staţia de metrou La Brea. Aceasta se afla la numai zece cvartale spre est, şi simţea nevoia să facă mişcare. În plus, vroia să se asigure că nu era filat şi să vadă schimbările petrecute în cartier. Merse alene de-a lungul aleii sudice din Wilshire, oprindu-se din cînd în cînd pentru a se uita în vitrinele prăvăliilor. Dacă îl urmărea cineva, pe jos, sau cu maşina, atunci o făcea cu mare artă. Oricum, era de părere că Western nu îl considera o ameninţare îndeajuns de serioasă încît să-l ţină permanent sub observaţie. Ştia probabil că Patricia rămăsese în camera lui peste noapte, dar acesta nu era un detaliu pe care să-l poată folosi în vederea compromiterii lui Carfax sau a Patriciei. Nimeni nu mai dădea atenţie acestor lucruri.

Cartierul Miracle Mile nu se schimbase prea mult, în afară de podurile mobile de deasupra, destinate pietonilor. Străzile de la sud, cum ar fi Strada nr. 8 sau altele, nu mai erau ocupate de case individuale. Acestea fuseseră demolate şi înlocuite cu blocuri înalte sau parcări supraetajate. În mijlocul lor se afla o construcţie cu opt etaje, fără geamuri, decorată cam fără gust, care adăpostea o instalaţie de pompare a petrolului.

Cînd ajunse la La Brea, luă liftul pînă la peronul metroului şi, o clipă mai tîrziu, se sui într-un expres. Acesta îl duse pînă la bulevardul Sunset, unde Carfax coborî şi luă un autobuz, pînă la Highland. Un taxi, acţionat de aburi de data aceasta, îl duse pînă la poarta lui Western, unde fu întîmpinat de Tours.

— Presupun că aţi văzut nenorocirea de ieri, la televizor? spuse acesta.

— Păi cine n-a văzut-o? spuse Carfax.

— Poate nu ştiaţi că nepoata episcopului Shallund ne-a dat în judecată, spuse Tours. Nu are nici o şansă, desigur, din moment ce episcopul a semnat formularul nostru care ne absolvă de orice răspundere. Însă este o pacoste tare nenorocită. Domnul Western ar fi dispus să rezolve problema, fără a se ajunge la proces, doar pentru a scăpa de ea, dar dacă ar face astfel, s-ar forma un precedent negativ. E şi ceva bun în toată treaba asta. Adică, din punctul nostru de vedere, preciză el, observînd expresia mirată a lui Carfax. Intenţionam să-i punem nişte întrebări chiar episcopului însuşi, în cîteva zile. Nepoata episcopului a fost invitată să asiste şi ea, astfel încît să nu existe nici o îndoială cu privire la identitatea celui contactat. Ea a refuzat, dar avem destule persoane care l-au cunoscut îndeaproape, iar ei îl pot identifica.

Carfax urcă, alături de Tours, scările din faţa vilei, pînă pe verandă. Apoi spuse:

— De ce faceţi asta?

Tours îi deschise uşa lui Carfax, invitîndu-l să intre primul, dar blocă calea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— De ce vreţi să vorbiţi cu episcopul?

— A, înţeleg, răspunse Tours, rîzînd. Păi, dacă episcopul nu e nici în iad, nici în rai, nici în purgatoriu, şi dacă ne confirmă chiar el acest lucru, atunci cum rămîne cu religia?

Carfax zîmbi şi spuse:

— Aţi publicat cam douăzeci de interviuri cu catolici, şi cu oameni de alte religii. Dacă credincioşii resping mărturiile papilor Ioan al XXII-lea şi Pius al IX-lea, de ce ar da atenţie mărturiei unui episcop oarecare?

— Pentru că au reuşit să arunce o umbră de îndoială asupra identităţii papilor. Dar Shallund a murit de curînd, şi…

Se opri şi privi dincolo de Carfax. Acesta se întoarse şi văzu avionul trecînd razant pe deasupra dealurilor de la nord. Era un avion bimotor, care se apropia atît de repede, încît ajunse deasupra văii, la jumătatea drumului spre deal, şi apoi intră în picaj, înainte ca Gordon să poată înţelege ce făcea. Sau ceea ce părea să facă.

— Tîmpitul acela! spuse Tours. Se va prăbuşi!

— Nuuuu! urlă Carfax, şi sări peste gardul scund din metal, în tufişurile de plastic.

Se prăvăli printre frunzele aspre, se izbi de trunchi, îl simţi cum cedează sub el, şi auzi mugetul motoarelor. Iar apoi fu ridicat de o forţă uriaşă şi brutală şi se roti în aer, aproape inconştient, de mai multe ori, pînă ce îşi pierdu cunoştinţa.

Se trezi întins pe spate. Nu-l durea nimic deocamdată şi nu avea nici cea mai vagă idee ce se întîmplase sau măcar unde se afla. Nu-şi putea mişca braţele sau picioarele, şi nu auzea nimic. Cineva trecu în fugă pe lîngă el, cu braţele ridicate, cu trupul înnegrit şi gol, în afară de o bluză sfîşiată, şi cu părul – o masă carbonizată. Apoi dispăru, şi, din cîte îşi dădea seama, era din nou singur. Cerul era senin, apoi fu acoperit de fumul care se înălţa. Îl lovi ceva în coaste, dar nu putea întoarce capul, pentru a vedea ce era.

După o vreme, un elicopter trecu pe deasupra lui, zburînd destul de jos, şi îi simţea curentul de aer fierbinte, produs de elice, deşi nu-l putea auzi. Încercă să strige. Avea gura deschisă. Capul îi vuia. Fu din nou cuprins de întuneric.

Cînd se trezi a doua oară, era întins pe o targă, acoperit cu pături, şi cu braţele şi picioarele imobilizate. De această dată, şi le putea mişca puţin, deşi îşi dorea să nu fi putut. Începeau să-l doară şi îşi simţea capul ca pe un cheag uriaş de sînge uscat. Sau cel puţin aşa îşi imagina că şi-ar simţi creierul, dacă acesta i-ar fi fost izbit şi însîngerat. Un bărbat în halat alb se pregătea să-i monteze o mască de oxigen pe faţă.

A treia oară, deschise ochii şi o văzu pe Patricia stînd în picioare, aplecată deasupra lui, plîngînd. Se afla într-o cameră de spital. O asistentă scria ceva pe o bucată de hîrtie prinsă de o tăbliţă. Putea întoarce capul, deşi îl durea, şi avea senzaţia că picioarele şi braţele erau conectate la nişte cabluri subţiri prin care pulsau valuri de durere.

— Avionul acela, îi spuse el Patriciei. S-a izbit intenţionat de casă.

Vocea părea să-i răsune în cap ca un ecou. Asistenta lăsă tăbliţa din mînă şi ocoli patul, apropiindu-se de el.

— Domnule Carfax, nu vă extenuaţi. Culcaţi-vă la loc. Sunteţi în regulă.

Vocea ei părea să vină de foarte departe.

— Am spatele rupt? spuse el.

— Nu, aţi avut un picior rupt, şi două coaste. Altminteri sunteţi bine.

— M-am temut că mi s-au spart timpanele, spuse el. Cît e ceasul?

— Uşurel, domnule Carfax. Nu veţi merge nicăieri o vreme.

— Cît e ceasul, Pat? spuse el.

Patricia îşi privi ceasul de la mînă, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— E aproape ora 24.

— Miezul nopţii?

— Gordon, fă cum îţi spune asistenta. Eu voi fi aici cînd te trezeşti.

— Nu, vreau să ştiu ce s-a întîmplat, spuse el.

Însă îşi pierdu din nou cunoştinţa, iar cînd se trezi la loc, crezu că nu trecuseră decît cîteva minute. Era singur, şi îşi spuse: „S-a ales praful de promisiunea Patriciei”, dar ea intră în cameră o clipă mai tîrziu. Se duse repede la el, se aplecă şi îl sărută, spunînd:

— Tocmai acum ţi-ai găsit să te trezeşti! A trebuit să merg la toaletă!

— Cred că eu deja „am fost” la toaletă! spuse el. Cheamă tu asistenta, te rog.

La ora 8 dimineaţa, fu în stare să se ridice în capul oaselor şi să asculte ce se întîmplase. Piciorul lui drept era fixat în atele, de la genunchi în jos. Îi revenise auzul cu urechea stîngă, dar cea dreaptă încă îi mai vuia uşor. Avea numeroase contuzii şi vînătăi pe corp şi pe faţă. Îl durea capul atît de tare, de parcă băuse trei zile încontinuu. Şi avea tendinţa de a tresări la auzul unor zgomote puternice, neaşteptate. Patricia îi spuse tot ce ştia despre ce se întîmplase. Celelalte detalii le află din ziare şi de la televizor. La ora 09.20, cu o zi înainte, un anume domn Christian Houvelle, cu adresa în Sweetorange Lane, nr.13748, apartamentul 6H, Complexul Augusta, plecase cu un avion Langer, cu patru locuri, închiriat, de pe aeroportul Santa Barbara Seaside. Conform planului de zbor, el trebuia să zboare pe deasupra Pacificului, în direcţia Eureka, un oraş de pe coasta nordică îndepărtată a Californiei. În loc să facă astfel, domnul Houvelle virase spre sud, şi în ciuda ordinelor primite de la turnurile de control de pe Seaside şi Riverside International, îşi continuase traiectoria interzisă spre sud. După cîteva minute, coborîse atît de jos, încît radarele nu-l puteau detecta. Relatările martorilor oculari au confirmat faptul că a menţinut o altitudine de aproximativ o sută de metri, pe deasupra celor mai înalte clădiri şi a culmilor muntoase. Domnul Houvelle, apropiindu-se de zona canionului Nicholls, se ridicase la trei sute de metri, zburase de două ori în cerc, după cîte se pare, pentru a se asigura că aceea era vila lui Western, după care coborîse şi se îndreptase direct spre ţinta lui. În avion se aflau, după toate estimările, douăzeci şi cinci de kilograme de dinamită, pe care domnul Houvelle, chimist de meserie, o fabricase chiar el, în timpul serviciului. Avionul, pilotul, dinamita, şi casa s-au dezintegrat într-o minge de foc şi suflu provocat de explozie. A fost, de asemenea, distrus MEDIUM şi au murit treizeci de angajaţi ai lui Western, inclusiv Tours, doamna Morris, Harmons şi doi clienţi care îl contactaseră pe regretatul Karl Marx.

Western şi doi din bodyguarzii săi supravieţuiseră, fără răni grave. Domnul Western se afla într-un subsol, sub garaj, în acel moment, cu alt client. Nu se ştia ce făcea acolo sau cine era acel client. În timpul confuziei generale, clientul dispăruse, iar domnul Western nu a catadicsit să-i spună numele.

Domnul Houvelle dăduse greş în misiunea lui, care ar fi putut avea ca scop trimiterea lui Western pe lumea cealaltă.

Carfax, împreună cu mulţi alţii, bănuise că Houvelle era membrul unui grup religios care îl ura pe Western, deoarece acesta îi discredita credinţa.

Fals. Domnul Houvelle era un ateu fanatic. El ridiculizase toate religiile şi fusese odată bătut, într-un bar din Silverlake, cînd spusese că creştinismul era cel mai mare rău pe care l-a cunoscut vreodată această planetă.

De ce ar fi dorit domnul Houvelle să-l ucidă pe omul care era pe cale de a distruge toate religiile deja formate şi majoritatea celor aflate încă în faza de început?

Nimeni nu cunoştea răspunsul, dar comentatorii TV afirmau că, probabil, domnul Houvelle îl ura pe Western deoarece acesta distrugea şi ateismul.

Ruinele casei fură prezentate sumar, văzute din elicopter. De fapt era doar o gaură neagră şi adîncă, din care puteau fi văzute ieşind în afară bucăţi de lemn şi metal, precum petalele unei flori uriaşe.

Domnul Western, gărzile sale de corp şi clientul al cărui nume nu era cunoscut, izbutiseră să iasă din subsol, la cîteva minute după explozie, şi scăpaseră cu nişte arsuri pe spate şi pe cap.

Fu prezentată o imagine cu Western, avînd o parte din corp şi capul acoperite de bandaje. Crainicii adăugară că el afirmase că în acel loc avea să fie construită o nouă casă şi un nou aparat MEDIUM. Domnul Western afirmase, de asemenea, că uciderea lui nu ar fi folosit la nimic, din moment ce adepţii lui i-ar fi continuat munca.

— Tare aş vrea să ştiu ce făcea în acel subsol şi cine era clientul lui, spuse Gordon Carfax.

— Aş fi vrut să moară! spuse Patricia. Ar fi meritat-o. Şi poate că după aceea ar fi recunoscut că mi-a ucis tatăl şi că a furat MEDIUM.

— De ce crezi că ar fi mărturisit? spuse Carfax.

— La ce i-ar fi folosit să mintă după ce murea?

— Moartea nu te face mai puţin ipocrit şi rău, spuse Gordon.

— Iar începi, răspunse ea. Spui mereu că nu sunt morţii, ci nişte entităţi care se dau drept ei. Şi totuşi vorbeşti ca şi cum ai crede că ei sunt morţii.

— Ştiu. Tendinţa de a-i considera ca fiind cei morţi este prea mare. Această idee a continuităţii copleşeşte pe oricine, chiar dacă nu vrea să creadă. Moare un om şi apoi vorbeşti cu el. Şi numai cu ajutorul unei foarte rigide discipline mentale le poţi separa pe cele două, adică omul care nu mai este printre noi şi entitatea care pretinde a fi el. Mai exact, dacă...

— Mai exact, dacă ele nu sunt nişte entităţi cu adevărat distincte, asta vroiai să spui?

— Mă tem că da, spuse Carfax, zîmbind. În orice caz, umane sau nu, sunt periculoase. Ştiu, deşi nu o pot dovedi, că una dintre ele încerca să mă domine, să mă posede, cînd am discutat cu tatăl tău.

— Dar cum ar putea face asta?

— De unde să ştiu? Dacă aş menţiona despre acest lucru presei, Western în mod sigur ar bate monedă pe criza mea nervoasă. Toată lumea ar ajunge la concluzia că îmi pierdusem minţile în acel moment. Poate că mi le-am pierdut chiar.

— Eu nu cred, spuse Patricia. Acum, important e doar ceea ce putem face. Va trebui să uiţi o vreme de Frances, pînă ce va fi construit un nou MEDIUM. Sună groaznic ce spun, dar poate că e bine că a fost aruncată casa în aer. Western va fi prea ocupat cu reconstrucţia pentru a ne mai da nouă prea multă atenţie. Putem rezolva nişte treburi cît e el ocupat.

„Cam ce?” se gîndi Carfax. Însă aveau de gînd să se ducă la doamna Webster pentru o şedinţă de spiritism, deşi nu se aştepta prea mult de la ea, iar el putea să „adulmece” cîte ceva mai tîrziu, la Universitatea Big Sur.

Chiar înainte să închidă televizorul, în acea seară, crainicul anunţă că în cîteva zile urma să fie dat publicităţii raportul oficial al FCIM. Se părea că preşedintele cedase în faţa presiunii opiniei publice. Era o decizie luată fără tragere de inimă, căci, indiferent de rezultate, ea avea să supere mulţi cetăţeni cu drept de vot.

11

Afacerile legate de supranatural merseseră bine dintotdeauna, dar acum intraseră într-o adevărată eră de aur. După apariţia lui Western, numărul mediumurilor crescuse de douăzeci de ori. Unii lucrau conform tradiţiei, dispreţuind utilizarea dispozitivelor electromecanice, bazîndu-se doar pe puterile lor parapsihologice. Şi pe naivitatea clienţilor lor, se gîndi Carfax. Alţii se modernizaseră şi foloseau acum aparate de fabricaţie proprie, care se presupunea că îl imitau pe cel al lui Western (Toate acestea puteau fi considerate şarlatanii, era de părere Carfax. Dar indiferent de mijloacele folosite, ele atrăgeau clienţii şi banii).

În ceea ce priveşte banii, doamna Webster nu făcea nici o excepţie. Locuia într-o mansardă cu şase camere, deasupra unui bloc cu treizeci şi şase de nivele, în Santa Monica, la doar două cvartale de Pacific. Un agent de pază îi verifică pe Gordon şi pe Patricia, în holul principal, iar un altul îi însoţi într-un ascensor privat. Un al treilea le mai verifică o dată identitatea, înainte de a le permite să intre în antecameră. O menajeră, care părea să fie de origine arabă (şi chiar era) îi conduse în camera de spiritism. Aceasta nu era decorată, cum se aşteptase Carfax, ca toate celelalte astfel de încăperi. Era spaţioasă, aerisită şi luminoasă, pereţii erau albi, cu o frescă ce părea a fi un original de Cazetti (şi chiar era), şi care se întindea pe toţi pereţii, de jur împrejurul camerei, întreruptă doar de numeroasele uşi. Singurele tablouri erau un Matisse şi un Renoir care păreau originale (şi chiar erau). Mobilierul era în stil fragil neo-cretan, ce devenea tot mai popular.

Doamna Webster arăta şi ea, la fel de fragilă ca şi mobila. Se ridică de pe o canapea lungă şi îi întîmpină, cu mîna întinsă, zîmbind. Avea în jur de cincizeci de ani, şi era înaltă de aproximativ un metru şaizeci, cu braţe şi picioare subţiri, dar cu nişte sîni mari şi un posterior care îl încînta pe Carfax. Avea chipul oval, cu ochii mari şi cu pomeţii ridicaţi. Părul îi era negru şi lung, despletit. Nu purta bijuterii, în afară de un mic inel cu o piatră preţioasă albastră pe care Carfax nu o putu identifica. Cînd îi strînse mîna, văzu că inelul era în formă de şarpe.

Doamna Webster avea o voce gravă, pentru trupul ei firav.

— Vă rog să luaţi loc. Ceilalţi vor sosi în cîteva minute. Puteţi fuma, dacă vreţi. Sunt ţigări Kenyan pe masă, dar dacă vreţi, le puteţi fuma pe ale dumneavoastră. Vă rog să mă scuzaţi un moment. Trebuie să-mi pun hainele de lucru.

Cele cîteva minute se făcură cincisprezece. Patricia fumă mai multe ţigări Kenyan, tari, în vreme ce Gordon se învîrtea de acolo-acolo, privind din cînd în cînd prin fereastra înaltă şi lată ce dădea spre ocean. Observă, mirat, nişte fire subţiri ce plecau din perete pînă la marginea inferioară a ferestrei. Ferestrele ce puteau fi polarizate electric erau extrem de scumpe.

Imediat după ce îşi privi ceasul, se auziră voci. Menajera, îmbrăcată acum într-un halat lung, vaporos, care îi întărea aspectul arab, intră în cameră, urmată de trei femei şi trei bărbaţi de diferite vîrste, dar cu toţii – bine îmbrăcaţi. Una dintre ei, o blondă de vreo douăzeci de ani, era chiar prea bine îmbrăcată, îşi spuse el. Purta fusta largă, pînă la pămînt, şi jacheta

cu brocart, pe care fetele tinere, îndrăzneţe, din marile oraşe, o purtau în onoarea idolului lor, cîntăreaţa Cybele Fidestes (născută Lucy Schwartz), recent decedată. Ca port uzual, avea sînii acoperiţi cu o fîşie subţire de voal, dar acum renunţase la aceasta. Carfax se întrebă cum trebuia el să se concentreze asupra problemelor parapsihice, cînd avea în faţa lui asemenea splendide elemente fizice. Sau ele erau menite să-i distragă atenţia, să-l împiedice să observe o înşelătorie?

Observă că Patricia strînsese din buze cînd intrase fata, iar cînd îşi scoase fîşia de voal ochii ei se îngustară. Se uitase la el pentru a vedea dacă se uita la fată, dar el se mulţumise să zîmbească şi să-i facă cu ochiul.

Doamna Webster le explicase la telefon că aceşti oaspeţi aveau excepţionale calităţi parapsihice şi că aveau să fie prezenţi doar pentru a înlesni comunicarea. Ea nu spusese acest lucru, dar Carfax bănuia că ei erau de fapt angajaţi ai ei, cu jumătate de normă, şi că primeau şi ei o parte din onorariul ei, foarte mare, de altfel. Printre ei era un profesor de fizică de la Universitatea UCLA, un programator de calculatoare, un ofiţer de marină ieşit la pensie, un angajat al canalului NBC, soţia unui pictor profesionist, şi secretara consulului finlandez pentru Los Angeles. Blonda, Gloriana Szegeti, lucra pentru biroul de asistenţă socială din Sherman Oaks. (Dar, de bună seamă că nu îmbrăcată astfel, îşi spuse el).

Gloriana stătu aproape de Gordon, discutînd cu el.

— Am crezut că v-aţi rupt piciorul, domnule Carfax.

— L-am avut rupt, şi încă îl am, domnişoară Szegeti, spuse el. Însă mi-au scos atelele chiar a doua zi după ce le puseseră. Mi-au injectat în locul fracturat o substanţă de sutură şi mi l-au „reparat” într-o noapte. La fel au făcut şi cu coastele mele. Teoretic, pot să alerg suta de metri fără probleme. De fapt, mă dor toţi muşchii ca dracu, şi dacă uneori vezi o tresărire pe chipul meu, aceasta se datorează durerii. Sau poate admiraţiei faţă de dumneata.

Domnişoara Szegeti rîse. Patricia scoase nişte sunete gîtuite.

— Citisem că tratamentul acesta se foloseşte pentru fracturi, în Orient, dar nu am ştiut că se foloseşte şi aici, spuse domnişoara Szegeti.

— Eu sunt printre primii, spuse Gordon.

Doamna Webster intră şi tăcură cu toţii. Purta acum un chiton alb, care era atît de subţire, încît era evident că nu avea nimic pe dedesubt. Sînii îi păreau atît de ridicaţi încît trebuie că îşi pompase în ei clinită pînă la refuz. Oare şi ea se îmbrăcase în aşa fel încît să-i distragă atenţia? Dacă da, atunci reuşise.

— Acum o să vă rog să vă aşezaţi, spuse ea, indicîndu-le o masă rotundă, mare, din abanos, a cărei suprafaţă avea încrustate contururi de peşti, delfini şi caracatiţe. În afară de domnişoara Szegeti, se îndreptară cu toţii imediat spre masă, în vreme ce ea apăsă pe un panou de la baza peretelui. Lumina ce venea prin fereastră scăzu în intensitate. Cînd se aşeză şi ea, fereastra devenise deja un oval roşu închis, soarele fiind de un albastru foarte închis, lîngă centrul ferestrei. Camera fu repede învăluită de o lumină densă, roşiatică. Domnişoara Szegeti, care stătea în faţa lui Carfax, semăna acum cu o statuie albastru-închis, cu sfîrcuri negre. El se uită la Patricia şi văzu o fantomă albastră. Mîinile lui erau şi ele albastre.

Cu siguranţă că sistemul de aer condiţionat fusese reglat la o temperatură cu zece grade mai scăzută. Începuse, brusc, să tremure.

Doamna Webster, aşezată în dreapta lui, îi luă mîna în mîna ei mică şi rece şi spuse:

— Formaţi cu toţii un lanţ viu.

Carfax luă mîna doamnei Applechard, soţia pictorului. Era mult mai caldă decît a doamnei Webster.

— Facem acest lucru pur şi simplu pentru a stabili un flux vital între noi, spuse aceasta.Vom sta aici şi vom medita doar, la orice doriţi, Patricia şi Gordon, şi vom simţi fluxul celor vii. Gîndiţi-vă la ceva plăcut, dacă puteţi. Vă sugerez să vă gîndiţi la dragoste, căci aceste gînduri par să funcţioneze mai bine în etapa preliminară.

Acest lucru nu era dificil, îşi spuse Carfax. Domnişoara Szegeti se legăna în scaunul ei, iar oscilaţiile contururilor ei albastre dovedeau că ea nu îşi făcuse nici un tratament pentru mărirea sînilor. El se întrebă la ce se gîndea Patricia. Dacă o privea pe Szegeti, atunci sigur nu nutrea gînduri prea calde faţă de ea.

Acesta părea un preludiu ciudat, înaintea comunicării cu morţii. Însă psihologii, o parte din ei, oricum, susţineau că în mintea multor americani exista o legătură între sex şi moarte. Acestea erau, după cum se afirma, cele două feţe ale unei monede parapsihologice. Carfax o considera însă o valută depreciată.

— Simţiţi fluxul, spuse încet doamna Webster. Simţiţi cum circulă printre noi, prin noi, de jur împrejur, cum devine mai puternic pe măsură ce curge între noi.

Brusc, Carfax simţi o gîdilătură cînd pielea lui o atinse pe cea a doamnei Webster. După cîteva secunde, simţi acelaşi lucru cînd mîna lui o atinse pe cea a doamnei Applechard.

Cineva făcu o mişcare, apăru o scînteiere mică, albastră, şi Patricia icni, surprinsă.

Carfax tresări şi el, dar se întrebă dacă erau, de fapt, conectaţi la un generator de curent electric. Nu părea prea probabil, căci suprafaţa şi picioarele subţiri ale mesei nu erau destul de groase încît să ascundă ceva, poate doar o mică baterie. Desigur că lemnul mesei putea fi străbătut de fire, conectate la o baterie sub podea. Pe sub masă putea exista o fîşie subţire de metal, pe post de conductor electric, care să intre în contact cu abdomenul dezgolit al lui Szegeti sau Webster.

Pe de altă parte, scînteia se asemănase mai mult cu una generată de electricitatea statică.

Mîna doamnei Webster era rece şi uscată. Cea a doamnei Applechard era caldă şi umedă. Cea din urmă ar fi trebuit să fie mai potrivită pentru contactul electric, însă mîna doamnei Webster îi provoca o senzaţie mai puternică de usturime.

Doamna Webster spuse:

— Rupeţi cercul, vă rog.

Doamna Applechard oftă şi îşi retrase mîna. Szegeti se ridică, vibrînd din tot trupul, şi se îndreptă spre un scrin. Carfax se ridică şi se apropie de Patricia.

— Cum a fost?

Ea se ridică şi spuse:

— Aş vrea să beau ceva. Dar doamna Webster a spus că nu putem bea nici apă în timpul şedinţei.

— La tine s-a produs scînteia aceea? spuse el.

— Da. Am vrut să-mi retrag mîna, iar scînteia s-a produs între mîna mea şi a comandantului Gardner. Aş vrea să aprindă lumina. Prea seamănă toţi cu nişte fantome.

Un chibrit fulgeră întunericul. La lumina lui, văzu chipul lui Szegeti, palidă acum, cu ţigareta între buze. O clipă mai tîrziu îi ajunse la nări mirosul specific.

Patricia tresări, dar nu din cauza lui Szegeti, ci a menajerei, ce arăta acum ca o călugăriţă în albastru, şi care intrase în cameră. Aducea un vas, care era colorat într-un portocaliu deschis, luminos.

Doamna Webster spuse:

— Puteţi fuma „iarbă" sau tutun, dacă doriţi. „Iarba" se pare că este un mijloc mai bun de „acordare".

El presupuse că „acordare" însemna ajungerea la o „vibraţie" mai înaltă, indiferent ce ar fi însemnat asta.

Menajera puse jos vasul pe masă în faţa doamnei Webster şi ieşi cu o mişcare extrem de lină. El se apropie de masă şi se uită în vas. Conţinea trei frunze alungite, zimţate pe margini, pe care lumina le făcea să pară negre.

— Frunze de dafin, Gordon, spuse doamna Webster din spatele lui.

Se apropie de el, astfel că îl atinse cu sînii pe braţul drept.

— Laurus nobilis. Dafinul sau laurul, folosit de nimfe sau de preotesele religiei pre-elenistice în ceremonialurile lor orgiastice. Acestea provin dintr-un copac din apropierea templului-oracol, din Delphi. Le folosesc numai cînd împrejurările mi-o permit.

— Şi obţineţi rezultate mai bune cînd le mestecaţi?

— Mult mai bune. Dar e mai periculoasă folosirea lor. Îmi pierd mai repede controlul.

— Şi de ce ar fi acest lucru periculos? spuse el întorcînd capul.

Doamna Webster nu se mişcă imediat, astfel că rămăsese lipită de el. Apoi făcu un pas înapoi pentru a-şi ridica privirea spre el. Dinţii ei păreau negri, pe fundalul albastru al feţei, iar limba era de un roşu întunecat, scînteietor.

— Nu vreau să te entuziasmezi prea tare. E mai bine să nu-ţi dau nici o idee despre ce s-ar putea întîmpla.

— Sunt deja extrem de emoţionat, spuse el, întrebîndu-se dacă ea înţelesese dublul sens al cuvîntului*.

— În regulă, spuse ea, pe un ton mai ridicat. Stingeţi ţigările şi veniţi înapoi la masă. Patricia şi Gordon, ocupaţi aceleaşi locuri şi ţineţi-vă de mîini cu ceilalţi.

De data aceasta nu simţi nici o furnicătură în mîini. Electricitatea părea să fie în aer. Carfax se întrebă cum putea ea să ia frunza şi să şi-o introducă în gură, din moment ce se ţinea de mîini cu ceilalţi. Pe deasupra umărului ei apăru un braţ, luă o frunză şi o aşeză în gura ei deschisă. El întoarse capul şi o văzu pe servitoare stînd chiar în spatele doamnei Webster. Se lăsă tăcerea,

întreruptă doar de zgomotul uşor pe care-l făcea doamna Webster cînd mesteca. Siluetele celor din faţa lui Carfax căpătară o nuanţă albastru-închis, şi mai puternică. Începu să-l doară capul. Mîna doamnei Applechard se umezi şi mai tare, răcindu-se în acelaşi timp. Şi aerul se răcea, iar el avea impresia că scăderea de temperatură nu se datora sistemului de aer condiţionat. Însă trebuie că imaginaţia lui îi juca feste.

Brusc, doamna Webster scuipă, iar el tresări. Cheagul de frunze sări dincolo de vas, iar la nări îi ajunse o aromă plăcută. Cu coada ochiului, văzu apărînd o mînă, care se afundă în vas, luă o altă frunză, şi o băgă în gura deschisă a doamnei Webster. Din nou tăcere, în afară de mestecatul moale care se auzea.

După cîteva minute, timp în care tăcerea devenise tot mai apăsătoare, o a doua frunză fu scuipată.

Mîna se strecură în vas şi apoi se îndreptă spre gura ei. Doamna Webster spuse în şoaptă:

— Nu! Destul!

Mîna, fără să dea încă drumul frunzei, dispăru.

Îşi simţea mîna ca pe a unui cadavru. În stînga lui se auzi un zgomot, care îl făcu să tremure uşor. Se relaxă puţin şi chiar zîmbi cînd îşi dădu seama că era stomacul doamnei Applechard, răscolit de gaze. O femeie foarte emotivă, îşi spuse el, deşi nu o învinovăţea pentru acest lucru. Şi de ce era atît de agitată, dacă mai trecuse prin asta înainte? Oare din cauză că avea motive întemeiate să fie?

— Nu vă daţi drumul la mîini! spuse doamna Webster cu asprime.

Din nou linişte, în afară de un geamăt. Oare tot Patricia îl scosese?

Vocea doamnei Webster părea să-i tune în urechi.

— Rufton Carfax!

Gordon Carfax simţi că, din interior înspre afară, se transformă în cuarţ. Avea senzaţia că e un bloc de piatră în mijlocul lichidului vîscos al spaimei. Ceva, sau cineva, intrase în cameră, sau, mai degrabă, nu intrase ci apăruse în cameră. Aerul de deasupra mesei se condensa, cuprins de un vîrtej, iar vîrtejul devenea tot mai negru. Curentul de aer îi şterse faţa şi mîinile, curent dislocat de un corp suspendat deasupra mesei.

— Rufton Carfax!

Un pseudopod, lung şi subţire, dar rotunjit la capăt, alunecă afară din vîrtej înspre doamna Webster. Era precedat de un curent rece, care îi dădu senzaţia că era acoperit de promoroacă şi care îi făcu trupul împietrit să se-nfioare.

Cineva, de cealaltă parte a mesei, greu de distins prin aerul învolburat, chicoti. Era un sunet ascuţit, plin de spaimă şi deloc vesel. În loc să reducă încordarea, o spori.

— Rufton Carfax! Stai liniştit!

În vocea doamnei Webster, deşi poruncitoare, se citea o uşoară nesiguranţă. Mîna i se răcise într-atît încît Gordon fu ispitit să-i dea drumul, dar se temu să facă acest lucru. Dacă rupea cercul, putea fi neajutorat în faţa a ceva ce avea să profite imediat de orice slăbiciune.

— Rufton Carfax! Ia forma ta adevărată!

Femeia chicoti iarăşi; da, era Szegeti. Şi cel care gemea era speriat de moarte.

— Renunţă! gemu un bărbat.

— Rezistaţi! spuse doamna Webster. Nu trebuie să intraţi în panică!

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse Patricia. Acesta nu este tata! Ce aţi făcut?

— Rămîi în mijlocul cercului! spuse doamna Webster, cu vocea tot mai răguşită. Rămîi aici! Şi arată-ne cine eşti!

Un scaun se răsturnă, şi un trup căzu la podea. Se auziră apoi paşi, un strigăt, şi din nou paşii cuiva care fugea spre uşă. Gordon sări în picioare, smucindu-le înapoi pe doamnele Webster sau Applechard, şi provocîndu-le astfel durere în muşchii loviţi, dar ele se agăţară de mîinile lui, iar doamna Webster spuse:

— Nu fugiţi!

Două persoane se luptau – Patricia cu servitoarea? – la uşă. Deodată, doamna Webster strigă:

— Piei! Piei de aici, înapoi în hăul din care ai venit!

Pseudopodul se ridică, curbat ca trompa unui elefant, şi apoi ţîşni spre faţa doamnei Webster. Ea urlă şi se aruncă înapoi, trăgîndu-l pe Gordon după ea. Se rostogoliră pe podea, în vreme ce doamna Webster, cu mîinile la faţă, ţipa. Gordon se ridică repede, în ciuda durerii pe care i-o provoca această mişcare, şi o văzu pe Szegeti la fereastră, şi îşi dădu seama că avea să o depolarizeze. Vîrtejul de deasupra mesei începuse să se potolească, dar mai mulţi pseudopozi se agitau, încercînd să iasă, îndreptîndu-se spre marginile mesei, fără însă a ajunge mai departe. Apoi lumina deveni tot mai roşie, soarele intră în cameră nestingherit iar vîrtejul dispăru.

El întoarse capul, şi văzu uşa deschisă, şi pe servitoare şi Patricia alergînd pe coridor. Doamna Webster stătea în capul oaselor, cu mîinile la ochi, gemînd:

— Am orbit! Am orbit!

El se aplecă deasupra ei şi îi dădu mîinile la o parte.

— Sigur că nu vezi, nebuno! spuse el, furios. Ai ochii închişi.

Ea deschise ochii şi îl privi, cu o privire plină de groază.

— Nu văd, îţi spun, nu văd! Mi-a atins ochii!

— S-a dus, spuse el. Orice ar fi fost, s-a dus! Eşti în siguranţă acum!

Se aplecă şi o ridică în picioare. Era atît de uşoară, de parcă ar fi fost decantată.

— Totul ar fi putut fi cauzat de sugestie, spuse Gordon. Isterie colectivă.

Se uită pe fereastră. Rulau cu viteză prin Wilshire. Zări, prin geamul unui apartament cu trei etaje, un bărbat care avea degetul îndreptat ameninţător spre o femeie. Oare care era motivul certei lor, dacă asta făceau? Vreo rudă prin alianţă? Infidelitatea? Politică? MEDIUM? Copiii? Sexul? Banii, cel mai probabil.

— Dar de ce am fi văzut cu toţii acelaşi lucru?

— Nu ştiu, Pat. Dar am fost cu toţii condiţionaţi să ne aşteptăm să vedem o masă amorfă, un obiect ectoplasmatic, care apoi ia o formă definită. Filmele, televiziunea, cărţile, toate ne-au condiţionat, chiar dacă nu credem în stafii.

— Nu cred că a fost produsul imaginaţiei, şi ştiu că nu a fost tatăl meu, spuse ea. A fost ceva malefic, foarte malefic. Tatăl meu a fost bun. A fost slab, dar un om bun.

— Ştii, spuse Gordon încet, ar fi putut fi un fenomen natural, obiectiv. Poate. Dar nu trebuie neapărat să fi fost ceea ce noi numim o fantomă. E posibil să nu provină din acelaşi univers ca şi embu. Spaţiul pe care îl ocupăm noi mai este împărţit de o sută, poate o mie, poate un număr infinit de lumi. Şi poate că putem lua legătura cu ele, sau ele cu noi, în anumite împrejurări. Dacă e posibil acest lucru, atunci poate că noi am invocat – urăsc acest cuvînt, deoarece se asociază cu vrăjitoria – am invocat, deci, ceva. În orice caz, nu am de gînd să mai calc pe la doamna Webster vreodată. Sau la vreun alt medium. În nici un caz pentru o şedinţă de spiritism.

— Şi eu zic la fel, spuse Patricia.

— Ne apropiem de La Cunega, spuse el, uitîndu-se la cuvintele ce clipeau pe ecranul de la capătul maşinii. Să coborîm şi să mergem pe jos pînă la hotel. Ne-am pus la încercare mintea, haide să ne exersăm şi picioarele. Exerciţiul fizic calmează adesea şi spiritul.

— Eşti un adevărat filosof, spuse ea, zîmbind pentru prima oară în acea zi.

— Ei, parcă mare lucru am spus! răspunse el, dar mintea nu îi era decît pe jumătate la conversaţie. Văzuse cu ochii lui MEDIUM în funcţiune (lucru pe care nu îl crezuse cu adevărat, în ciuda tuturor ziarelor şi a reportajelor TV). Nu văzuse nimic care să-l conducă la ideea că Western furase MEDIUM şi că îi ucisese unchiul. Şi chiar dacă ar fi reuşit să dovedească vinovăţia lui Western, rămînea o problemă mai serioasă. Dacă Patricia intra în posesia lui MEDIUM, ea nu avea să oprească folosirea lui. Nu avea să i se permită acest lucru, nici dacă ar fi vrut, şi în mod sigur ea nu avea să dorească acest lucru. Nu era mai puţin adevărat că îi promisese că avea fie să-i confirme, fie să-i infirme bănuielile. Iar acum, cînd MEDIUM era scos din funcţiune, era un moment potrivit pentru a se ocupa de problema mai mică.

Îi spusese deci că se va duce cît mai repede posibil la Centrul de la Big Sur.

— Poţi veni şi tu, dacă vrei, spuse el. Voi fi însă ocupat şi va trebui să găseşti ceva, deşi sper că nu pe cineva, cu care să-ţi ocupi timpul.

— Rămîn aici, spuse Pat. Poate o să caut o locuinţă, un loc nou, unde Western să mă găsească mai greu. Cît timp crezi că vei lipsi?

— Cel puţin patru zile, spuse el.

Nu era de părere că Western îşi făcea griji din cauza ei. Acum, că propriul ei tată îi infirmase suspiciunile, ea nu mai reprezenta nici o ameninţare. Sau, se corectă el, nu tatăl ei ci fiinţa care se dădea drept el. Dar, pînă la urmă, adevărata sa identitate nu conta.

Îşi făcu bagajele, şi o sărută de rămas-bun. Se cază la un motel, în afara campusului Universităţii Big Sur, şase ore mai tîrziu, ceea ce era prea tîrziu pentru a fixa, prin telefon, vreo întîlnire pentru a doua zi. Avea trei cărţi cu care să-şi umple timpul. O culegere de povestiri SF de Leo Q. Tincrowdor, o carte ce descrie traducerea recentă a limbajului etrusc, şi „Însemnări pe marginea Odiseei". Cum cea de-a doua carte era bazată pe interviul luat de un lingvist unui etrusc din secolul II î.e.n., se hotărî să o citească pe aceasta. Omul care realizase acest lucru era un anume profesor Archambaud, un cadru didactic din Berkeley, care era şi un bun prieten al lui Western. Aşa se explica faptul că avusese acces la aparat fără nici un ban. Fusese nevoit să-l folosească dimineaţa devreme, dar sacrificase somnul în folosul cunoaşterii. (Ca să nu mai vorbim de folosul propriei lui cariere, gîndi Carfax). Contactase pe cineva care vorbea fluent atît latina cît şi etrusca, şi din acel punct, totul decursese extrem de uşor.

Deşi pe Carfax îl interesau detaliile lingvistice şi istorice oferite de Menle Arnthal, era şi mai interesat de informaţiile legate de Western, oferite de Archambaud. Western îi povestise despre primele lui experimente legate de MEDIUM. Aparent, lui îi venise această idee cu destui ani în urmă, dar începuse să se ocupe de prototip cu doi ani înainte de a anunţa succesul acestuia.

Poate că aşa era, îşi spuse Carfax, dar Archambaud nu avea decît cuvîntul lui Carfax de partea lui. Unchiul Rufton s-ar fi putut destăinui lui Western, cu mulţi ani în urmă, din cauză că avea nevoie de sprijin financiar. Dar de ce i-ar fi dat Western vreun ban, fără să aibă vreo garanţie că proiectul avea să reuşească? Western nu era un vizionar, un idealist. Era la fel de probabil ca el să finanţeze construirea unui perpetuum mobile pe cît era de probabil să bage banii într-un aparat destinat comunicării cu morţii. Mai exact, nu era deloc probabil.

În mare, Western apărea în cartea lui Archambaud ca un om extrem de dedicat, un geniu. Această descriere de bună seamă că intra în contradicţie cu cele spuse de Patricia. Dar, la urma urmei, poate că Patricia se înşela.

La ora 22 uită la ştiri. Şi află că MEDIUM reprezenta şi o sursă de energie gratuită şi nelimitată, adică exact ceea ce ridiculizase Carfax cîteva minute înainte, un perpetuum mobile. Sau cel puţin aşa susţinea Western. Crainicul fu scurt şi concis. Western declarase că experimentele dovediseră faptul că din acelaşi „loc" în care se aflau morţii, se putea prelua energie electrică. Cantitatea de electricitate necesară pentru casa şi aparatul lui Western o asigurase extrăgînd-o din embu. Un rezistor din fier, cu diametrul de trei metri, fusese topit în zece secunde. Teoretic, avînd la dispoziţie echipamentul adecvat, întregul Los Angeles putea fi alimentat prin intermediul lui MEDIUM. Întreaga Californie. De fapt, întreaga planetă.

Deci, se gîndi Carfax, Western minţise cînd spusese că se alimenta de la uzina Four Corners.

Crainicul părea sceptic. Carfax se întrebă cum ar fi părut el, dar îşi spuse că „stupefiat” era cuvîntul. Stinse televizorul, şi se lăsă pe spate în scaun, cu un pahar de bourbon în mînă. Ei bine, de ce nu? Conform teoriei, întreaga energie electromagnetică produsă în acest univers era „copiată” în celălalt. Deci, dacă se putea stabili o legătură cu acel univers, energia putea fi absorbită înapoi în universul nostru. Dar energia astfel recuperată nu ar fi din nou reprodusă în acest „alt univers”? Oare acesta era destul de mare pentru a găzdui atîta energie? Oare, nu ar sfîrşi prin a da pe dinafară? Şi atunci energia aceea dezlănţuită nu ar năvăli în lumea noastră, distrugînd-o?

În universul nostru nimic nu se făcea fără muncă. Orice lucru dobîndit cerea un preţ. Şi atunci de ce ar fi diferit celălalt univers? El trebuie să funcţioneze pe baza aceloraşi principii ca şi universul nostru. Cineva trebuia să plătească, şi cum acest univers lua ceva pe gratis, preţul trebuia plătit.

Sau nu? De fapt, nu se ştia nimic despre acel „alt loc”. În el existau fiinţe conştiente şi părea să conţină energie reprodusă după cea din lumea noastră. Asta era tot ce se ştia.

Ar fi putut însă să fie periculos să aflăm exact cum funcţionează acel loc, şi ce sistem de echilibru şi de schimburi reciproce există între cele două universuri.

Îşi mai turnă un pahar şi se gîndi la viitor. Nu era vorba de pericole. Dacă ceea ce spunea Western era adevărat, atunci MEDIUM avea să aibă un impact mai puternic decît îşi putea închipui cineva. Energie electrică la discreţie! În primul rînd, avea să fie redusă drastic poluarea. În al doilea rînd, construirea unei reţele mondiale de energie avea să fie posibilă. Nu, acest lucru nu avea să fie necesar, din moment ce fiecare ţară avea să deţină propriul MEDUIM. Dar dacă Statele Unite aveau să păstreze MEDIUM doar pentru ele? Ar fi putut produce bunuri mult mai ieftine decît orice altă naţiune.

Nu, situaţia aceasta nu putea dura decît o perioadă limitată. Acum, că era cunoscut faptul că existenţa unui asemenea aparat era posibilă, cele mai luminate minţi din celelalte ţări aveau să se ocupe de această problemă. Şi în cele din urmă aveau să găsească răspunsul.

Lumea avea să treacă prin nişte transformări pe care nici măcar nu şi le putea imagina în acel moment. Se va opune rezistenţă. Companiile de energie electrică aveau să-şi vadă imperiile şi profiturile dizolvate, şi aveau să se împotrivească. Bătălia era însă pierdută dinainte de a fi începută.

Terminîndu-şi băutura, se duse la culcare, chinuindu-şi mintea cu tot felul de calcule şi deducţii, care se înlănţuiau neîncetat. Nu reuşi să adoarmă prea uşor, şi cînd soneria ceasului îi repuse pe picioare, i se părea că de abia pusese capul pe pernă.

În timp ce îşi bea cafeaua, dădu drumul la televizor, pentru ştirile de dimineaţă. Crainicul nu avu nimic de adăugat faţă de cele relatate cu o zi înainte, dar promise că ştirile de seară aveau să conţină o ediţie specială de o oră, legată de implicaţiile celor relatate.

Carfax luă micul dejun în restaurantul motelului şi se întoarse în camera lui pentru a da nişte telefoane. La ora nouă se afla la Compania de

Energie Electrică de la Big Sur. Domnul Weissman, contabilul şef al firmei, îşi aduse aminte că facturile lui Rufton Carfax erau extrem de mari. Da, profesorul îşi instalase aparatură menită a rezolva necesarul său imens de energie. În ultimele şase luni care au precedat moartea sa, consumase între optyeci şi nouăyeci kilowattore zi. Consumul se făcea după miezul nopţii, la cererea companiei, căreia i-ar fi fost greu să facă faţă la acest consum în timpul zilei. Carfax îi mulţumi domnului Weissman şi plecă.

Se opri apoi la birourile celor două companii de transport care ar fi putut livra aparatură specială unchiului său. Se dovedi că ambele firme făcuseră acest lucru. Din dosarele lor reieşea că îi livraseră o consolă mare şi un număr de module. Consola fusese trimisă de o firmă de componente electrice din Los Angeles, iar modulele şi alte piese, de două firme de electronică din Oakland. Carfax le mulţumi şi făcu o vizită prin cele trei prăvălii de piese electrice. În două din ele găsi înregistrări ale unor tuburi vidate şi alte componente, cumpărate de profesor. Nici unul din tuburi nu părea totuşi îndeajuns de mare pentru a suporta cantitatea de energie folosită de unchiul său.

Carfax se întrebă dacă unchiul său le luase personal, din San Francisco sau Los Angeles. Sau poate că le luase din magazinul lui Webster.

Dădu un telefon interurban, la magazinul acestuia. Managerul îi ceru să-şi dea numele; el dădu numele unui prieten al său, primul care îi venise în minte.

Managerul spuse că avea să se uite prin acte. Era domnul Comas de acord să aştepte pe fir sau prefera să sune din nou? Carfax spuse că va aştepta. Cinci minute mai tîrziu, chiar cînd răbdarea lui Carfax era pe cale să ia sfîrşit, managerul reveni.

— Domnul Comas?

— N-am plecat, deşi era cît pe ce.

— Nu am găsit în evidenţele noastre nici o vînzare către Rufton Carfax.

— Sunteţi sigur?

Tonul managerului deveni mai distant:

— Desigur. Ştiu că profesorul Carfax era unchiul domnului Western, şi mi-aş fi amintit de orice achiziţie făcută de dînsul.

Carfax îi mulţumi şi închise telefonul. Managerul putea la fel de bine să fi minţit sau să fi spus adevărul. Oricum, Carfax nu putea afla. Nu avea de gînd să se furişeze în magazin şi să verifice evidenţele. Nu era un detectiv particular ca cei văzuţi la televizor, pe care nu-i interesau consecinţele acţiunilor lor. În plus, dacă Western dorise să-şi şteargă urmele, atunci nu ar fi avut nici o dificultate s-o facă.

Nu sperase foarte tare că va reuşi să afle ce piese şi module luase unchiul său, pentru aparatul pe care îl avea. Acum însă, pierduse orice speranţă. Totuşi, avea de gînd să pună cap la cap toate elementele şi să vadă la ce concluzie ajunge. Îşi petrecu restul zilei discutînd cu cei mai apropiaţi colegi ai lui Rufton Carfax şi cu vecinii acestuia. Nici unul din ei nu auzise ceva legat de experiment sau de aparatul în sine. Cu toţii fură de acord că era un om amabil. Colegii săi spuseră că era un bun profesor şi cercetător, o combinaţie mai rar întîlnită în universităţi.

În ziua următoare, Gordon luă un tren de mare viteză pînă la Oakland, unde obţinu o listă a componentelor comandate de unchiul său şi schiţa cabinetului. Luă expresul feroviar 101 pînă la Los Angeles şi obţinu o listă de componente de la magazinul de acolo. Apoi o sună pe doamna Webster. Secretara ei spuse că vorbea cu cineva. Dar îi putea da un număr de telefon la care s-o sune.

Carfax şi-l notă şi spuse:

— Cum se simte doamna Webster? Vreau să spun, şi-a recăpătat vederea?

Secretara păru surprinsă:

— N-am ştiut că ar avea ceva la ochi.

Doamna Webster îşi revenise rapid. Aşa cum bănuise, pierderea vederii se datorase doar isteriei.

— Transmiteţi-i salutările mele, spuse el.

Îşi lăsă cartea de credit în nişă şi rosti numărul pe care i-l dăduse secretara. Pe ecran apăru chipul Patriciei.

— Ce repede te-ai întors!

— Carfax cel iute, spuse el. Dar văd că nu ţi-a luat mult să găseşti un apartament.

— E un motel. Încă nu am găsit o locuinţă. S-ar putea să fim nevoiţi să mergem la Santa Susana. Acolo se construieşte un complex nou.

— E prea departe, spuse el. Bine, unde eşti?

Ea îi dădu o adresă din Burbank şi apoi spuse:

— N-ai vorbit cu doamna Webster?

— Nu. De ce?

— Tocmai m-a sunat secretara ei. A spus că doamna Webster vrea să vorbească imediat cu tine.

— Înseamnă că am ajuns cu cîteva minute prea devreme, spuse el. O voi suna din nou şi apoi plec.

Doamna Webster părea sănătoasă, dar agitată:

— Gordon, am nişte veşti surprinzătoare pentru tine! S-ar putea să fie exact ce ai tu nevoie!

— Chiar mi-ar trebui puţin noroc, spuse el. Ce e?

— Cred că ar fi mai bine să vii aici. Nu vreau să-ţi spun la telefon.

El răspunse că avea să ajungă repede, dacă găsea un taxi, iar dacă nu, atunci avea să ia trenul. O sună pe Patricia şi îi spuse că intervenise o schimbare în planurile lui. Două minute mai tîrziu, găsi un taxi, şi după alte cincisprezece minute ajunse în biroul doamnei Webster. Se aşeză în faţa mesei ei de lucru şi spuse:

— Dacă e să mă iau după ochii mari pe care i-ai făcut, trebuie că ai ceva important să-mi spui.

Ea îşi aprinse o ţigară Kenyan, trase din ea de mai multe ori, şi spuse:

— Tocmai vorbeam cu un client, un anume Robert Mifflon. Ai auzit de el?

Carfax scutură din cap că nu.

— Ei bine, e un tînăr ciudat, un milionar excentric, foarte timid. Încă din copilărie, a fost extrem de interesat de ocultism, iar cînd i-a murit mama, a venit la mine. Ridici din sprîncene? Te întrebi dacă am reuşit să o contactăm?

De trei ori, deşi domnul Mifflon nu a reuşit să dea plasmei o formă satisfăcătoare, iar puţinele cuvinte pe care ea a reuşit să i le transmită erau cam stupide. Dar chiar şi în timpul vieţii, ea fusese o femeie egoistă, stupidă. Zîmbeşti? N-ar trebui. Ştii că nu sunt o şarlatană. Oricum, cînd Western a anunţat că descoperise un mijloc ştiinţific de comunicare cu morţii, Robert s-a dus la el. Bietul de el a fost însă foarte stînjenit, deoarece a crezut că eu o voi lua ca pe o trădare. A venit întîi la mine şi mi-a explicat, sau a încercat să-mi explice, de ce se ducea la Western. I-am spus să se ducă, nu aveam nimic împotrivă. Nu l-am avertizat însă să fie precaut. Ştiinţa are şi ea şarlatanii ei. Se pare că a fost la mai multe şedinţe cu MEDIUM. Încununate de succes, în sensul că a reuşit să comunice perfect cu mama lui. Dar aceste şedinţe, desigur că nu l-au liniştit. Mama lui era teribil de nefericită, iar el nu putea face nimic pentru ea. Apoi el a intrat în rîndurile Bisericii Pancosmice a creştinilor embu. Teoria lor i s-a părut foarte consolatoare. Şi anume, că embu este un fel de purgatoriu.

Carfax scutură afirmativ din cap şi spuse:

— Da, ştiu. Ei susţin că după ce morţii trec prin etapa de purificare în starea lor electronică, ei avansează spre lumea următoare, unde sunt redaţi trupurilor lor fizice. Iar trupurile şi conştiinţele lor sunt superioare celor avute în această lume, şi sunt cu toţii fericiţi, pe vecie. Nu există nici cea mai mică dovadă în sprijinul acestei teorii, dar oare cînd au văzut oamenii lipsa datelor certe ca o piedică în calea teoriilor lor religioase?

— Sau, dacă există dovezi, cînd le-au luat vreodată ateii în considerare, spuse doamna Webster. Hai să nu ne certăm în privinţa asta. Nu are nici o relevanţă pentru ceea ce am să-ţi spun. După ce a intrat în rîndurile acelei Biserici, Robert a continuat să folosească MEDIUM. Dorea foarte tare să-şi convertească mama la credinţa lui. Credea că ea va suferi mai puţin dacă va crede că se află în purgatoriu. Iar apoi, cu destul de multe zile înainte ca locuinţa lui Western să fie distrusă, acesta i-a făcut lui Mifflon o ofertă ciudată.

Făcu o pauză, mai trase cîteva fumuri, şi spuse:

— Vroia să-i vîndă lui Robert o asigurare.

— Asigurare? spuse Carfax. Adică, un fel de asigurare pe viaţă?

— Exact aşa, deşi nu din cea cu care se ocupă toţi agenţii. Într-un fel, este singura asigurare de viaţă autentică ce poate fi oferită.

— Doar nu vrei să spui că Western vrea să-i dea garanţii lui Mifflon că nu va muri?

— Într-un fel. Western o numeşte asigurare de repunere în posesie.

Carfax rămase tăcut. Era şi mai stupefiat decît atunci cînd auzise, în seara precedentă, anunţul că MEDIUM era o sursă de energie.

— Pe scurt, Western a spus că l-ar putea învia din morţi pe Robert, dîndu-i un trup, pe care acesta să-l poată prelua. Sau să-l posede, ca să folosim un termen consacrat. Taxele sunt de două mii de dolari pe an, care trebuie plătiţi de client, cît trăieşte. Clientul va desemna pe unul din agenţii lui Western drept moştenitor, iar cînd clientul intră în noul său trup, jumătate din proprietate urmează să-i fie returnată prin mijloace legale. Tariful, după aceea, urmează să fie de zece procente din venitul anual al clientului.

— Bine, dar… trupul ce urmează a fi folosit? spuse Carfax. Cum va rezolva Western acest lucru?

— Western n-a vrut să spună. I-a spus doar lui Robert să nu-şi facă griji în legătură cu detaliile. Şi l-a pus să jure că va păstra secretul. A spus că dacă Robert se destăinuia cuiva, nu avea cum să dovedească nimic, şi că avea probabil să sfîrşească într-o casă de nebuni. Sau şi mai rău, a spus. Cred că vroia să spună că avea să moară, fără şansa de a trece într-un trup nou. A, încă ceva, plăţile nu se fac „pe sub mînă”. Sunt trecute pe facturi drept onorarii pentru şedinţe cu MEDIUM. În felul acesta, cei de la Impozite nu-i pot face probleme.

După o lungă perioadă de tăcere, Carfax spuse:

— De bună seamă că Western i-a adus nişte dovezi că poate realiza această reposesie? Cei mai mulţi milionari sunt foarte vicleni. Vor să fie siguri că nu-şi cheltuiesc banii aiurea. Dacă Mifflon n-o fi singurul client, desigur. Nu pare să fie foarte stabil psihic.

— Nici nu e, dacă faptul că are o conştiinţă îl face instabil. Şi nu e singurul client. Western a spus că îi va face cunoştinţă cu cineva care reînviase din morţi.

— Cîţi alţii mai sunt ca ei?

— Nu ştiu. Robert i-a spus că se va gîndi la acest lucru, dar nu a vrut să spună nimic nimănui. Problema îl frămîntă. Vrea să trăiască veşnic, adică exact ceea ce îi oferă Western, dar detestă ideea de a fura trupul altcuiva. Astfel că, după mai multe zile de frămîntări, a venit la mine. Mi-a spus că se detesta, pentru că îşi călca cuvîntul dat lui Western. Dar simţea nevoia să-mi spună. Dintre două rele, îl alegi pe cel mai mic.

— Şi ce i-aţi spus?

— Să amîne un răspuns final pînă găsesc eu o soluţie. I-am promis că îi dau un răspuns în cîteva zile.

Carfax se gîndi că Mifflon o considera pe doamna Webster ca pe mama lui, dar nu găsi de cuviinţă să facă vreo remarcă.

— Dacă e adevărat, spuse el încet, atunci Western e pe cît de ticălos spune Patricia. Iar noi obţinem primul nostru fir adevărat. Singura întrebare este, ce facem?

— Nu ştiu. Spuse ea. Ce influenţă are acest lucru asupra teoriei tale, conform căreia sembii sunt entităţi extraterestre?

— O spulberă, ce mai! Dacă nu… dacă nu cumva aceşti sembi nu sunt oameni, ci pun stăpînire asupra fiinţelor umane. La urma urmelor, sunt capabili să se manifeste ca oamenii, aşa că de ce le-ar fi greu să-l înşele pe Mifflon? De unde să ştie el dacă vorbea cu o fiinţă umană înviată din morţi sau cu un semb care a pus stăpînire asupra unui trup?

Îşi aduse cu înfiorare aminte cum sembul care se dădea drept unchiul său păruse să iasă din aparat, ţîşnind spre el. Oare încercase să-l posede, să-i ia trupul în stăpînire?

Îşi îndreptă poziţia în scaun şi spuse:

— Asta e!

— Ce? spuse doamna Webster.

— De aceea a minţit unchiul Rufton! A fost nevoit s-o facă, altminteri Western nu vroia să-l lase să se reîncarneze” A trebuit să fie de acord să facă ce îi spunea propriul lui asasin! Mai exact, dacă acela chiar era unchiul său.

— Indiferent de cum stau lucrurile, ce poţi face?

— Nu ştiu, dar găsesc eu o soluţie. Cred că primul lucru care trebuie făcut este ca Mifflon să-i ceară lui Western să-l lase să discute cu cel al cărui trup îl va prelua, sau cum vreţi să-i spunem. El ne poate spune ce a aflat, şi noi putem acţiona de aici încolo. Crezi că e în stare de asta?

— O să-l întreb, spuse ea, şi întinse mîna spre butonul videofonului.

13

Doamna Webster stinse videofonul.

— Ori nu e acolo, ori i-a spus secretarei sale să zică că e plecat. Mi-a spus că se duce direct acasă, şi nu-mi pot imagina de ce n-ar vrea să vorbească cu mine.

— Dacă are o conştiinţă sensibilă, s-ar putea să regrete că v-a povestit despre oferta lui Western, spuse Carfax. Sper că nu a fost atît de fraier încît să-i spună lui Western că şi-a încălcat promisiunea.

— A, nu, aşa ceva n-ar face! spuse doamna Webster. În plus, nici nu prea avea cînd.

— Un telefon i-ar fi fost de ajuns.

Se ridică.

— Am o presimţire neplăcută în legătură cu asta. Cred că mă duc la casa lui Mifflon. Care e adresa?

Proprietatea se afla pe palisadele Pacificului de Nord, la aproape un kilometru de ocean. Fusese, cîndva, înconjurată de vreo douăzeci de case mari, împrejmuite de suprafeţe întinse de pajişti, păduri şi grădini modelate. Acum era singura rămasă. Celelalte fuseseră vîndute unor antreprenori imobiliari, care ridicaseră o duzină de blocuri şi clădeau încă pe atîtea. Aerul devenise înecăcios din cauza prafului ridicat de buldozere, colorînd în cenuşiu iarba, pomii şi zidurile din blocuri mari de piatră din jurul locuinţei lui Mifflon. Vila însăşi, aflată pe cel mai înalt punct al proprietăţii, devenise din albă – kaki.

Carfax vorbi în cutia din afara porţii cu grilaj de fier. În vocea care se auzea din ea răzbătea un puternic accent Bantu. Era, de asemenea, plină de scepticism.

— Nu am pe listă nici o întrevedere cu vreun domn Carfax, domnule.

— A uitat iar, spuse Carfax.

Urmă o pauză, în timpul căreia servitorul verifica binecunoscuta lipsă de atenţie a patronului său. Cel puţin, aşa spunea doamna Webster, că era binecunoscută.

— Lasă-mă să vorbesc cu domnul Mifflon, spuse Carfax. Îşi va aduce aminte.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu e aici.

— Mi-a spus că va fi aici, spuse Carfax. Atunci lasă-mă să vorbesc cu secretara.

— Nici ea nu e aici, domnule.

— Cînd îi pot suna?

— Îmi pare rău, domnule, este confidenţial.

— Va pierde o grămadă de bani dacă nu apuc să vorbesc cu el! strigă Carfax.

— Îmi pare rău, domnule. Îmi este interzis să dau asemenea informaţii.

— Patru milioane de dolari se vor duce pe apa sîmbetei!

Urmă o pauză lungă, apoi servitorul spuse, cu vocea gîtuită de uimire:

— Patru milioane de dolari, domnule?

— Poate mai mult!

— Dar mi-aş pierde slujba, domnule.

— Unele reguli sunt făcute pentru a fi încălcate, spuse Carfax. Dacă situaţia o cere.

— Îmi pare rău, domnule.

— Dacă nu reuşesc să vorbesc cu el, şi încă repede, nu vei mai avea nici o slujbă, pentru că Mifflon nu va mai avea bani!

— Da, domnule. Dar după cum ştiţi, domnule, e criză de servitori.

— A, nu ţi-ar fi greu să găseşti o slujbă, spuse Carfax. Mai exact, dacă ai putea să rămîi aici. Dar tu ai fost angajat de domnul Mifflon în Kenya, şi ai fi nevoit să te întorci acolo şi să speri că agenţia de plasament la care eşti înscris îţi va găsi un alt american sau european bogat.

Carfax se detesta pentru aceste ameninţări jalnice, dar avea o misiune de îndeplinit.

— Aşa o fi, domnule, dar cît timp lucrez pentru domnul Mifflon, trebuie să-i fiu loial. La revedere, domnule.

Carfax era dezamăgit, dar în acelaşi timp îl admira pe servitor. Era plăcut să găseşti pe cineva care nu putea fi speriat sau corupt.

Stătea pe gînduri dacă s-o sune pe doamna Webster. Dacă Mifflon se afla în casă, atunci şi-ar fi bătut degeaba picioarele. Nu putea să afle dacă Mifflon era acasă, decît dacă se strecura în casă. Cîndva, ar fi făcut-o, dar acum îmbătrînise şi era mai puţin agil şi mai speriat de consecinţe, în caz că îl prindeau.

Oftînd, ridică receptorul telefonului din maşină. Un minut mai tîrziu, îl puse la loc în furcă. Doamna Webster avea un dosar detaliat asupra lui Mifflon, aşa cum avea, probabil, dosare cu toţi clienţii ei importanţi. Ea îi spuse că Mifflon avea un avion personal, cu care pleca de pe aeroportul privat din Santa Susana. Următorul pas era telefonul pe care trebuia să-l dea la aeroport.

Da, domnul Mifflon şi secretara sa decolaseră cu doar şase minute în urmă. Destinaţia lor era Bonanza Circus, Nevada.

— Asta a fost uşor, îşi spuse Carfax.

Următoarea oprire era Biblioteca Publică din Beverly Hills. Parcurse o distanţă de patru cvartale, parcă în parcarea de pe Bulevardul Santa Monica, de lîngă staţia de metrou, şi după numai trei minute, se afla în expres. Şase minute mai tîrziu, coborî pe peronul staţiei Beverly Drive şi merse pe jos pînă la bibliotecă. O dată ajuns acolo, spuse computerului de orientare ce vroia, şi primi o cartelă. Asta însemna că toate monitoarele erau ocupate, şi că în faţa lui erau douăzeci şi trei de persoane. Cum nu vroia să aştepte, folosi uriaşul atlas american şi apendicele său, ambele fixate de pupitre. Amîndouă aveau nişte pagini lipsă, smulse de vandali sau atlasofili, dar harta Nevadei şi paginile cu informaţii adiţionale erau intacte. Bonanza Circus fusese construit cu patru ani în urmă în nordul Nevadei. Avea o populaţie de 50.000 de oameni, aflată în creştere, căci toate impozitele proveneau din jocurile de noroc. Se construia un colegiu, ce avea să devină o universitate, în patru ani. Deşi Mafia ridicase oraşul şi conducea cazinourile prin intermediul corporaţiilor-marionetă, jocurile de noroc erau supervizate de guvernele statal şi federal. Oficialităţile locale erau obligate să obţină un aviz de curăţenie morală din partea ambelor guverne, înainte de a fi alese. Aparatele

de jocuri de noroc electronice erau în aşa fel reglate încît cazinourilor să le revină numai patruzeci la sută din banii băgaţi în aceste maşini, dar, la această cifră, oricum le mergea foarte bine.

Lui Carfax i se păru interesant, dar nu asta căuta. Îşi notă numele companiilor de construcţii din oraş şi intră într-o cabină telefonică. La al patrulea apel interurban, găsi ceea ce căuta. Compania „Acme Builders and Developers” tocmai terminase de construit un complex de clădiri mari, în munţi, la doisprezece kilometri est de Bonanza Circus. Complexul era proprietatea Corporaţiei Megistus Research. Cel care îi dădea lui Carfax toate informaţiile, nu ştia cu ce fel de cercetări se ocupa corporaţia, dar credea că era vorba de domeniul electronic şi chimic.

Carfax sună la „Fortune şi Thorndyke” şi le ceru să afle ce puteau despre compania Megistus. După ce se întoarse cu expresul la maşină, merse la motelul Burbank, unde îl aşteptau Patricia şi un mesaj de la „Fortune şi Thorndyke”. Discuţia purtată cu aceştia din urmă dură trei minute.

— Pari mulţumit, spuse Patricia.

— N-ar trebui să fiu, dacă mă gîndesc cît m-a costat, spuse el. Agenţia a trebuit să folosească computerul din Washington. Dar au făcut în cincisprezece minute ceea ce aş fi făcut eu în cincisprezece zile. Au aflat că Western este proprietarul unei firme, care la rîndul ei este proprietara unei companii, deţinută şi ea de o companie, care este proprietara lui „Megistus”. Au descoperit, de asemenea, că Megistus nu a făcut deloc eforturi să obţină vreun contract.

— Şi asta ce înseamnă?

— Păi, Mifflon nu joacă deloc jocuri de noroc, aşa că de ce să se fi dus la Bonanza Circus? Eu presupun că pentru a se întîlni cu Western la complexul Megistus. Sau pentru a folosi noul MEDIUM pe care Western s-ar putea să-l fi construit acolo.

— Dar în presă nu a apărut nimic…

— S-ar putea ca Western, din multe motive, să fi vrut să păstreze secretul. În primul rînd, nu vrea ca altul ca Houvelle să-i arunce aparatul în aer, ca să nu mai spunem, chiar pe el. În al doilea rînd s-ar putea să folosească MEDIUM într-un scop care necesită confidenţialitate absolută. Dacă cele povestite de Mifflon sunt adevărate, atunci e posibil ca Western să realizeze acele reîncarnări în ascunzătoarea lui din Nevada.

— Dar de ce s-ar duce Mifflon la Western, imediat după ce i-a povestit doamnei Webster despre Western?

— Poate că Mifflon şi-a dat brusc seama că şansa de a deveni nemuritor îi copleşeşte mustrările de conştiinţă şi vrea să încheie tîrgul înainte de a se răzgîndi din nou… Sau poate nu s-a dus acolo de bună voie.

— De ce spui asta?

— L-au însoţit doi inşi. Roletti şi Curts, dacă şi-au dat numele adevărate.

Patricia se aşeză şi spuse:

— Mi-e frică.

— E doar o ipoteză.

— Dar de ce să fi luat-o cu ei pe secretara lui, dacă el nu s-a dus de bunăvoie? N-ar fi complicat asta lucrurile în mod inutil?

— Nu şi dacă secretara este plătită de Western. Oricum, Mifflon nu se duce nicăieri fără ea. E o femeie de vreo cincizeci şi cinci de ani, genul acela protector, matern, după cum mi-a descris-o doamna Webster. Ar părea ciudat ca ea să nu-l însoţească.

— Pur şi simplu nu mi se pare probabil ca Mifflon să se fi răzgîndit brusc şi să-i fi mărturisit lui Western despre cele spuse doamnei Webster. O fi el puţin trăsnit, dar nu e chiar atît de dezechilibrat. Aşa că, oare cum o fi aflat Western aşa de repede?

— Trebuie că ştie de întrevederile dintre Mifflon şi doamna Webster, astfel că i-a instalat acesteia din urmă microfoane în casă. Poate, nu ştiu sigur. Trebuie să mai dau nişte telefoane la Bonanza Circus.

După alte patruzeci şi cinci de moteluri şi hoteluri la care sună, Carfax avea lista completă.

— Nu s-a cazat la nici un hotel, doar dacă nu ar fi folosit un nume şi o carte de credit false. Ceea ce nu pare probabil.

— Dar doamna Bronski şi cei doi bărbaţi?

— Nimic. În timp ce mai dau eu un telefon, tu începe să faci bagajele.

Patricia era surprinsă:

— Să fac bagajele?

— Da. Dacă în locuinţa doamnei Webster s-au montat microfoane, atunci Western ştie că noi ştim totul în legătură cu Mifflon. Şi ştie şi unde suntem. Auzi, n-ai cumva vreo prietenă care să ne găzduiască pentru cîteva zile? Îi este extrem de uşor lui Western să ne găsească, dacă vrea.

Patricia era din nou surprinsă.

— Atunci de ce ne-am strecurat aici?

— N-am vrut să-i fie chiar prea uşor. Zi, ai pe cineva?

Ea clătină din cap.

— Singurele două persoane în care puteam avea încredere nu mai stau aici. Au emigrat în Canada.

— Îi înţeleg, spuse el. Foarte bine. Îi voi pune pe cei de la „Fortune şi Thorndyke” să trimită pe cineva care să se înregistreze pe numele lui, apoi ne mutăm acolo. Ne trebuie un hotel mare, unde directorul să nu vadă mereu cînd ieşim sau intrăm. Iar cînd mai folosim telefonul, închidem monitorul. Aşa ar fi trebuit să fac de la început, dar nu am crezut cu adevărat că...

— Continuă, spuse ea. Ce n-ai crezut cu adevărat?

El zîmbi şi spuse:

— Că Western e atît de ticălos pe cît mi l-ai descris tu. Şi nici acum nu sunt sigur sută la sută.

— Ticălosule! Ai crezut că sunt paranoică!

— Mi-a trecut şi asta prin minte, dar eu nu ajung la o concluzie decît după ce obţin dovezi destule. Hai, să-i dăm drumul. S-ar putea ca fiecare secundă să conteze!

Zorită mai mult de tonul lui, decît de cuvinte, ea începu repede să facă bagajele. Buzele ei strînse cu putere se datorau însă mai mult mîniei resimţite faţă de el, decît fricii provocate de Western.

El sună la recepţie şi ceru să i se pregătească nota de plată. Recepţionerul îi spuse că aceasta avea să fie deja pregătită, cînd aveau să

coboare. Nu mai trebuia decît să adauge factura telefonică la cartela pentru computer. Carfax ştia acest lucru, dar se vedea treaba că recepţionerul era cam vorbăreţ.

Cinci minute mai tîrziu, cu valizele pline de haine împăturite în mare grabă, părăseau Grand Vivorium. După încă patru minute, schimbară taxiurile, şi se îndreptau spre alt motel. Aşteptară la intrare pînă ce taxiul se îndepărtă, după care merseră cu valizele la o firmă de închiriat maşini, aflată la trei cvartale distanţă. Tranzacţia le luă zece minute, după care plecară la bordul unei maşini dotată cu telefon. Carfax vorbi cu un anume Saunders, de la „Fortune şi Thorndyke”, făcu aranjamentele necesare, apoi îi ceru centralistei să-i dea legătura cu Bonanza Circus.

Se convinse că Mifflon şi însoţitorii lui aterizaseră acolo şi că nu plecaseră în altă parte, cu avionul. Interlocutorul lui nu ştia încotro plecaseră după ce ieşiseră din aeroport.

Nu află nimic nici după ce sună la reşedinţa temporară a lui Western, din Beverly-Wilshire, unde avea închiriate două etaje, decît că Western avea o secretară nouă, cu o voce foarte răguşită şi sexy. Domnul nu era disponibil, şi nu avea să fie, pentru mai multe zile. Nu, nu putea spune unde se afla, fără a-i fi permis acest lucru de patronul ei. Însă îi putea transmite un mesaj.

— Voi suna mai tîrziu, mulţumesc, spuse Carfax.

— Sunt sigură că îl voi vedea pe domnul Western în cîteva ore, spuse domnişoara Rapport. Mi-aţi putea lăsa numărul dumneavoastră, în caz că vrea să discute direct cu dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc, spuse Carfax.

14

Următoarele cinci zile şi le petrecură mai mult în camera de motel. Îşi umpleau timpul aşteptînd, plictisindu-se, uitîndu-se la televizor, făcînd exerciţii de condiţie fizică şi văzînd trei filme la cinematograf. Gordon Carfax se acomoda mai bine acestui stil de viaţă decît Patricia. Ea nu suporta, spunea ea, să stea degeaba, aşteptînd să-i pice ceva mură-n gură. Gordon încerca să-i alunge plictisul, vorbind cu ea despre viaţa ei de pînă atunci, despre experienţele din copilărie – fericite sau traumatizante – despre iubiţii ei, serviciile ei, ambiţiile şi frustrările ei, lucrurile care o supărau şi care o exasperau, lucrurile care o făceau fericită. Pe scurt, despre aspectele care o făceau o fiinţă umană unică în felul ei.

Patriciei îi plăcea să vorbească despre sine, dar avea nevoie şi de activitate fizică. După cîteva ore în care se descărca emoţional, începea să se foiască prin cameră şi apoi să spună că simţea nevoia fie să meargă la o plimbare, fie să facă amor cu Gordon. El era foarte îndatoritor. Făcea ce prefera ea, din cele două. Însă la sfîrşitul celor cinci zile, era mai tentat să iasă la o plimbare. Diferenţa de cincisprezece ani dintre ei îşi spunea cuvîntul. Îşi punea tot mai des întrebarea dacă era bine ca ei să se căsătorească. În prezent o putea satisface, dar în douăzeci de ani ea avea să aibă cincizeci de ani şi un apetit sexual probabil la fel de puternic. El avea să aibă şaizeci şi cinci de ani, şi obligat să o lase mai încet.

Patricia nu adusese vorba despre căsătorie, şi era probabil nici să nu se gîndească la asta. Desigur că atunci cînd avea să ducă o viaţă normală, fără a mai fi copleşită de atîtea emoţii, ea avea să privească situaţia lor din punct de vedere al viitorului.

Ar fi putut să o întrebe dacă vroia să transforme relaţia lor în ceva permanent, dar nu văzu nici un motiv să facă acest lucru. Nu dorea să-şi asume nişte angajamente pînă ce nu lua sfîrşit toată tărăşenia. În acest timp, deşi pe plan personal lucrurile mergeau molcom, evenimentele publice înaintau cu repeziciune.

Un anume doctor Orenstein de la Universitatea Yeshiva, membru al comitetului federal care făcuse investigaţii în legătură cu MEDIUM, apăru într-una din discuţiile televizate conduse de Jack Phillips, în timpul căreia afirmă că era posibil ca embu să nu fie un univers în continuă extindere. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci energia imensă acumulată de el îl putea distruge. Aşa-numiţii „morţi”, sembii, aveau să fie distruşi o dată cu el. Acest lucru probabil că era regretabil, dar nu reprezenta un pericol pentru lumea noastră. Doar dacă nu se deschidea, între embu şi universul nostru, din întîmplare, un canal, în momentul în care „exploda” embu. Cine putea şti ce energii imense, poate chiar capabile de a distruge planeta, ar putea năvăli prin acea cale de trecere dintre cele două lumi?

Jack Phillips se albi la faţă şi dădu impresia că regreta faptul că adusese subiectul în discuţie. Reuşi să se controleze şi să întrebe cum era posibil aşa ceva. Primul val de energie nu ar distruge MEDIUM, închizînd astfel canalul?

Doctorul Orenstein răspunse:

— E posibil. Dar mulţi dintre noi ne-am întrebat deja dacă utilizarea excesivă a lui MEDIUM nu a slăbit „zidul” dintre cele două lumi. Ar putea fi comparat cu o fisură într-un dig. Dacă fisura nu e imediat astupată, digul va ceda complet, în scurt timp, şi apa va năvăli cu toată forţa.

Se auziră strigăte din public.

— Eşti nebun!

— Ce vrei, să ne sperii de moarte?

— Dumnezeule, suntem condamnaţi!

Jack Phillips, după ce le făcu semn să tacă:

— Nu cred că e bine să faceţi astfel de speculaţii în public, domnule doctor. Aţi putea provoca panică. La urma urmei, ce dovezi aveţi? E doar o teorie, nu-i aşa? O teorie îndrăzneaţă, chiar? O ipoteză, aş zice, din moment ce nu aveţi nici un fel de date, repet, nici un fel de date.

Doctorul Orenstein:

— Aşa este, dar simpla posibilitate ar trebui să ne pună pe gînduri. E bine să continuăm utilizarea lui MEDIUM, cînd nu-i cunoaştem efectele pe termen lung? Eu sunt om de ştiinţă, şi ceea ce spun va fi privit ca o erezie de către mulţi savanţi. Ştiinţa trebuie să exploreze, oricînd este posibil. Mulţi din colegii mei ar insista asupra acestui principiu. Dar mulţi alţii ar putea fi de acord cu mine. Chiar această posibilitate, oricît de mică ar fi, ca noi să avem de-a face cu forţe ce ar putea distruge această planetă în cîteva secunde ar trebui să ne facă să medităm serios asupra continuării folosirii lui MEDIUM. Oricum, eu anticipez puţin, vorbind despre aceasta. Speculaţiile şi recomandările mele pot fi găsite în raportul oficial pe care-l veţi citi în curînd. Mai exact, doar după ce-l va termina de citit preşedintele.

Jack Phillips:

— Deci ne recomandaţi în mod categoric să întrerupem utilizarea lui MEDIUM?

Doctorul Orenstein:

— Imediat! Trebuie să-l studiem cu atenţie, să-i analizăm posibilele efecte!

Regina Calomela, o invitată:

— Dar, doctore Orenstein, cum îi pot fi cunoscute efectele, pînă nu îl folosim?

Doctor Orenstein:

— Este o întrebare bună. Mă gîndeam, totuşi, la o evaluare a datelor deja obţinute de la utilizarea lui MEDIUM, la o analiză matematică.

Jack Phillips, aparent uşurat:

— Acum urmează o reclamă la săpun, revenim după aceea.

Spectatorii erau dezamăgiţi. Phillips anunţă că doctorul Orenstein primise un apel urgent şi nu avea să fie prezent. În ce consta urgenţa, Phillips nu preciză.

Două zile mai tîrziu, doamna Webster anunţă la un talk-show local că era de acord cu doctorul Orenstein. MEDIUM slăbise „zidul” dintre cele două lumi. Ei îi venea mult mai uşor să intre în contact cu lumea spiritelor.

Bob Jaspers, un alt invitat, un comic cu spectacol propriu, adăugă că el spera să nu fie aşa, căci ar însemna să fim cu toţii bîntuiţi de stafii, zi şi noapte. Iar el credea că a scăpat de soacră.

Ziarele şi buletinele de ştiri televizate erau pline de relatări despre manifestaţii violente, în întreaga lume. Fără îndoială că preşedintele Statelor Unite nu era de părere că era un moment potrivit pentru a da publicităţii raportul oficial. Însă presiunea era prea mare. La trei zile după apariţia lui Orenstein la televizor, documentul de trei mii de pagini a fost remis presei. În aceeaşi zi, Vaticanul şi-a exprimat şi el poziţia oficială faţă de MEDIUM.

În linii mari, conform raportului comitetului federal, nu încăpea nici o îndoială că MEDIUM reprezentase un mijloc de comunicare cu morţii. Nu era nici o înşelătorie. Patruzeci şi cinci de spirite contactate fuseseră identificate după amprenta vocală sau detalii personale, pe care nici un şarlatan nu le-ar fi putut cunoaşte.

În raport au fost incluse discuţii avute cu Menle Athlon, vorbitorul de etruscă, cu Ludovic al XIV-lea al Franţei, cu Hamilcar Barca (tatăl lui Hannibal), şi cu Pericle, al Atenei antice. Specialiştii lingvişti ai comitetului le confirmau autenticitatea. Ar fi fost imposibil pentru orice om din zilele noastre să imite limba vorbită de aceştia atît de bine încît să poată trece drept personalităţile sus-amintite.

Era adevărat că se cunoscuseră foarte puţine lucruri despre puni şi etrusci, dar foarte multe fuseseră aflate despre aceştia de la Menle şi Barca. Nici un învăţat nu ar fi putut pune la punct o gramatică şi un vocabular atît de solide, din cunoştinţele sumare, existente anterior. Şi nici nu ar fi putut vreun învăţat să ofere asemenea detalii ale culturii şi istoriei Cartaginei, Romei, şi etruscilor, fără să le fi cunoscut direct. În aceeaşi zi în care raportul fu dat publicităţii, doctorul Orenstein vorbi la o emisiune de la un post de radio din New York. Nu mai era deloc acceptat la televizor, dar proprietarul postului respectiv de radio fusese dispus să-l primească.

Acuzaţiile lui Orenstein erau grave. El susţinea că raportul comisiei era incomplet. Fragmente întinse fuseseră „tăiate” de preşedinte, care trebuie să fi ştiut că nu le va putea ţine secret pentru totdeauna, dar nu dorise să fie răspunzător pentru publicarea lor. Comitetul îi contactase pe Isus şi Joseph Smith. Isus fusese foarte surprins şi scîrbit cînd aflase că şi alte naţii, pe lîngă evrei, îl slăveau ca fiind Dumnezeu. Învăţăturile lui fuseseră destinate numai evreilor.

Joseph mărturisise că faimoasele table din aur pe care fusese scrisă Cartea Mormonilor, nu existaseră niciodată. El susţinea, totuşi, că le scrisese în timp ce i le dicta chiar Dumnezeu. Era adevărat că tablele erau o înşelătorie religioasă, dar însuşi Dumnezeu îi ordonase să le spună oamenilor că le găsise, astfel încît adevărata religie să fie mai uşor acceptată.

Doctorul Orenstein fu împuşcat mortal de doi bărbaţi, la ieşirea din gară.

Un glonţ de 9 mm ucise din ricoşeu şi o fetiţă de zece ani, care se întorcea de la şcoală.

Cei doi ucigaşi au fugit cu o maşină, trecînd pe roşu, cu şaizeci de kilometri la oră, şi s-au izbit de un camion. La înmormîntarea lor au participat patruzeci de mii de oameni, şi s-au strîns fonduri în valoare de optzeci de mii de dolari pentru a le întreţine familiile. După impozitare, nu mai rămaseră decît douăzeci de mii de dolari.

Declaraţia Vaticanului era inteligentă şi potrivnică. Dacă sembii existau cu adevărat, după toate indiciile atunci ei păreau în acelaşi timp nişte replici ale celor vii, conform aceloraşi indicii. Ei nu erau cu adevărat sufletele celor morţi. Erau „umbre electromagnetice”. Dumnezeu, din motive necunoscute nouă, permite existenţa lor. Dar nu erau spirite aflate în rai, în purgatoriu sau în iad. Credincioşii trebuiau să fie siguri de acest lucru.

Raportul Vaticanului amintea şi teoria lui Carfax, conform căreia ei puteau fi fiinţe extraterestre, ce jucau rolul morţilor, fără îndoială într-un scop malefic. Vaticanul spunea că această teorie ar putea fi adevărată. Oricare era adevărul, era bine ca MEDIUM să fie deconectat pentru totdeauna. Iar romano-catolicilor le era interzis să-l folosească.

Papa avea să dea publicităţii, în anul următor, o enciclică privitoare la acest subiect.

— Atunci, va fi o chestiune de dogmă, nu de ştiinţă, îi spuse Carfax Patriciei. Mă întreb ce se va întîmpla cînd vor fi contactaţi Moise şi Mahomed? Ce raţionamente ne va fi dat să auzim atunci?

— Tu parcă spuneai că nu sunt raţionamente, răspunse ea. Sau te-ai răzgîndit?

— Încă nu. Dar am început să cedez.

În felul acesta treceau zilele. Aveau loc furtuni puternice, în afara camerei lor de motel, şi unele mai reduse, în interiorul acelei camere. Gordon o enerva pe Patricia cu obiceiul lui de a bombăni singur, şi cu preferinţa lui pentru pîinea cu usturoi. Ea îl enerva pentru că îşi lăsa hainele aruncate prin cameră, şi prefera hamburgerii în locul fripturii, şi pentru că nu vroia deloc să mănînce verdeţuri şi era de părere că preşedintele, un conservator rigid, era o mare personalitate. Nici asupra programului TV nu se înţelegeau. Ei îi plăceau jocurile televizate şi serialele de comedie, dar o plictisea orice era cît de cît mai serios. Lui îi plăcea foarte mult Shakespeare, dar îi plăceau şi westernurile, iar ea căsca zgomotos şi ofta, cînd el ţinea morţiş să le urmărească.

Aceste aspecte erau lucruri minore, pe care ei le puteau rezolva, în circumstanţe mai puţin presante, dar ele puteau prevesti nişte diferenţe mai adînci, ireconciliabile. Primi, în trei rînduri, rapoarte din partea „Fortune şi Thorndyke”. Agentul lor din Bonanza Circus nu reuşise să afle cu certitudine dacă Western şi Mifflon locuiau în complexul Megistus. Firma avea o clădire cu zece etaje, cu apartamente pentru angajaţii şi invitaţii ei, dar Reynolds, agentul lui „Fortune şi Thorndyke”, nu reuşise să treacă de poartă. Îl mituise pe un funcţionar de la poştă să verifice corespondenţa pe care o primise firma Megistus. Nu era nici o scrisoare pentru Western sau Mifflon. Acest lucru putea însemna, fie că ţineau legătura numai prin telefon, fie că îşi expediau scrisorile cu avioanele firmei.

Carfax ştia, totuşi, că Western nu se afla la reşedinţa din Beverly-Wilshire. Un reporter confirmase acest lucru. Cînd sună a doua oară, Reynolds o făcu pentru a-i relata ce descoperise la Compania de Electricitate din Bonanza Circus. Firma Megistus nu utiliza mai multă energie decît era normal. Acestea erau probe neconcludente, din moment ce MEDIUM se putea alimenta din embu.

În cea de-a cincea zi, Carfax primi un telefon de la Reynolds, la ora 13.20, imediat după ce se întorsese, cu Patricia, de la masa de prînz.

— Sunt urmărit, Carfax. Cercetările mele au atras cuiva atenţia. Am fost urmărit de doi inşi, de ieri, şi cineva mi-a răscolit camera. Deci, ce să fac? Vrei să rămîn sau s-o şterg?

— Mai bine şterge-o, spuse Carfax. Mare lucru nu prea mai poţi să faci acolo, şi s-ar putea ca indivizii ăia să joace dur. Miza e destul de mare.

Lui Carfax îi părea rău că nu se dusese personal acolo. Ar fi fost mai puţin costisitor, şi şi-ar fi făcut şi de lucru astfel. Dar dacă Western era acolo, nu era bine să afle că Gordon adulmeca prin zonă. I-ar fi fost extrem de uşor să-l captureze chiar acolo şi să-l ducă între zidurile complexului Megistus.

Pe de altă parte, totuşi, oare Western ar face şi altceva, în afară de a sta cu ochii pe el? Probabil că ştia că Mifflon îi povestise doamnei Webster despre asigurarea reîncarnării. Cu toate acestea, doamna Webster nu primise ameninţări, şi nici nu fusese atacată. Trebuie că Western se simţea foarte sigur pe el, şi avea şi motive. Mifflon avea să nege, pur şi simplu, orice spunea ea.

Era derutat. Nu putea face mare lucru pînă ce Mifflon nu ieşea el însuşi la lumină.

În timpul cinei, fu agitat şi încordat. Nici măcar filmul pe care-l văzură după aceea, o dramă SF, consistentă şi înfricoşătoare, bazată pe romanul „Solaris”, al lui Lem, nu reuşi să îi distragă atenţia de la Mifflon. Cînd intră în cameră, văzu lumina roşie a telefonului clipind. Sună la recepţie, de unde i se spuse că trebuia să sune la un număr din Bonanza City. Trei minute mai tîrziu, se întoarse spre Patricia, zîmbind mulţumit.

— Îi datorez unui controlor de trafic aerian două sute de dolari. Tocmai mi-a spus că Mifflon şi secretara lui trebuie să plece din clipă în clipă spre aeroportul din Santa Susana.

15

La acea oră, 13.25, sala de aşteptare a aeroportului Santa Susana era aproape pustie. Gordon şi Patricia Carfax stăteau în sală bînd o cafea şi aşteptînd. La ora 13.50, văzură luminile unui avion ce se rotea în depărtare. La 14.00, monoplanul cu două motoare rula spre hangarul în care îl ţinea Mifflon. Gordon îi compară numărul cu cel dat de operatorul de trafic. Avionul era al lui Mifflon.

Gordon îşi aruncă ceaşca pe jumătate plină, în coşul de gunoi şi spuse:

— Mifflon se va duce la turnul de control, pentru a se înregistra. Însă secretara lui ar putea veni aici, pentru a-l aştepta.

— Şi apoi?

— Ea nu ne cunoaşte. Voi încerca să intru în vorbă cu ea.... uite-o că vine.

O femeie înaltă, cu un piept mai mult decît generos, o talie foarte suplă, nişte şolduri prea late şi picioare lungi, frumoase intră în sală. Îşi purta părul cărunt, strîns într-un coc sofisticat, dar nu era fardată, purta doar nişte gene false. Trăsăturile îi trădau într-adevăr cei cinzeci şi cinci de ani, dar de bună seamă că fusese foarte frumoasă în tinereţe. Se îndreptă direct spre cafenea, legănîndu-şi şoldurile într-un mod care îl făcu pe Carfax să se întrebe dacă nu cumva fusese stripteusă, cîndva. Cînd trecu pe lîngă Carfax, lăsă în urmă o mireasmă de santal.

Carfax aşteptă ca ea să îşi ia ceaşca, înainte de a se i adresa:

— Doamna Bronski?

Ea tresări, icni şi vărsă din cafea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce m-aţi speriat!

— Mă scuzaţi, spuse el.

Îi arătă o carte de identitate, rămasă de pe vremea cînd locuia în Los Angeles.

— Domnul Western mi-a telefonat şi mi-a spus să vă însoţesc pe amîndoi spre casă.

Trăsăturile i se destinseseră, după care se încruntă din nou.

— Păi, da, dar nouă nu ne-a spus nimic despre asta, domnule Childe.

— Domnul Western mi-a telefonat cu puţin timp în urmă şi mi-a spus că s-a hotărît că aveţi nevoie de un bodyguard.

— Şi n-a spus de ce? spuse ea, ridicînd din sprîncene.

— Nu i se cer explicaţii domnului Western.

— Nemernicul ar fi putut măcar să ne transmită prin radio că ne aşteptaţi.

Măcar de un lucru era sigur, îşi spuse el, şi anume că îl cunoscuseră pe Western.

— Să vă fac cunoştinţă cu colega mea, doamna Childe, spuse el.

Vroia s-o ţină ocupată, pînă ce apărea Mifflon, astfel încît să nu pună prea multe întrebări. Spera, de asemenea, ca ea să nu-i ceară să vadă actele Patriciei.

— Aveţi o soţie frumoasă, spuse doamna Bronski. Nu pare cam tînără?

— Îmi place să corup minore, spuse el.

Se opri în faţa Patriciei, care ridică privirea, din scaunul pe care stătea.

— Iubito, aceasta este doamna Bronski, secretara domnului Mifflon.

Doamna Bronski se aşeză lîngă Patricia şi spuse:

— Sunteţi sigur că domnul Western nu v-a spus de ce am avea nevoie de dumneavoastră? Mă întreb ce s-a întîmplat? Totul părea în regulă cînd am plecat. Robert era într-o formă excelentă, dar presupun că....

Carfax aşteptă cîteva clipe, apoi spuse:

— Ce presupuneţi, doamnă Bronski?

— Absolut nimic.

— Poate că domnul Western s-a temut că vreun fanatic ar putea afla că domnul Mifflon îi este client, spuse Carfax. Au avut loc foarte multe violenţe în ultimul timp, mai ales după ce a fost ucis Orenstein.

— Probabil că ăsta e motivul, spuse ea. Dar cine să fi aflat? Totul s-a petrecut în mare secret.

— Sunt mulţi care îl spionează pe domnul Western. Agenţii federali, reporterii şi excentricii.

După colţ se auziră paşi, şi îşi făcu apariţia un bărbat înalt, durduliu, de aproximativ treizeci şi cinci de ani. Carfax îl recunoscu din fotografiile puse la dispoziţie de „Fortune şi Thorndyke". Porni casetofonul pe care îl purta în buzunarul de la haină. Mifflon se opri brusc, întorcînd privirea rapid, de la cei doi Carfax la doamna Bronski. Îşi apucă mai strîns servieta, temîndu-se parcă să nu i-o smulgă cineva.

— Ce este, doamnă Bronski?

Ea se ridică, zîmbind, şi spuse:

— Sunt gărzile de corp trimise de domnul Western, domnule Mifflon. I-a trimis ca nu cumva să avem probleme.

Mifflon părea alarmat:

— Probleme? Ce probleme? Western a spus ca totul e în regulă.

Carfax făcu un pas înainte, întinzînd mîna:

— Eu sunt Childe, iar aceasta este soţia mea, partenera mea din propria-mi agenţie. Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez astfel, domnule Mifflon, dar domnul Western ne-a trezit din pat ca să vă aşteptăm aici. Nu a spus decît că vrea să se asigure că ajungeţi acasă în siguranţă, şi că trebuie să vă însoţim pînă ce spune dînsul că trebuie să vă lăsăm singuri. Nu cred că sunt cine ştie ce motive să ne facem griji, dar, aşa cum îi spuneam şi doamnei Bronski, au avut loc multe crime în ultimul timp. Ţara e în fierbere. Dar, de fapt, ştiţi asta.

— Mda, spuse Mifflon, ca şi cum auzea ceva nou. Ei bine, e prea tîrziu să-l sun pe Western. În mod sigur s-a culcat deja. Dar îl voi suna dis-de-dimineaţă. Dacă ştie el ceva, vreau să aflu şi eu.

— Aveţi bagaje? spuse Carfax. Vi le iau eu.

— Ne vor fi trimise mai tîrziu, spuse Mifflon. Ar trebui să găsim în casă tot ce ne trebuie. Nu, doamnă Bronski?

— Sigur, spuse ea, adăugînd, după o pauză:

— De parcă nu ştiaţi acest lucru, domnule Mifflon.

Carfax îl privea cu curiozitate. Mifflon îi fusese descris drept o persoană foarte timidă, care avea tendinţa de a se bîlbîi în prezenţa străinilor. Bărbatul din faţa lui avea un aer sigur pe el, ferm şi se exprima fluent.

Carfax venise cu metroul, deoarece dura mai puţin decît închirierea unei maşini, şi voise să ajungă înaintea lui Mifflon. Închiriase, totuşi, o maşină, cu care să se întoarcă la North Pacific Palisades. Îi conduse afară la maşină, îi aşteptă pe Mifflon şi pe Bronski să se aşeze în spate şi se postă la volan. Patricia se aşeză lîngă el.

— Ştii cum să ajungi acolo? spuse Mifflon.

— Nu, domnule, spuse Carfax. Am adresa, desigur.

Urmă o pauză în discuţia lor. Carfax îl văzu în oglinda de deasupra bordului, cum o înghiontea pe doamna Bronski cu cotul.

— A, da, vă spun eu, zise ea.

Carfax nu ascultă. Cunoştea traseul, şi era încredinţat că Mifflon sau cine era în trupul lui Mifflon, nu ştia acest lucru. Iar Patricia, judecînd după poziţia ei rigidă, înţelegea şi îi era teamă. Nu-i putea găsi nici o vină. Se simţea puţin separat de realitate. Deci era adevărat.

Nouăzeci şi cinci de minute mai tîrziu, opriră în faţa porţii reşedinţei lui Mifflon. Acesta vorbi cu servitorul prin interfon, şi poarta se deschise. Carfax opri maşina în faţa casei, după ce parcursese aleea. Un negru, îmbrăcat în halat şi pantaloni de pijama ieşi să-l salute pe Mifflon. Îi privi curios pe cei doi Carfax, dar se mulţumi doar să încline din cap, cînd îi fură prezentaţi. Gordon spera să nu-i fi reţinut vocea.

Servitorul, Yahana pe nume, îi conduse într-o încăpere uriaşă ce semăna cu holul unui hotel. Gordon şi Patricia, cu valizele lor, fură conduşi pe o scară largă, la al doilea etaj, apoi pe un coridor lung, pînă la o cameră aflată aproape de capătul acestuia. Cînd se închise uşa, Carfax spuse:

— Ei bine, pînă aici, e-n regulă! Dar cînd îl va suna pe Western dimineaţa, am face bine s-o ştergem repede. Sper să nu încerce să ne oprească.

— Ce facem dacă încearcă? spuse Patricia.

Carfax îşi deschise servieta şi scoase un revolver de 7,92 mm.

— Mi-ar displăcea să-l folosesc, dar o voi face. Nu cred că Mifflon, sau cine o fi, ar ezita să ne împuşte. Miza e prea mare.

— N-ar fi bine s-o ştergem puţin mai tîrziu? spuse ea. Ce rost are să rămînem pînă dimineaţa?

— S-ar putea să nu-l sune imediat pe Western. Cu cît stăm mai mult aici, cu atît putem afla mai multe.

O privi cu asprime.

— Te-a cuprins deja frica? Ţi-am spus că era mai bine să mă ocup singur de asta.

— Nu m-a cuprins spaima, ci doar mi-a crescut pulsul, spuse ea. Stai liniştit. N-o să te dezamăgesc. Mi-e frică, dar mă bucur că n-am rămas acasă. E de o sută de ori mai bine decît să stau încuiată în camera aceea şi să mă plictisesc de moarte.

— Mersi, spuse el, dar cunosc senzaţia asta. Cînd intri în acţiune parcă ieşi dintr-o puşcărie. Bun, hai să mergem la gustarea de seară.

Mifflon şi doamna Bronski îi aşteptau în biroul din bibliotecă, o încăpere cu pereţii înţesaţi de rafturi cu cărţi, cu o masă mare din lemn de tec, scaune şi canapele învelite în piele şi un şemineu uriaş. Mifflon era îmbrăcat cu pijama şi halat. Doamna Bronski purta un neglijeu şi un halat subţire, stacojiu, cu tiv

galben. Amîndoi aveau cîte un pahar în mînă. Mifflon părea surprins că purtau încă hainele de zi.

— M-am gîndit să cercetez întîi terenul, spuse Carfax.

— Bună idee. Ce preferaţi?

Mifllon gesticulă în direcţia barului, din care părea să nu lipsească nici o băutură din lume. Carfax se duse la bar şi se uită la sticle. Cînd găsi o sticlă de brandy nedesfăcută, spuse:

— Pat şi cu mine o să bem din asta.

Nu avea de gînd să bea dintr-o sticlă în care puteau fi puse droguri.

— Sunt chestii mult mai bune acolo, decît aceea, spuse Mifflon.

— E bună şi asta, spuse Carfax. E mai bună decît ce beau eu de obicei.

Mifflon ridică din umeri şi deschise sticla, în vreme ce Carfax îl privea atent. Le dădu paharele celor doi, după care ridică paharul lui cu scotch, toastînd:

— Pentru nemurire.

Mifflon bău, apoi rîse zgomotos. Doamna Bronski se încruntă.

Carfax spuse:

— Ce-i de rîs?

— Pur şi simplu mă bucur să fiu în viaţă, spuse Mifflon. Că pot respira, mînca şi bea, că pot merge, că pot face dragoste.

— Cred că oricine s-ar simţi astfel după ce a vorbit cu acele biete creaturi, spuse Carfax. Dar, pînă la urmă, e deprimant, nu? Adică, să ştii că mai devreme sau mai tîrziu vei fi unul de-al lor. Pentru totdeauna. O entitate energetică, ce se roteşte în jurul altora, prinsă într-un dans rece, într-un univers rece. Nu există nici o perspectivă.

Mifflon îşi sorbi băutura şi apoi spuse, rar:

— E doar o treaptă, o treaptă temporară. Eu sunt membru al Bisericii Pancosmice a religiei embu, iar noi credem că embu este doar un fel de purgatoriu.

— N-am ştiut asta, spuse Carfax.

Trebuia să se prefacă că nu ştia aproape nimic despre Mifflon.

— E o religie convenabilă, de bună seamă.

Încerca să găsească o întrebare pe care să i-o pună lui Mifflon, ceva ce nu fusese cuprins în informaţiile pe care le primise despre el. Ar fi vrut să-l întrebe dacă avea de gînd să se mai ducă la doamna Webster. Dar cum putea explica faptul că ştia de participarea lui Mifflon la şedinţele ei de spiritism?

— Nu am bani destui pentru MEDIUM, spuse el. Dar am fost odată la un medium uman, la o anume doamnă Webster. Sora mea e de părere că e nemaipomenită, şi m-a convins să merg cu ea. Doamna Webster a încercat să cheme spiritul mamei noastre, şi a apărut, într-adevăr, ceva, ceva atît de vaporos, încît era transparent. Şi am auzit un fel de voci. Dar asta a fost tot. Nu m-am mai dus a doua oară. Tarifele ei nu sunt deloc mici, deşi, desigur că nu se compară cu ale lui Western.

Mifflon îl privi concentrat pe Carfax, apoi zîmbi.

— A, eu i-am fost client multă vreme, spuse el. E o femeie foarte amabilă, şi foarte frumoasă, pentru vîrsta ei. Şi nu e şarlatană. Adică, e cinstită şi are, indiscutabil, anumite puteri. Western spune că unele

mediumuri pot deschide un mic canal spre embu. Dar totul este atît de nesigur şi de neştiinţific, iar rezultatele nu merită decît rare ori efortul şi banii cheltuiţi. Nu intenţionez deloc să mă mai duc la ea. Sau, la MEDIUM, dacă veni vorba. Nu mă mai interesează lumea celor morţi.

Păi sigur că nu, îşi spuse Carfax. Îşi pipăi minicasetofonul din buzunar. În ziua următoare, avea să-l ducă la laboratorul de la „Fortune şi Thorndyke”, unde vocea acestui om avea să fie comparată cu cea a lui Mifflon. Ele aveau, desigur, să fie identice, din moment ce cavitatea bucală şi laringele erau aceleaşi. Dar dacă creierul lui Mifflon era ocupat de un semb, atunci ritmul vorbirii şi alegerea vocabularului puteau diferi.

După ce se stabilea acest lucru, dacă putea fi stabilit, ce se putea face? Poliţia nu-l putea aresta pe Mifflon pentru asemenea dovezi. Şi chiar dacă îl arestau, nu-l puteau determina pe procuror să-l pună sub acuzare pe Mifflon. Şi chiar dacă era pus sub acuzare, nici un judecător nu ar fi permis procesului să dureze prea mult. Pur şi simplu nu existau precedente, şi nimeni nu avea să formeze vreunul. Totuşi, de bună seamă că Mifflon nu era singurul care era posedat. Oare nu puteau fi ceilalţi găsiţi şi vorbirea lor, comparată cu cea a proprietarilor anteriori? Dacă poliţiei îi erau prezentate destule asemenea cazuri, ar fi refuzat ei oare să intervină?

Era o probabilitate mare în acest sens. Foarte puţini poliţişti erau gata să creadă în aşa ceva. Lupta părea disperată. Dar Carfax nu intenţiona să renunţe.

Dacă se putea găsi o cale de a-i demonstra, chiar şi celui mai sceptic om, că cineva putea fi posedat? Dacă invadatorul putea fi exorcizat, ocupantul anterior putînd apoi să depună mărturie? Dacă mijloacele ştiinţifice puteau fi folosite în vederea posedării, de ce nu ar fi putut fi folosite şi pentru exorcizare?

Problema era că Western avea monopolul asupra aparatului care putea face acest lucru, dacă era, cu adevărat, posibil.

— Ei bine, domnule Childe, spuse Mifflon, lăsîndu-şi jos paharul gol. E tîrziu, şi dacă sunteţi de părere că ar trebui să cercetaţi zona, ar trebui să-o faceţi acum. Puteţi zăvorî uşa cînd intraţi, şi pune în funcţiune sistemul de alarmă, care se află după drapajul de lîngă uşa principală, şi nu vă deranjaţi să mă anunţaţi pe mine. Doar dacă găsiţi ceva ce merită relatat. Eu voi dormi deja, înainte să vă încheiaţi verificarea.

Carfax se ridică şi spuse:

— N-ar trebui să dureze mai mult de zece minute. Noapte bună la toată lumea.

Patricia se ridică şi se întinse, iar Mifflon o privi cu o admiraţie nedisimulată. Doamna Bronski spuse:

— Şi eu sunt obosită. Dar o să-mi iau cu mine încă un păhărel, dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule Mifflon.

— Am avut vreodată ceva împotrivă?

— A, nu, sigur că nu, spuse ea repede. Dar eu întreb întotdeauna, nu-i aşa?

Mifflon mormăi ceva, şi doamna Bronski îşi turnă zece degete de Wild Turkey peste un cub de gheaţă, şi ieşi, înconjurată de o muzică burlescă, abia auzită, şi de strigăte de „Scoate tot de pe tine”.

Carfax ieşi pe uşa principală, pe portic, pînă pe alee. Aici lumina nu era puternică, dar avea o mică lanternă de buzunar, destinată locurilor întunecoase. Merse pe alee pînă la poartă, şi apoi pe lîngă zidul din stînga, trecînd pe lîngă un desiş şi cîţiva copaci. Întregul traseu îi luă cincisprezece minute, nu doar zece, cum promisese. Garajul din spatele casei trebuia şi el cercetat. Carfax lumină interiorul cu lanterna, prin ferestre, şi nu văzu decît două maşini, Zagreus şi un Mercedes Benz, şi nişte bancuri de lucru şi mai multe unelte. Yohana parcase Zagreus-ul. Dormea acum, sau cel puţin era în pat, în camera de deasupra garajului.

Carfax ar fi putut face o cercetare superficială, din moment ce nu se aştepta să dea peste vreun hoţ. Dar vroia să-şi fixeze în minte dispunerea, pentru viitor. Nu avea să-i fie prea greu să pătrundă. Zidul era înalt de trei metri, dar putea sări şi apoi se putea trage în sus, peste el. Trei şiruri de sîrmă ghimpată acopereau zidul, pe partea superioară, dar, după spusele doamnei Bronski, ea nu era conectată la nici o alarmă. Casa şi garajul erau prevăzute cu un sistem de alarmă, dar spărgătorii care intraseră în casă cu trei ani în urmă, îl evitaseră. Mifflon nu se obosise să cumpere un alt sistem. Doamna Bronski spusese că deşi Mifflon era un timid, el păruse încîntat, şi nu supărat, după spargere. Aceasta adusese o doză de suspans într-o viaţă altminteri monotonă, şi timp de mai multe săptămîni după aceea, el se trezise în toiul nopţii şi umblase prin casă cu pistolul lui de 9 mm. Poate că sperase că va avea ocazia să împuşte vreun intrus şi să dea astfel frîu liber unei înclinaţii ascunse spre violenţă. Aceasta era, totuşi, teoria lui Carfax, nu a doamnei Bronski. El presupunea că dominarea exercitată asupra lui Mifflon de mama sa ar fi putut cauza o stare de mînie, de ură, inconştientă sau chiar conştientă.

Mifflon fusese prea mult dominat, pentru a-şi exterioriza această ostilitate. Dar trebuie că el îşi urîse mama, şi poate că dorea să reverse această ură asupra cuiva, a cărui rănire sau ucidere nu atrăgea după sine vreo sancţiune penală.

Era doar o teorie, dar părea probabilă. Cel puţin, aceasta era singura explicaţie pe care o avea Carfax pentru comportamentul lui Mifflon. Doamna Webster nu avea nici o teorie. Era doar de părere că era destul de ciudat. Îi mărturisise lui Carfax că „Robert e un copil ciudat. De treabă, dar ciudat”.

Intră înapoi în casă şi încuie uşa, apăsînd pe comutatorul sistemului de alarmă, ascuns după drapaj. Cînd intră în cameră, o găsi pe Patricia învîrtindu-se furioasă prin cameră.

— Ce s-a întîmplat?

— Ticălosul mi-a cerut să mă culc cu el!

Carfax rămase tăcut, apoi spuse:

— Şi ai acceptat?

Ea îl privi nedumerită, apoi zîmbi:

— Ai mult simţ al umorului, nu? Ei bine, pentru informarea ta, am spus da!

Carfax era cît pe-aici s-o creadă. Ea încerca să-l necăjească la fel de tare cum o necăjise el. Dar avea să treacă ceva vreme pînă să-şi ia revanşa faţă de el.

— Bine, spuse el. Ar trebui să scoţi multe de la el. Mă refer la informaţii.

— Aproape că am crezut că vorbeşti serios, spuse ea. Spune-mi că nu-i aşa, zise ea, şi îl îmbrăţişă.

— Sigur că nu, spuse el.

Dacă ea ar fi fost detectiv profesionist, el ar fi avut pretenţia ca ea să accepte propunerea lui Mifflon, deşi nu i-ar fi cerut acest lucru. Era mulţumit că ea nu o acceptase, deşi regreta ocazia ratată.

Patricia îl sărută şi, dîndu-i drumul, spuse:

— Nu s-a comportat după descrierea care i s-a făcut. A fost foarte dezinvolt, ca şi cum ar fi avut o experienţă îndelungată şi nu ar fi fost obişnuit să fie refuzat.

— Ăsta-i clenciul, spuse Carfax. Adevăratul Mifflon este… era… impotent.

— Da? Cum ai aflat?

— I-am citit dosarul alcătuit de doamna Webster. Ea îi devenise ca o a doua mamă, şi i-a dezvăluit mai mult decît era necesar, în legătură cu el însuşi. Desigur, doamna Webster mi-a permis să citesc acel fragment din dosar doar pentru că situaţia cerea să ştiu totul despre el. I-am pus pe cei de la „Fortune şi Thorndyke” să verifice acest aspect, şi ei mi l-au confirmat.

— Ei bine, el e tare excitat, spuse Patricia. Am întredeschis uşa şi m-am uitat pe coridor. Ce e sigur, e că nu pierde timpul. La vreo două minute după ce l-am refuzat, bătea la uşa doamnei Bronski. Ea l-a primit înăuntru, şi din cîte ştiu, nu a ieşit încă.

Carfax îi făcu cu ochiul şi spuse:

— O să merg la culcare, în vîrful picioarelor, ca să verific.

Cîteva minute mai tîrziu, se întoarse, zîmbind, şi spuse:

— Are nevoie să-şi mai ungă arcurile de la pat. Spune-mi cum l-a primit? Mă refer la refuzul tău categoric.

— Nu i-a picat bine. Parcă ar fi vrut să mă ucidă. Dar şi-a revenit destul de repede, a zîmbit fioros, şi m-a întrebat, foarte curtenitor, dacă nu cumva m-aş răzgîndi, în schimbul unei sume suficiente de bani. I-am spus să se ducă dracului, dar el mi-a spus că mi-ar oferi o mie de dolari!

Carfax fluieră şi spuse:

— Chiar că e excitat!

— Du-te şi tu dracului, spuse ea.

— Am fost, şi nu mi-a plăcut. Mă întreb…?

— Ce mai e?

— Dacă n-am putea scoate ceva din toate astea. Sigur, probabil că acum e complet stors, dar la o adică, poate că are un libidou peste medie, iar văzîndu-te pe tine, tînără şi frumoasă, şi-ar putea recăpăta puterile.

Patricia aproape că-l scuipă:

— Adică îmi sugerezi să mă duc în camera lui, după ce termină cu cotoroanţa aia bătrînă?

— Calmează-te, spuse el. Nu m-am gîndit să mergi pînă la capăt. Mă întrebam ce-ar fi să dau buzna înăuntru şi să fac pe soţul furios. Dacă l-aş face knock-out, într-un acces de gelozie, atunci, poate, cine ştie, am putea scoate ceva de la el după ce îşi revine.

— Ne-ar putea băga în puşcărie, spuse ea. Ne-ar putea acuza de înşelătorie, de agresiune şi vătămare corporală, şi Dumnezeu ştie ce altceva.

— Da, ştiu, spuse el. Gîndeam şi eu cu voce tare. Dacă aş fi încredinţat că pot să-l aduc la lumină pe adevăratul Mifflon, atunci am ajunge la un rezultat. Dar, la urma urmei, nici nu ştiu dacă acesta se mai află în trupul lui. Poate nu e vorba de un semb care îl domină pe adevăratul proprietar. Poate e vorba de un schimb, spiritul original merge în embu şi sembul îi ia locul.

— E prea nesigur, prea periculos, spuse Patricia. În plus, nu-mi convine să folosim violenţa.

— Nici mie, dar miza e prea mare ca să ne purtăm ca nişte mototoli. S-ar putea să merite măcar să încercăm. Mifflon nu va depune plîngere, orice s-ar întîmpla. Nu vrea ca poliţia să se amestece, chiar dacă ea nu poate face nimic, în ciuda eventualelor bănuieli.

Carafax începu să se învîrtă de colo-colo prin cameră. După ce o traversă de patru ori, spuse:

— Dacă aş fi sigur că o putem speria pe Bronski, m-aş ocupa de ea. Trebuie să fie şi ea implicată. Însă tot ce are ea de făcut e să nu spună nimic, şi pare destul de dură pentru asta. Şi nu sunt sigur că ar vorbi, nici dacă aş ameninţa-o cu moartea. Ştie că Western a înviat pe cineva din morţi, şi l-a introdus în corpul lui Mifflon. Aşa că de ce nu ar face acelaşi lucru pentru ea? Şi de ce nu i-ar dărui chiar un trup tînăr? Probabil că deja i-a promis acest lucru. Nu, nu va ceda. Şi nici dacă îl presez pe Mifflon nu rezolv nimic. Nu ştiu cum să procedez ca să ajung la adevăratul Mifflon. Asta dacă se mai află în acest trup, şi s-ar putea să nu se afle.

— Şi atunci ce facem? spuse Patricia.

— Plecăm de aici, chiar acum. Nu are rost să aşteptăm ca Mifflon să-l sune pe Western. Ne-ar putea împuşca. Sau şi mai probabil, ne-ar ţine aici, pînă ar trimite Western pe cineva să se ocupe de noi. Cred că e mai bine să fim deja plecaţi cînd va afla Mifflon că a fost păcălit. Dacă Western ne-a ignorat pînă acum, în mod sigur că nu va mai face acest lucru de acum încolo. Va şti că suntem pe urmele lui. Dar am aflat ce ne interesa. Acela nu e adevăratul Mifflon.

Nu putea face nimic singur. Trebuia să mai găsească alţi oameni care să vrea să facă ceva în legătură cu Western, şi care să aibă puterea s-o facă. Acest lucru n-ar fi trebuit să fie prea dificil, dar, asemenea multor proiecte, avea să devină destul de lent de pus în practică.

Patricia nu despachetase. Nu trebuiau decît să-şi ia valizele şi să plece. Carfax descoperise că uşa de la garaj era încuiată şi că astfel nu puteau pleca cu Zagreus-ul. Sună la cea mai apropiată companie de taxiuri şi ceru să fie luaţi în cincisprezece minute, dar nu de la poartă. Aveau să meargă pe jos pe Firebird Lane, spre Vista Grande şi încă un cvartal spre vest. Carfax ieşi pe uşă, urmat îndeaproape de Patricia. Uşa de la camera doamnei Bronski se deschise, şi Mifflon, dezbrăcat, cu o ţigară în mînă, ieşi pe culoar. Carfax se opri, Patricia se ciocni de el. Carfax stinsese lumina în camera lui, înainte de a deschide uşa. Singura lumină de pe coridor venea din camera doamnei Bronski şi de la o veioză, aflată pe o masă, la celălalt capăt al coridorului. Mifflon se îndrepta spre camera lui şi nu se uita la ei. Dar Patricia, surprinsă, scoase un sunet. Mifflon întoarse capul şi îl văzu pe Carfax, pe jumătate mascat de uşa deschisă. Era prea tîrziu pentru a arunca valiza după uşă.

Mifflon deschise gura, o închise, şi se repezi spre camera lui. Carfax spuse:

— Şi-a dat seama că plecăm! Fugi, Pat!

16

Gordon şi Patricia coborîră în fugă pe scara lată, pipăind parapetul pentru a se ghida în întuneric. Uşa era un oval gri deschis de-a curmezişul podelei lungi. Părea foarte departe. Şi chiar era. La jumătatea drumului, deasupra lor, pe coridor se auzi pocnetul unei arme. Carfax recunoscu zgomotul făcut de un revolver de 9 mm. Nu auzi glonţul lovind ceva, nici în faţa, nici în spatele lor, astfel că presupuse că Mifflon îl trăsese, pe coridorul de la etaj, ca un avertisment. Sau arma se descărcase accidental.

În orice caz, era evident că Mifflon avea să se afle la capul scării, înainte ca ei să apuce să iasă pe uşă. Aveau să constituie o ţintă bună, scoşi în evidenţă de lumina ce intra pe uşă, care era aproape în totalitate din sticlă. Dacă nu se grăbea, dacă ţinea arma cu ambele mîini şi ochea cu răbdare, îi putea nimeri. Pistolul de 9 mm nu are precizie decît de la distanţă mică, dar nu se aflau îndeajuns de departe pentru a risca.

Toate luminile din camera cea mare şi din camera alăturată se aprinseră. Mifflon apăsase pe comutatorul de la etaj.

Carfax întoarse capul şi îl văzu pe Mifflon stînd sus, în capul scării. Urlă la Patricia, o prinse de braţ, şi o trase în dreapta. Arma se descărcă, şi în faţa lui zburară bucăţi din podeaua de marmură, iar în rama uşii ce dădea spre camera alăturată se căscă o gaură mare. Patricia scoase un strigăt, se smulse şi se prăbuşi la podea. Carfax o urmă îndeaproape, amîndoi rostogolindu-se după o canapea lată. Arma tună iarăşi, şi bucăţi din căptuşeală îi căzură în cap lui Carfax, urmate, o clipă mai tîrziu, de bucăţi de lemn de la rama unui tablou mare de pe perete, la vreo şase metri în spatele lui. Glonţul trecuse la cîţiva centimetri pe deasupra lui Carfax, ricoşase din podea şi lovise tabloul.

Carfax îşi scoase de la centură revolverul de 7,92 mm, se tîrî pînă la celălalt capăt al canapelei, pe lîngă Patricia, care tremura isteric, clănţănind din dinţi, şi trase, repede, în direcţia lui Mifflon. Se adăposti din nou, şi trei gloanţe sfîşiară capătul canapelei, împroşcîndu-l din nou cu bucăţi de căptuşeală.

— Taci şi ascultă-mă! spuse el. O să trag din nou spre el, şi atunci, tu să fugi în camera de alături.

— Mi-e… mi-e… frică!

— Şi mie! spuse el.

Se tîrî înapoi pînă la capătul sfîşiat al canapelei, se aplecă pe lîngă ea, şi trase spre Mifflon, care se afla la jumătatea scărilor. Mifflon căzu pe o parte, şi se rostogoli pe cîteva trepte, dar Carfax nu credea că-l nimerise. Patricia, ţipînd, sări în picioare şi, lăsîndu-şi valiza în urmă, alergă cîţiva paşi şi se aruncă pe uşă, în camera cealaltă. Mifflon se ridică şi coborî, ghemuit, scările în fugă, ocolind baza acestora. Carfax trase de două ori şi apoi reîncărcă, cu gloanţele pe care le avea în buzunarul de la haină.

Patricia strigă din camera alăturată:

— Ce fac acum?

— Ne întîlnim acasă! îi strigă el. Du-te!

Auzi nişte paşi izbind cu putere podeaua, apoi, după cîteva secunde, o uşă trîntindu-se. Spera ca ea să nu dea nas în nas cu Yohana. Dacă Mifflon îşi păstrase calmul, atunci probabil că îl alarmase pe Yohana, aflat în odaia lui deasupra garajului. Probabil că exista un interfon sau alt fel de sistem de comunicare care putea fi acţionat din dormitorul lui Mifflon, cînd acesta avea nevoie de servitorul său.

Regreta, de asemenea, că amînase să se ducă la toaletă după sosire. Vezica lui plină îl durea şi, dacă Mifflon trăgea iarăşi, ceea ce era foarte probabil, Carfax avea probabil să se scape în pantaloni. Era speriat. Întotdeauna îi fusese frică, cînd se trăgea în el, şi, de cîteva ori făcuse pe el, cînd se aflase în Coreea, în mijlocul unui schimb de focuri.

Era la ananghie acum. Mifflon stătea ghemuit după treptele de marmură. Probabil că avea pistolul automat îndreptat spre uşă, aşteptîndu-l pe Carfax să o ia la fugă într-acolo. Carfax se ridică pe vine şi alergă de la canapea la un fotoliu mare. Se aruncă spre el, alunecă pe podeaua de marmură, julindu-şi mîinile şi se opri în spatele fotoliului. Arma se descărcă de patru ori, şi fotoliul fu pulverizat. Carfax îl depăşise, prin rostogolire, şi fu din nou în picioare, apoi se aruncă din nou la podea. Ajunse în spatele unui bufet din lemn de mahon, de această dată. Acesta nu îl apăra de gloanţe, care aveau să treacă prin el; dar Mifflon trebuia să se ridice în picioare pentru a-l vedea. Iar antreul ce preceda o cameră dosnică se afla la doar şaisprezece metri, cu aproximaţie.

Problema era că Mifflon avea acum să ţintească spre intrarea în acel antreu.

— Aruncă arma şi ieşi cu mîinile la ceafă! strigă Mifflon. Nu vreau să te ucid!

— Bine! îi strigă Carfax, întrebîndu-se dacă Mifflon chiar îl credea într-atît de prost ca să se conformeze.

Nu încăpea nici o îndoială că Mifflon nu vroia să-l ucidă, nu încă. Mai întîi vroia să-l interogheze. Carfax îşi putea imagina interogatoriul. Western şi oamenii lui aveau să fie prezenţi, împreună cu un arsenal de cuţitaşe ascuţite şi fiare înroşite. Şi ştia că ar fi spus totul – dacă-l prindeau. Nu avea decît o alternativă: să se ridice măcar pe jumătate, să tragă spre Mifflon pentru a-l deruta, şi apoi să se arunce spre antreu. Sau, poate, să se îndrepte în direcţia opusă, acolo unde Mifflon nu se aştepta să-l vadă. Dezavantajul celei de-a doua variante era că trebuia să acopere o distanţă mult mai mare.

Ar fi preferat să rămînă unde se afla, dar dacă făcea astfel, n-ar fi făcut decît să amîne inevitabilul. Strînse din dinţi, ca să-i împiedice să-i clănţăne, speră să-şi stăpînească tremurul braţelor şi mîinilor, şi se ridică. În timp ce trecea, cu capul, peste nivelul unui scaun aflat la 3 metri de el, îl văzu pe Mifflon ridicîndu-se şi el. Ridică arma cu ambele mîini, în timp ce Mifflon ţinti spre el, tot cu ambele mîini.

Mai tîrziu, se întreba cine pe cine ar fi nimerit. În acel moment, însă, fu uluit cînd, din dreapta lui, se auzi o serie de împuşcături. El trase o dată spre Mifflon, iar glonţul trecu peste capul acestuia. Se răsuci, aşteptîndu-se să-l vadă pe Yohana în dreptul uşii pe care ieşise Patricia, gata să tragă în el. Nu văzu pe nimeni, deşi cineva trăgea din camera alăturată.

Pistolul automat trebuie că se golise. Era prea agitat pentru a număra împuşcăturile, dar acestea păreau să nu mai ia sfîrşit, deşi ele nu durară în realitate decît cîteva secunde. Apoi o auzi pe Patricia suspinînd necontrolat.

Mifflon zăcea pe spate, văzîndu-i-se numai picioarele goale. Ultimele trei trepte erau distruse, podeaua din faţa picioarelor lui era numai aşchii, iar peretele din spate avea trei găuri.

La etaj, doamna Bronski ţipa. Ridică privirea şi o văzu, dezbrăcată şi neînarmată, sprijinindu-se de marginea scării şi uitîndu-se la Mifflon.

El strigă:

— Patricia! Vin la tine, nu trage!

Patricia ieşi în fugă, se aruncă în braţele lui, şi începu să plîngă. El o desprinse şi o privi. Partea din faţă a hainei ei era plină de sînge, iar mîinile ei erau şi ele însîngerate. Iar acum şi haina lui era mînjită de sînge.

— Eşti rănită?

— Nu, nu sunt, spuse ea. Nu sunt, e sîngele lui!

Preţ de o clipă nu pricepu ce vroia să spună, apoi îşi dădu seama că ea se referea la Yohana.

— Ce s-a întîmplat?

Ea încercă să-i povestească, dar nu reuşea să-şi găsească cuvintele.

El spuse:

— Stai puţin, apoi ridică privirea spre capul scărilor. Doamna Bronski dispăruse.

— Nu, vino cu mine, spuse el. S-ar putea să se fi dus să ia o armă.

Cu pistolul lui de 7,92 mm în mînă, o luă pe Patricia de mînă cu mîna stîngă, şi o conduse precaut spre uşă. Nu-l scăpă din ochi pe Mifflon, căci nu era sigur dacă era mort, şi nu îi putea vedea arma. În timp ce se apropiau de uşă, zări şi pistolul acestuia. Era aruncat pe podea, lîngă mîna întinsă a lui Mifflon.

— Yohana e mort?

Ea dădu din cap afirmativ şi spuse:

— Îmi vine să vomit.

— Aşa să faci, spuse el. Eu mă duc la etaj, să văd ce face Bronski.

— Nu vreau să stau singură în bucătărie.

Era foarte palidă şi tremura, şi era evident pe cale să vomite.

— El nu-ţi poate face nimic, spuse Carfax. Dar rămîi aici. Foloseşte vasul acela mare de pe bufet. Sau podeaua. Îi voi cere eu scuze proprietarului.

Ea îl privi ciudat şi apoi se repezi spre vas. El se duse la baza scărilor şi îl examină pe Mifflon. Numai unul din cele douăsprezece gloanţe trase de Patricia îl nimerise, dar acesta fusese de ajuns. Îi sfîrtecase umărul stîng, şi îl aruncase aproape trei metri în spate. În jurul lui, podeaua era plină de sînge şi de bucăţi de carne şi os. Oricine era, Mifflon se întorsese de unde venise. Iar cei doi Carfax aveau să fie acuzaţi de crimă. Cine le-ar fi crezut povestea?

Ridică arma, o descărcă, şi observă că încărcătorul era plin. Îşi băgă arma în buzunarul de la haină şi urcă scările în fugă. Cînd ajunse sus, se opri, ascultă, şi apoi vîrî capul după colţ, pe culoar, la baza peretelui. Nu se vedea nimeni. Se ridică şi merse încetişor pe culoar, se uită în camera lui Mifflon, care era luminată de o veioză, apoi îşi lipi urechea de uşa camerei doamnei

Bronski. O auzi vorbind agitată, dar în şoaptă. Spera să nu vorbească cu poliţia. Nu, nu sunase la poliţie, ci la Western.

Încercă clanţa. Era încuiată. Bronski trebuie că stătuse cu ochii pe uşă, căci acum nu mai vorbea. Cel puţin, nu-i putea auzi vocea.

Să tragi un glonţ într-o încuietoare pentru a o deschide, poate să pară de efect la televiziune. Dar glonţul poate ricoşa, iar broasca se poate bloca. Nici să izbeşti uşa cu umărul nu e mai uşor. Aceasta era din lemn gros de stejar şi se deschidea în interior. Carfax şi-ar fi făcut mai mult rău, fără să o poată deschide.

Ridică piciorul şi izbi cu putere. Piciorul îl duru, iar uşa rămase închisă.

Se dădu la o parte pentru a găsi o soluţie. Înăuntru se auzi o împuşcătură, iar în uşă apăru o gaură, la un nivel care s-ar fi aflat în dreptul stomacului său, dacă nu s-ar fi dat la o parte. După detunătură, părea să aibă un pistol de 8,1 mm.

Se întoarse în capul scărilor şi o strigă pe Patricia. Ea se ridică de lîngă vas şi se duse la baza scărilor. Nu se uită la Mifflon. Era trasă la faţă, de o paloare verzuie.

Un miros greu de vomă se amesteca cu cel de praf de puşcă.

— Du-te în bucătărie şi adu-mi nişte şurubelniţe şi un ciocan, spuse el. Dacă nu găseşti acolo, du-te în garaj, deşi s-ar putea să trebuiască să spargi un geam pentru a intra.

— Ce vrei să faci? spuse ea, pe un ton vlăguit.

— Vreau să scot balamalele de la uşa dormitorului lui Bronski. Nu vom lăsa martori.

— Adică vrei s-o ucizi? Nu poţi face asta!

— Nici n-o s-o fac, dacă vine cu noi, de bună voie, spuse el, dar minţea.

Avea să fie prea dificil să o ascundă undeva, şi nu avea mult timp. Probabil că Western îşi trimisese deja oamenii din zonă acolo.

Se întoarse lîngă uşa ei şi lipi urechea de marginea din dreapta. Bronski vorbea din nou la telefon, dar nu reuşi să înţeleagă decît cîteva cuvinte.

Se dădu cîţiva paşi înapoi şi în lateral, şi spuse, cu voce tare:

— Ieşi de acolo! Nu-ţi fac nimic. Vreau numai să-ţi pun cîteva întrebări!

— Pleacă! ţipă ea.

Nu era proastă, deşi era speriată. Şi el ar fi fost speriat, dacă ar fi fost în locul ei.

Patricia apăru în hol cu două şurubelniţe, un ciocan şi o rangă mică. El îşi duse un deget la buze şi îi făcu semn să vină la el. După ce luă uneltele, spuse în şoaptă:

— Spală-te de sînge pe haină.

— A, da, am uitat.

El îşi scoase haina şi i-o dădu. Ea se făcu nevăzută în camera lui Mifflon, iar el începu să se ocupe de balamale.

Bronski trase şase focuri, dar toate în uşă. După ce făcu un salt în lateral, la primul foc, el meşteri la balamale. Şuruburile ieşiră, deşi nu cu mare uşurinţă. Vîrî capătul răngii între uşă şi perete. Alte patru găuri apărură în uşă. Astfel, încărcătorul ei trebuia să fie gol. Era nevoită să reîncarce. Acest lucru avea să-i ia doar cîteva secunde, dacă se pricepea să-l facă, şi probabil că se pricepea. El se postă în dreptul uşii şi lucră în disperare. Uşa

cedă pe partea dreaptă. Era nevoit să stea în faţa uşii, pentru a o scoate de tot. Nu avea spor dacă lucra doar de lîngă perete. Se aplecă mult, înşfăcă uşa cu ambele mîini, şi trase spre el. Uşa ieşi cu un scrîşnet, urmat imediat de alte patru împuşcături.

Pentru o clipă, se află pe jumătate sub uşă, iar dacă Bronski ar fi ştiut acest lucru, l-ar fi putut ucide. Făcu cîţiva paşi înapoi şi strigă:

— Aruncă arma şi ieşi cu mîinile sus, Bronski! Altfel, dau foc la casă şi te aştept afară!

O idee destul de bună, se gîndi el, doar că acest lucru ar fi alertat poliţia, şi ar fi găsit gloanţele de 9 mm, nedurînd prea mult pînă să-şi dea seama că proveneau din arma lui. Oamenii lui Western aveau să le găsească, dar nu aveau să anunţe poliţia. Şi aveau să deţină amprentele lui şi ale Patriciei, ca indicii suplimentare. Nu avea timp să şteargă amprentele. Era mai bine să-i lase pe oamenii lui Western să cureţe locul. Ei aveau să-l caute oricum, chiar dacă nu găseau gloanţele şi amprentele. Bronski nu ştia cine era el, dar probabil că i-l descrisese, pe el şi pe Pat, lui Western. Se descotorosiseră de probe, iar poliţia nu avea să găsească decît două cadavre şi o mulţime de găuri de la gloanţe. Era posibil să nici nu găsească cadavrele. Nu i se părea o ipoteză exagerată ca Western să le îngroape undeva în deşert.

— Bine, Bronski, spuse el. Am adus nişte kerosen, din garaj. O să dau cu el pe culoar, pe uşă, şi apoi o să arunc cutia la tine în cameră.

Aşteptă. Nu se auzea nici un sunet din camera ei. Fie că nu îl credea, fie că îl aştepta să arunce cutia înăuntru, pentru a se decide.

Realiză atunci că, uşa fiind acum deschisă, Patricia ar fi reprezentat o ţintă uşoară pentru Bronski, cînd avea să iasă din camera lui Mifflon. Îşi blestemă buimăceala, care-l făcuse să uite de acest lucru. O clipă mai tîrziu, în camera lui Mifflon se aprinse lumina. Pat trebuia să fi terminat de spălat hainele şi apoi să-şi fi dat seama că avea să se afle în plină lumină, la plecare. Era blocată acolo, pînă ce se preda Bronski.

— Am chibritul în mînă, Bronski! spuse el. Nici nu e nevoie să arunc înăuntru kerosenul! Nu trebuie decît să dau foc la hol!

— Nu simt miros de kerosen! ţipă ea.

El înjură iarăşi, dar se văzu nevoit s-o admire, chiar dacă îl punea în mare încurcătură. Era, fără îndoială, o scorpie tare sigură pe ea.

— O să-l simţi, şi încă repede, spuse el. Număr pînă la trei! Dacă pînă atunci nu văd arma ta afară pe culoar, aprind chibritul.

Acum o auzea vorbind; îi cerea sfatul lui Western. Se întreba cît de aproape erau gorilele lui Western.

— Unu!

N-o mai auzea pe Bronski.

— Doi!

Se apropie de uşă.

— Şi…

Făcu un salt înăuntru, trăgînd în direcţia siluetei de pe fundalul draperiilor subţiri de la fereastră.

Arma ei tună, şi scuipă o flacără, iar silueta dispăru. În săritură, el se lovise de un scaun, şi căzu tare peste acesta. Alunecă de pe el, foarte puţin

conştient că avea pantalonii uzi, şi se rostogoli la distanţă de scaun. O auzi pe Pat strigînd din camera alăturată, dar nu-i putea răspunde. Bronski ar fi tras în direcţia din care se auzea vocea lui.

Se aşternu liniştea. Gîfîia atît de tare, încît nu ar fi auzit-o pe Bronski, dacă aceasta mai respira. Nu ştia dacă o nimerise sau nu. Era posibil ca ea să-l aştepte să se descopere.

Îşi scoase ceasul de la mînă – nu mai funcţiona, probabil că se defectase la un moment dat, în timpul luptei – şi îl aruncă în mijlocul camerei. Se lovi de ceva, dar reacţia aşteptată nu se produse. De bună seamă că ea nu avea chiar atît sînge rece, încît să se abţină să tragă, în direcţia sunetului.

Nu mai avea prea mult timp. Trebuia să acţioneze, altfel aveau să-l prindă oamenii lui Western. Se ridică, fără tragere de inimă. Lumina de la veioza din capătul holului pătrundea prin cadrul uşii, dezvăluindu-i doar picioarele scaunului şi preşul. Afară era o noapte neagră, înnorată, dar prin ferestre intra o lumină slabă, de la un felinar de pe Firebird Lane, aflat cam la un sfert de kilometru. Camera era în cea mai mare parte învăluită în întuneric. Nu, pe podea, lîngă perete, aproape de ferestre, strălucea ceva. Trupul gol al lui Bronski.

Se apropie de ea repede, căci era prea tîrziu pentru a mai fi precaut. Se aplecă deasupra ei şi îi verifică pulsul şi bătăile inimii. Erau inexistente. Nici nu era de mirare. Glonţul o lovise în plexul solar.

Era bucuros că ea trăsese în el. Dacă s-ar fi predat, logica i-ar fi cerut s-o ucidă, şi se îndoia că ar fi fost în stare s-o facă. Logica i-o cerea, dar, asemenea majorităţii fiinţelor umane, găsea adesea dificil să se supună logicii.

Ieşi pe hol şi spuse:

— Vino, Pat. Trebuie să ne grăbim.

Cinci minute mai tîrziu, după ce luaseră cheile de la garaj, din odaia lui Yohana, mergeau în Zagreus pe Firebird Lane. Carfax ezitase să urmeze această rută, şi astfel să dea nas în nas cu agenţii lui Western. O rută mai bună putea fi peste zidul din spate. Se hotărîse să rişte şi să meargă pe prima variantă, căci avea o acută nevoie de mobilitate. Erau nevoiţi să meargă pe străzile din cartierul North Pacific Palisades – nu avea de gînd să aştepte taxiul chemat – iar dacă oamenii lui Western soseau în număr destul de mare, puteau trimite nişte maşini în căutarea lor.

Trecură pe lîngă taxiul care îi aştepta, şi după ce ieşiră din raza lui vizuală, Carfax apăsă pe acceleraţie. Maşina acceleră pînă la cei şaizeci de kilometri pe oră pe care îi putea atinge, şi o menţinu pe o distanţă de cinci cvartale. Apoi încetini, pentru că nu vroia să atragă atenţia vreunei patrule de poliţie. Înainte de a ajunge la capătul străzii Vista Grande, patru maşini trecură pe lîngă ei, fiecare cu cîte patru bărbaţi înăuntru. Poate că se întorceau de la o petrecere, dar el nu era de această părere. Imediat după ce verificau locuinţa lui Mifflon, aveau să-şi aducă aminte de maşina pe lîngă care trecuseră, şi cel puţin o maşină plină „ochi” avea să plece în urmărirea lor.

Carfax avea destul timp pentru a se pierde de ei. După ce intră pe autostradă, se îndreptă cu o viteză puţin sub cea maxim admisă, spre staţia de metrou, abandonă maşina, se urcă în expresul spre Woodland Hills, luă

apoi expresul de Sierra Madre, şi coborî la cea de-a doua staţie. Douăsprezece minute mai tîrziu, se aflau în camera lor de motel.

Carfax turnă cîte un pahar mare de bourbon, pentru el şi Pat.

— Face bine la nervi, spuse el, şi amorţeşte conştiinţa. Acum, spune-mi, ce s-a întîmplat în bucătărie?

— A fost groaznic, spuse ea, pur şi simplu groaznic. Am ieşit pe una din uşile de la bucătărie, exact cum mi-ai spus. Dar l-am văzut pe Yohana coborînd pe scara din afara garajului, şi am intrat repede înapoi. Avea o armă, aşa că mi-am dat seama că erai la ananghie dacă intra pe uşa cealaltă. Am luat un cuţit mare de pe rastel şi am aşteptat pe hol, în afara bucătăriei. Tremuram atît de tare, încît mă temeam să nu scap cuţitul şi eram atît de slăbită, încît eram sigură că nu-i voi putea face prea mult rău cu el. Am ţinut mînerul cu ambele mîini, iar cînd a intrat pe uşă, i l-am înfipt cu toată puterea în stomac. A scăpat arma şi s-a împleticit, înapoi, ţinînd strîns cuţitul, dar nu i-am dat drumul, după care a căzut pe spate, iar cuţitul a ieşit. A murit fără a scoate vreun sunet, nici măcar nu a scos vreun geamăt.

— Eşti o fată bună, spuse Carfax. Presupun că piedica nu era trasă?

— Ce să fie?

— Piedica de la pistol. Dacă ar fi lăsat-o trasă, nu s-ar fi întîmplat nimic atunci cînd ai apăsat pe trăgaci.

Ea păru îngrozită.

— Am citit despre chestii din astea, dar nu m-am gîndit niciodată la asta. Am ţinut doar arma, cu ambele mîini, am îndreptat-o spre Mifflon, şi am apăsat pe trăgaci. Cred că prima dată am ţintit prea jos, dar arma s-a ridicat singură, pur şi simplu.

— Una din douăsprezece nu e rău, în asemenea împrejurări, spuse Carfax. Una e de ajuns.

Dădu paharul pe gît, iar duhoarea grea, înţepătoare, de praf de puşcă, care îi umplea nările, în urma schimbului de focuri, se risipi.

— O să-mi scot hainele astea ude şi împuţite şi o să fac un duş. Vrei să las apa să curgă?

— Te rog, spuse ea.

Avea întipărită pe chip o expresie absentă, visătoare, care-l nelinişte a. Încerca să-şi revină, după întîmplările groaznice prin care trecuse. Cînd reveni el de la duş, o găsi întinsă pe pat, dormind îmbrăcată. Paharul ei era gol. El îşi mai turnă unul şi se gîndi la viitor. Orice avea să se întîmple, avea să se întîmple repede, şi nu avea să-i fie pe plac.

Patricia îl trezi exact în zori, cu gemetele şi strigătele ei după ajutor. O trezi şi o strînse în braţe, în timp ce ea îi povestea coşmarul avut. Visase că era în dormitorul ei, din casa din copilărie. Se juca veselă cu păpuşile, cînd văzuse uşa de la mansardă deschizîndu-se încet. Îngheţase de groază cînd uşa continuase să se deschidă, iar apoi îşi strigase mama, în timp ce din mansardă se scurgea ceva negru, inform.

— Acum s-a făcut ziuă, nu mai eşti un copil, şi eşti în siguranţă în braţele mele, spuse el.

— Nu voi fi niciodată în siguranţă, murmură ea, adormind însă imediat.

Din nefericire, el era mult prea treaz, şi după ce mai stătu în pat o jumătate de oră, se dădu jos.

La ora 9.00, ea se ridică în capul oaselor şi îl privi ca şi cum nu îl recunoştea. El îi oferi o ceaşcă de cafea, şi în timp ce o bea, îi povesti ce văzuse la buletinul de ştiri de dimineaţă.

— Poliţia a primit un telefon anonim în jurul orei 06.30, spuse el. Li s-a spus că trei persoane fuseseră ucise la reşedinţa lui Mifflon. Poliţiştii s-au dus acolo şi au găsit mult sînge şi urme de gloanţe, dar nici un cadavru.

— Dar de ce să fi anunţat Western poliţia? spuse ea. Ce interes are?

El zîmbi şi spuse:

— Nu i-a anunţat el. M-am dus la telefonul public din colţ şi am sunat la secţia de poliţie din North Pacific Palisades. Am presupus că oamenii lui Western curăţaseră deja locul şi plecaseră. Dar mueam de curiozitate. Vroiam să aflu dacă lăsaseră acolo cadavrele. Puteau trece multe zile pînă ce aveau să apară femeile de serviciu şi grădinarii. Ştim un lucru, cu siguranţă. Western nu ne poate „turna” acum, fără a fi şi el implicat. Nu că m-aş fi aşteptat s-o facă. Ne va căuta chiar el. Iar acum le putem aduce adversarilor lui Western nişte dovezi solide. Cel mai greu lucru nu va fi să-i găsim. Lista lor e lungă. Ceea ce avem de făcut e să-l găsim pe cel mai puternic şi mai lipsit de scrupule dintre ei.

— Adică, un război ascuns?

— Cam aşa ceva. Cel puţin, la început. Ei pot începe să adune dovezi, şi după ce strîng destule, războiul poate fi dus pe faţă.

— Da, dacă Western nu devine pînă atunci atît de puternic, încît să ne zdrobească, pur şi simplu, fără ca cineva să îndrăznească să intervină.

— Sper să nu te mai cheme şi Cassandra. Mai ia o ceaşcă de cafea.

17

După micul dejun, Carfax merse la cabina telefonică din colţ şi sună la agenţie. Stabili o întîlnire cu un agent, la o cafenea, căreia îi dădu un nume de cod. Cum era posibil ca Western să intercepteze convorbirile telefonice ale agenţiei „Fortune şi Thorndyke”, folosise un nume de cod şi pentru el. Luă caseta cu vocea lui Mifflon şi i-o dădu agentului, şi îi dădu şi un plic sigilat, cu un mesaj înăuntru.

Două ore mai tîrziu, picoliţa îi spuse că era căutat la telefon. Luă receptorul şi auzi accentul britanic al lui Thorndyke.

— Alo, Ramus?

— Da.

— În mod sigur nu e el.

— Aşa cum am crezut şi eu. Îmi poţi trimite fonogramele la adresa stabilită?

— Ţi le trimit. Îmi pare rău că n-o să mai primesc veşti de la tine.

— Nu am zis „niciodată”, am spus că pentru multă vreme. Păi, mersi mult. Mi-ai fost de mare ajutor. Ştii unde să trimiţi nota de plată.

— Sigur. Mult noroc.

— O să-mi trebuiască, spuse Carfax, şi închise telefonul, cu o apăsare pe buton.

Oriunde s-ar fi aflat, tot nu erau în siguranţă, dar cu atît mai puţin în Los Angeles. La ora 14.05, ieşiră din motel, fără a anunţa la recepţie. Cu toate acestea, Carfax vorbise cu cei de la agenţie să-i plătească camera. Tot agenţia luase Zagreus-ul de la staţia de metrou şi o dusese înapoi la firmă. După un scurt drum cu taxiul, luară mai multe trenuri, pînă ajunseră în Sacramento. De acolo, folosind nişte legitimaţii date de „Fortune şi Thorndyke”, luară avionul. La St. Louis, Carfax trimise o scrisoare agenţiei, prin care renunţa la serviciile lor. Le mulţumea pentru ajutorul lor nepreţuit, dar era de părere că nici ei măcar nu era bine să ştie unde se afla, din acel moment.

Luară trenul spre Busiris, Illinois, unde se cazară la un motel de la periferie, sub identităţi false. Pentru a evita toate procedurile legate de cartea de credit, plăti cu bani gheaţă. Acest lucru îl făcu pe recepţioner să-i arunce o privire ciudată, dar privirea nu poate ucide, conform filozofiei lui Carfax. Petrecu o zi în Busiris, făcînd aranjamentele necesare pentru întreţinerea viitoare a locuinţei şi grădinii lui, şi vorbind la telefon cu preşedintele Universităţii Traybell. Chambers fu, pe bună dreptate, supărat că Gordon nu urma să se întoarcă pentru primul semestru. Carfax îşi ceru scuze, dar era nevoit să demisioneze din motive personale. Dacă Chambers vroia să-l facă de pomină în faţa tuturor, n-avea decît.

Aproape că cedă impulsului de a se duce acasă, în timpul şederii sale în oraş. Casa lui exercita o atracţie similară cu a pîntecului matern: siguranţă, căldură, confort, relaxare şi ocazia de a nu se mai gîndi la absolut nimic pentru o vreme. Rezistă, însă. Deşi nu părea probabil ca Western să fi trimis pe cineva să-i supravegheze casa, nu-şi putea permite acest risc.

Coborî, împreună cu Patricia, la gara Dayton, Ohio, unde îl sună pe Richard Emerson de la firma „Manhattan and Guilford”, în Massachusetts. Emerson era un romano-catolic, foarte bogat şi faimos, care devenise legendar datorită opiniilor sale legate de MEDIUM. Lui Carfax i se dădu legătura, fără a fi nevoit să se prezinte. Cuvîntul magic era MEDIUM. Spuse că deţinea nişte informaţii care puteau dezvălui faptul că Western era un ucigaş şi o ameninţare pentru omenire. Nu, pur şi simplu nu putea spune cine era, deocamdată, pentru că Western îl putea ucide, dacă îl găsea.

Emerson poate îl crezuse nebun, dar acceptase să-l întîlnească, după patru zile, la noul hotel Pieter Stuyvesant. Şi nu avea să pomenească despre acea convorbire decît unei singure persoane.

— Ginerele lui e Roger Langer, senatorul din New York, îi spuse Carfax Patriciei. Dacă îl putem convinge pe Langer, atunci avem un om foarte influent de partea noastră. E un duşman foarte mare al preşedintelui, dar acesta îl va asculta. Şi, pentru prima oară, vor avea ceva în comun. Înainte de asta, trebuie să obţinem mult mai multe dovezi. Cazul lui Mifflon, în sine, nu e îndeajuns pentru a-l convinge pe preşedinte.

— Dar dacă-i spui lui Langer că l-am ucis pe Mifflon, nu va fi el nevoit să ne predea poliţiei?

— Nu. Asta depăşeşte cu mult procedurile legale uzuale.

Se abţinu să-i spună că, după părerea lui, şansele lor de supravieţuire erau foarte mici. Lui Western nu avea să-i fie prea greu să găsească asasini cărora să nu le pese dacă erau ucişi, după îndeplinirea misiunii. Western îi putea reîncarna. În multe privinţe, el se asemăna cu Bătrînul de pe Munte. Faţă de acesta, însă, el avea avantajul că îşi putea ţine promisiunea făcută oamenilor săi, aceea de a le oferi nemurirea.

Carfax dorea s-o convingă pe Pat să se ascundă, într-un loc îndepărtat, şi să nu mai aibă nimic de-a face cu el, pentru mult timp.

Dar, pe de altă parte, nu dorea ca ea să plece. O iubea, şi ştia că ea va refuza să plece. Aşa că de ce să-i facă şi mai multe griji?

Deschise televizorul exact la timp, pentru a auzi finalul unui reportaj despre Western. Cu numai o oră înainte, Western anunţase că un nou MEDIUM fusese construit în complexul Megistus şi că acesta fusese pus în funcţiune.

Carfax ascultă relatarea completă la ştirile de la ora 21.00. Pe lîngă aparatul de la Megistus, alte noi MEDIUM-uri aveau să fie instalate în toate marile oraşe ale Americii de Nord. Se purtau negocieri privind instalarea lor în numeroase oraşe străine.

Acest material fu urmat de un scurt interviu luat senatorului Gray, din Louisiana.

Reporter: — Ce părere aveţi de planurile lui Western de construire a mai multor aparate MEDIUM?

Senatorul Gray: — MEDIUM va rămîne în continuare apanajul celor bogaţi. Aşa cum am spus de multe ori, aceasta este o nedreptate flagrantă. Omul de rînd are aceleaşi drepturi de a comunica cu cei dragi, care au murit, iar lipsa banilor necesari nu ar trebui să constituie un obstacol. Toată lumea trebuie să aibă acces la MEDIUM, chiar dacă acesta trebuie sponsorizat de guvern. Dar eu am o idee şi mai bună, una care nu va duce la încărcarea

datoriei federale, şi aşa mari. Eu propun plasarea aparatului sub control federal şi reducerea preţului de acces la acesta. Nu există nici un motiv pentru perceperea acestor tarife exorbitante. Western nu poate motiva acest lucru prin costul ridicat al energiei electrice pe care o foloseşte. După cum recunoaşte chiar el, MEDIUM poate funcţiona fără nici un fel de cheltuieli, în afară de banii necesari pentru plata personalului necesar, a întreţinerii aparatului, şi de alte cheltuieli adiţionale.

Reporter: — Ajungem aici la o altă problemă foarte controversată, domnule senator. Dacă MEDIUM poate asigura energie electrică gratuită, după cum susţine domnul Western, nu va fi guvernul forţat să menţină un control asupra utilizării lui? Şi ce părere aveţi despre impactul avut de energia gratuită asupra economiei?

Senatorul Gray: — Domnul Western încă nu şi-a demonstrat teoria referitoare la aşa-zisa energie gratuită. Nimic nu e gratuit, să ştiţi. Dar dacă MEDIUM poate produce energie gratis, sau, să-i zicem, foarte ieftină, atunci guvernele statale şi cel federal vor impune nişte reguli asupra acestui obiect de activitate. În ceea ce priveşte impactul pe care-l va avea, în acest moment nu pot afirma nimic. Comitetul meu studiază problema influenţei pe care acest aspect ar avea-o, iar raportul va fi dat publicităţii în cîteva luni. Desigur, toate acestea sunt speculaţii, în marea lor majoritate.

Reporter: — Se zvoneşte că guvernul federal ar putea susţine naţionalizarea industriei energetice, dacă MEDIUM este capabil de ceea ce spune domnul Western. În domeniul energetic, vreau să spun.

Senatorul Gray: — Circulă multe zvonuri, multe din ele – inventate. Cu toate acestea, la scară globală, impactul va fi teribil. Naţiunile subdezvoltate vor avea energie nelimitată, iar aceasta le-ar rezolva multe din probleme. America ar rămîne mult în urmă dacă ar continua să folosească un sistem bazat pe arderea combustibililor fosili sau pe reactoare nucleare. Nu putem permite aşa ceva.

— Ai de gînd să-i povesteşti lui Gray despre Mifflon? spuse Patricia.

— Ar trebui luat încetişor, spuse Carfax. Ar putea fi viitorul preşedinte.

Două zile mai tîrziu, Carfax şi Patricia se cazau într-un apartament din hotelul Pieter Stuyvesant. Era miezul nopţii, şi coborîră amîndoi de la etajul şaisprezece la cincisprezece. Acolo, o gardă de corp le permise să pătrundă şi îi escortă la Richard Emerson. Se mai aflau acolo şi alţi bărbaţi înarmaţi, care aveau grijă ca nici o persoană neautorizată să nu pătrundă pe acel nivel, ale cărui camere fuseseră toate închiriate de Emerson.

Emerson era un tip solid, înalt, cu o frunte înaltă şi cu buze subţiri. Carfax îl recunoscu şi pe senatorul Langer, un bărbat de treizeci şi şapte de ani, înalt de un metru nouăzeci, şi clădit ca un pivot de baschet, cu un păr roşu aprins.

Ei fură prezentaţi sub numele de Ramus, deşi atît Emerson cît şi Langer le cunoşteau adevărata identitate. Carfax acceptă un pahar de bourbon şi un trabuc, după care începu să povestească tot ce găsea relevant. Cei doi bărbaţi îi examinară documentele, în timp ce el vorbea.

Urmă o lungă tăcere, din partea unor oameni care nu erau obişnuiţi să tacă.

Senatorul Langer vorbi primul:

— Cred că spuneţi adevărul. Dovezile pe care mi le-aţi oferit sunt destul de convingătoare pentru mine. Trebuie însă să adunăm mult mai multe, înainte de a transforma acest caz într-unul public. Voi începe imediat să mă ocup de acest lucru. Aceasta este cea mai mare ameninţare cu care s-a confruntat vreodată omenirea. Avem o listă cu toţi clienţii lui Western, de fapt, cu toţi cei care au fost primiţi în încăperea în care se află MEDIUM.

— Eu v-aş sugera să faceţi cercetări asupra acelor oameni care, conform evidenţelor, prezintă o discrepanţă între numărul de şedinţe avute cu MEDIUM şi numărul de şedinţe plătite, spuse Carfax. Ei sunt cei ce plătesc pentru asigurarea de reincarnare.

— Vom face, de asemenea, cercetări amănunţite asupra acelora care au moştenit proprietăţile clienţilor care au murit, spuse Emerson. Dacă există ceva în neregulă în această privinţă, dacă moştenitorii nu sunt cei legali, dacă sunt nişte persoane necunoscute, care nu ar fi avut drept la moştenire, atunci putem fi siguri că e ceva putred.

— Probabil că unii au fost posedaţi cu forţa, precum Mifflon, spuse Carfax. Vor fi dificil de detectat, dar dacă puteţi să obţineţi nişte înregistrări ale vocii lor, şi apoi să le comparaţi, şi dacă încep brusc să se comporte diferit faţă de cum o făceau înainte…

— Nu-i cazul să înveţe oul pe găină, spuse Langer.

— Vreau doar să fiu de ajutor, spuse Carfax.

Langer era puternic, era un aliat preţios, dar în acelaşi timp era şi foarte orgolios.

— E-n regulă, spuse Langer, cu un gest al mîinii. Mă întreb, nu cumva guvernatorul Simons a fost la cîteva şedinţe cu MEDIUM?

Era, evident, o întrebare retorică, aşa că Gordon nu răspunse.

— E un posibil candidat la prezidenţiale, adăugă Langer.

Emerson arăta palid, şi spuse:

— Crezi că este posedat?

— Nu ştiu, spuse Langer. Din cîte ştiu eu, nu s-a schimbat deloc. Evident că numai cineva cu experienţă l-ar fi putut „înlocui” atît de bine, trecînd neobservat.

— Da, dar dacă cel care-l posedă e, din întîmplare, politician? spuse Carfax. Dacă Western a plasat spiritul cuiva în Simons, desigur că nu ar fi ales pe cineva fără experienţă politică.

— Înţeleg că dumneavoastră susţineţi că sembii nu sunt morţi, ci creaturi ne-umane, spuse Emerson.

— Da, dar problema este că se manifestă ca şi cum ar fi umani. Deci mi se pare normal să mă gîndesc la ei ca la spirite umane.

— Orice ar fi aceştia, Western este un trădător al omenirii, spuse Langer. Şi voi avea grijă să-şi primească pedeapsa pe care o merită un trădător. Ce Iudă!

— Nici măcar nu avem o lege pentru o asemenea situaţie! spuse Carfax.

— Atunci, pe tot ce e sfînt, vom face legi! Apoi îl vom spînzura!

Patricia părea surprinsă. Carfax se simţea puţin stînjenit, dar nu era surprins. Langer era privit, pe bună dreptate, ca cel mai înfocat apărător al drepturilor omului, dintre parlamentari. Dar era, în acelaşi timp, o fiinţă

umană confruntată cu o spaimă străveche, care îşi trăgea rădăcinile din Epoca de Piatră. Probabil că privea acest conflict ce se prefigura, drept unul în care se aplicau regulile războiului. Dacă trebuie să-ţi ucizi duşmanul pentru a-l învinge, atunci, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Şi nu încăpea nici o îndoială că Western se conducea după aceeaşi filozofie.

Cu toate acestea, el nu agrea această idee, iar Patricia era, în mod evident, oripilată.

Emerson spuse:

— Voi doi trebuie să staţi „la cutie”, pînă va fi nevoie de voi. Nu puteţi face nimic, atîta timp cît Western vă caută, aşa că vă sugerez să plecaţi într-o excursie îndepărtată, să zicem în Europa sau America de Sud.

Carfax se uită la Patricia şi spuse:

— Nu avem destui bani.

Emerson îi linişti, cu o mişcare a trabucului:

— Vă acopăr eu toate cheltuielile. O mie de dolari pe săptămînă pentru fiecare şi toate cheltuielile achitate.

— Dar noi n-o să facem nimic pentru a cîştiga atîţia bani! spuse ea.

— Veţi munci pentru fiecare bănuţ, la momentul potrivit.

— Am vrea să fim şi noi de ajutor, spuse Carfax. Amîndoi suntem implicaţi personal. Iar Patricia are nişte pretenţii legale legate de MEDIUM.

— Nu ştim sigur dacă aşa stau lucrurile, spuse Emerson. A, nu că m-aş îndoi că ea e proprietara de drept. Dar atîta timp cît tatăl ei susţine contrariul, ce putem face?

— Eu nu cred că el se mai află în embu, spuse Carfax încet.

Patricia tresări surprinsă, iar Emerson spuse:

— Ce?

— Western nu l-ar fi putut convinge pe unchiul meu să mintă, decît dacă i-ar fi promis un trup. S-ar putea să lucreze deja pentru Western… pe undeva.

Langer spuse:

— Atunci, ai de gînd să nu mai ţii secret locul în care se află Patricia? În felul acesta, ar exista o şansă ca tatăl ei să încerce să ia legătura cu ea?

— Sunteţi foarte perspicace, spuse Carfax. Dar nu aveam de gînd să aduc vorba de acest lucru, decît dacă n-aveam încotro. Şi trebuie să mă mai gîndesc. Ar fi oare corect ca Patricia să se expună primejdiei, doar pentru a juca rolul unei momeli?

— Şi ar face Patricia asta? spuse Patricia. Voi trei vorbiţi ca şi cum nici n-aş fi aici! Pe mine de ce nu mă întrebaţi?

— Bine, spuse Carfax. Ai face-o?

— Cu siguranţă. Dacă aş spera să-mi revăd tatăl… doar că nu l-aş vedea chiar pe el, nu-i aşa? El se află în alt corp.

— E un aspect important, Gordon, spuse Langer. Nu ştiu de ce nu m-am gîndit la asta. Poate că tatăl Patriciei s-a supus lui Western, pentru a putea reveni la viaţă. Dar trebuie să-l urască pe Western. Şi de bună seamă că e gata să facă orice îi stă în puteri pentru a-l demasca pe Western.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Carfax. Pe de altă parte, Western trebuie să ştie acest lucru, şi desigur că îl ţine sub strictă supraveghere pe unchiul meu. Dacă mişcă-n front, poc, moare din nou.

— Poate că Western nu şi-a ţinut promisiunea, spuse Emerson.

— E posibil. Dar nu există decît o singură cale de a afla, spuse Carfax. În plus, cred că Western l-ar putea folosi pe unchiul meu în scopuri tehnologice şi ştiinţifice. Western nu se pricepe prea bine la aceste domenii, iar unchiul meu, ca inventator al aparatului, este extrem de preţios. Din cîte ştiu eu, s-ar putea ca ideea de a folosi MEDIUM ca sursă de energie să-i aparţină.

Emerson spuse:

— Foarte bine. Nu vă trimitem în străinătate. Şi tocmai aţi obţinut o mărire de salariu. Trei mii de dolari pe săptămînă, de fiecare, şi achitarea costurilor de călătorie. În regulă?

— Sunt gata de lucru, spuse ea.

— Uite ce-o să facem, spuse Langer.

Carfax asculta, dar se gîndea că fusese mai fericit pe vremea cînd el era şeful.

18

Gordon şi Patricia fură duşi de dimineaţă cu maşina la Guilford, unde li se oferi o locuinţă lîngă proprietatea lui Emerson. Fură trimişi trei oameni care să-i păzească, în schimburi de cîte opt ore. În ziua următoare, merseră la un avocat, Arthur Smigly, recomandat de Emerson şi căruia tot Emerson avea să-i plătească onorariul. O săptămînă mai tîrziu, Smigly îl dădu în judecată pe Western.

— Nu avem nici o şansă, dar nu acesta e scopul, le spuse Smigly celor doi Carfax. E doar un semnal de avertisment, ca să le atragem atenţia.

Smigly era la curent, parţial, cu planurile lor, dar nu ştia că Rufton Carfax ar fi putut fi din nou în viaţă. Nimeni nu trebuia să ştie, în afara unui grup foarte select. Dacă Western avea cea mai mică bănuială că reîncarnarea bătrînului Carfax era cunoscută, l-ar fi lichidat imediat.

În timpul unei întîlniri din casa lui Emerson, ţinută cîteva zile mai tîrziu, Langer le spuse că agentul lui de la Megistus îi verifica pe toţi angajaţii mai importanţi.

— Are o descriere completă a obiceiurilor şi idiosincraziilor personale ale tatălui tău. Înregistrează, de asemenea, vocile tuturora, astfel încît să le putem compara cu cea a tatălui tău.

— De cît timp îl aveţi pe acel agent, infiltrat printre angajaţii lui Western? întrebă Carfax.

— Primul a murit cînd a aruncat Houvelle casa în aer, spuse Langer. Era doamna Morris, secretara lui Western. Celălalt a fost trimis acolo după ce am aflat de Megistus. Nu a fost uşor. Western are un sistem de securitate excelent.

— Şi de unde ştim noi că nu are şi el un agent infiltrat în organizaţia voastră? spuse Carfax.

— Nu ştim. Tocmai de aceea, această operaţiune este cunoscută doar de noi patru.

— Patru? Dar cu agentul suntem cinci.

— El nu ştie exact pe cine verifică. Are doar o listă, cu nişte precizări.

— E cam riscant, spuse Carfax. Cum merg celelalte piste?

— Avem una certă şi trei posibile. Cu două luni în urmă, Gerald Grebski, un milionar, client al lui Western, a leşinat în timpul unei şedinţe. Omul meu l-a văzut cum era scos pe targă. A fost internat în spitalul Megistus, pentru a fi ţinut pe timpul nopţii sub observaţie, şi sub pază strictă, aş adăuga. În ziua următoare era teafăr şi nevătămat, dar nu s-a dus acasă. A stat în camera din complex şi, timp de o săptămînă, a fost foarte puţin văzut. Agentul meu a reuşit să afle că Grebski suferise de ameţeli şi de dificultăţi în coordonarea mîinilor şi picioarelor. Părea, de asemenea, să aibă un defect de vorbire. Agentul meu mi-a relatat acest lucru ca o chestiune de rutină, întrucît în acel moment nu ştiam că reposedarea unui trup era posibilă. Dar cînd am aflat acest lucru, mi-am amintit de cele relatate de agent. Aşa că am pus nişte oameni să-l urmărească pe Grebski, iar ei mi-au raportat că este într-o formă excelentă, acum. De fapt, s-a dus acasă după o săptămînă petrecută la Megistus.

— Ca şi Mifflon, spuse Carfax. Şi el a petrecut cam o săptămînă în Megistus.

Întreruperea îl făcu pe Langer să se încrunte.

— Da. Nu e o coincidenţă. Se pare că, în vederea reîncarnării, sembul are nevoie de ceva timp pentru a se integra în noul trup, pentru a învăţa să-l dirijeze. Oricum, vocea şi obiceiurile noului Grebski au fost comparate cu cele dinainte. Şi în mod sigur, nu e acelaşi Grebski, care a intrat în complexul Megistus. Rapoartele asupra celorlalţi trei, două femei şi un bărbat, nu sunt încă definitivate.

— Şi cînd primim raportul despre tatăl meu? spuse Patricia.

— Imediat ce agentul îl va putea scoate de acolo. Nu are voie să iasă decît în week-end, şi este percheziţionat la plecare şi la intrare. Totuşi, asta nu înseamnă că următoarea serie de date se va potrivi cu caracteristicile tatălui dumitale. Omul meu nu poate să scoată date, decît puţin cîte puţin. Şi încă nu a verificat pe toată lumea.

— Nu-ţi face iluzii, spuse Carfax. Nu ştim sigur dacă tatăl tău a primit un nou trup, şi chiar dacă i s-a dat, s-ar putea să fi fost trimis în altă parte.

Şi probabil că oricum nu e tatăl tău, gîndi Carfax. E ceva ce se dă drept el.

Mai era ceva la care nu se gîndise Patricia. Sau, dacă se gîndise, nu dezvăluise acest lucru. Atunci cînd această poveste avea să ia sfîrşit, dacă avea să ia sfîrşit, ce urma să se întîmple cu Rufton Carfax? El avea să posede un trup în care nu avea nici un drept să se afle. Avea să fie forţat să iasă din el? Acest lucru era aproape echivalent cu a-l ucide, dar trebuia făcut. Sau dacă se dovedea că sembul nu preluase controlul cu forţa asupra trupului proprietarului real, ci acesta făcuse schimb cu sembul? Părea logic ca, dacă schimbul putea fi realizat prima oară, să poată fi efectuat şi a doua oară. Nu se cunoştea, totuşi, nimic despre felul în care se realiza reîncarnarea unui semb. Sau cel puţin, numai Western ştia, şi el nu spunea nimănui. Dacă schimbul nu putea fi efectuat decît o dată? Ce se întîmpla cu sembul? Avea să fie închis? După cum spusese şi Langer, aveau să fie necesare noi legi. Şi ce rost avea să-l închizi pe vinovat? Sistemul penal era menit mai degrabă să reabiliteze, decît să pedepsească.

Conversaţia nu durà mult, întrucît senatorul Langer era un om ocupat. Gordon şi Patricia se plimbară o vreme prin locuinţă şi prin grădină, dar nu cunoşteau pe nimeni dintre invitaţi, cu toţii oameni foarte importanţi. Cele trei gărzi de corp îi urmară peste tot şi apoi, cînd cei doi Carfax se deciseră să meargă acasă, făcură cerc în jurul lor. Unul dintre ei, Szentes, trecu la volan. Jordine se aşeză lîngă el. Gordon şi Patricia stăteau în spate, cu cel de-al treilea, Brecht. O altă maşină, cu trei oameni înăuntru, porni în urma lor, în timp ce se deplasau pe autostrada strîmtă. Această maşină îi urma întotdeauna, cînd se deplasau între casa lor şi cea a lui Emerson.

Era o după-amiază plăcută, soarele strălucea, ştiuleţii de porumb din cîmpia ce mărginea şoseaua, aduceau cu nişte soldaţi pitici, verzui, ieşiţi la paradă, iar prin faţa lor, traversară în zbor şoseaua două păsări cardinal.

Altădată, Carfax ar fi exclamat de bucurie la vederea lor. Dar în acea zi se simţea apăsat, morocănos. Nu făcea nimic cu adevărat util, şi îi era dor de prietenii lui din Busiris. Şi el şi Patricia, fuseseră de prea mult timp frustraţi

de o viaţă normală. Gărzile lor de corp nu erau prea comunicative şi probabil, că oricum nu prea aveau ce să spună interesant pentru ei. El şi Patricia deveniseră foarte nervoşi, din cauza timpului prea îndelungat petrecut împreună. Dacă ar fi putut să se separe timp de cîteva ore pe zi, s-ar fi bucurat mai mult de compania celuilalt. Dacă ar fi putut obţine o însărcinare de la Langer...

Maşina luă un viraj cu cincizeci de kilometri pe oră, iar după curbă, la mai puţin de două sute cincizeci de metri în faţă, se afla un camion cu remorcă, uriaş. Era aşezat de-a curmezişul şoselei, blocînd-o în totalitate. Lîngă el se aflau doi bărbaţi, şoferul şi colegul lui, din cîte se părea. Szentes scoase o înjurătură şi apăsă pe frînă, iar cauciucurile maşinii din spate scrîşniră, cînd aceasta reduse viteza pentru a nu se izbi de ei.

— Opreşte! spuse Carfax. Ar putea fi o capcană!

Îşi scoase arma. Jordine luă de pe podea un pistol mitralieră, iar Brecht avea în mînă un automat de 9 mm. Patricia avea unul de 6 mm în poşetă, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-l scoate. Părea paralizată.

Maşina se opri, scrîşnind, derapînd lateral, ieşind cu botul pe celălalt sens. Carfax se uită în spate. Cealaltă maşină se afla chiar în spatele lor, iar la curbă venea încă un camion uriaş.

— Chiar e o capcană! urlă el.

Privi din nou înainte, şi îi văzu pe cei doi şoferi ocolind în fugă, camionul, pe cealaltă parte. Apoi frînele şi cauciucurile camionului din spatele lor scrîşniră şi acesta se opri, derapînd înainte, blocîndu-le eficient retragerea. Se deschise uşa cabinei. Şoferul, neînsoţit de nimeni, coborî, greoi, alergă pe lîngă camion, şi se făcu nevăzut. Carfax îşi spuse, nu au destui oameni ca să ne atace, doar dacă camioanele sunt pline – analogia cu Calul Troian îi trecu fulgerător prin minte – sau dacă nu se ascund şi alţi atacatori în tufişurile de pe marginea drumului.

Szentes dădea telefon la Poliţia Statală, aflată la zece kilometri, pe şosea, dincolo de locuinţa lui Emerson. Jordine şi Brecht ieşiseră din maşină şi se îndreptau spre oamenii din maşina din spate. Aceştia le ieşeau în întîmpinare.

Carfax vru să iasă, dar Szentes spuse:

— Voi staţi înăuntru.

Carfax nu era sigur dacă era o idee bună. Din cîte ştia, maşina era blindată, dar desigur că oamenii lui Western ştiau acest lucru. Nu era exclus ca o bazooka să fie îndreptată asupra lor chiar în acel moment.

Totuşi, dacă în camioane se aflau oameni ai lui Western, ei ar fi trebuit să înceapă să iasă. Nu se întîmplă însă acest lucru. Ambele camioane păreau pustii, iar şoferii nu erau de văzut nicăieri.

Deschise geamul, scoase capul afară, şi spuse:

— Hei, Szentes! Poţi să-i vezi pe şoferi?

Szentes se apropie de marginea şoselei şi se uită înainte. Scoase o înjurătură, se scărpină pe cap şi spuse:

— Aleargă de înghit pămîntul! Se duc spre nişte maşini care tocmai au sosit!

Carfax deschise uşa şi ieşi repede:

— Fugiţi! urlă el. Fugiţi în pădure! În camioane trebuie să fie explozibili!

Îi făcea semne disperate Patriciei, care se precipita să iasă. Ceilalţi se uitară la el preţ de o clipă, şi apoi o rupseră la fugă. Carfax o prinse pe Patricia de mînă şi o trase lîngă el. Ţinta lui o constituia pîrîul care curgea paralel cu şoseaua, la aproximativ patruzeci de metri spre est. Între mal şi şosea se afla un rînd de sicomori, plantaţi de bunicul lui Emerson. Gordon şi Patricia alergară printre doi dintre ei, pătrunseră prin nişte tufişuri şi săriră peste mal. Se rostogoliră pe o pantă noroioasă, ajungînd în apa adîncă de treizeci de centimetri. Rămaseră acolo două secunde, iar apoi Patricia deschise gura. Carfax nu mai auzi ce vroia ea să spună.

19

Carfax îşi recăpătă cunoştinţa în seara zilei următoare. Nu auzea absolut nimic, iar capul îl durea îngrozitor. Avea faţa umflată, şi după ce îi reveni auzul, tresărea la fiecare sunet. Putea, totuşi, să se apere de aproape orice zgomot, lipindu-şi urechea dreaptă de pernă. Cea stîngă, la care fusese rănit înainte, în explozia de la locuinţa lui Western, nu-i mai era acum de nici un folos. Iar doctorul nu credea că îşi va mai reveni.

Explozia celor două camioane, fiecare conţinînd aproximativ cinci kilograme de dinamită, culcase la pămînt uriaşii sicomori şi aruncase peste el şi Patricia partea superioară a malului. N-ar fi fost exclus ca poliţia să nu-i găsească, dacă nu ar fi văzut mîna Patriciei ieşind din mal. Aveau capetele acoperite de cîţiva centimetri de ţărînă şi de tufişuri smulse din rădăcini, iar Patricia s-ar fi sufocat în curînd. Ceilalţi nu supravieţuiseră nici unul. Jordine era singurul al cărui trup era cît de cît intact. Şi el se refugiase în pîrîu, dar probabil că scosese capul peste mal, dintr-un motiv oarecare, chiar în momentul exploziei. Legistul îi descoperise o hemoragie masivă în creier.

— Dacă pereţii camioanelor n-ar fi opus o oarecare rezistenţă, voi doi aţi fi morţi acum, spusese doctorul.

Carfax nu putea, desigur, să-l audă atunci, dar citea foarte uşor pe buze.

Află mai tîrziu din ziare că şoferii camioanelor nu fuseseră prinşi. Citi, de asemenea, despre uciderea lui Emerson şi rănirea lui Langer, care avuseseră loc la două zile după ambuscadă. De abia intraseră în holul de recepţie al hotelului Pieter Stuyvesant, cînd doi bărbaţi traseră şase focuri cu automatele lor de 9 mm, înainte de a fi ucişi de gărzile de corp. Asasinii fuseseră identificaţi drept Leo Longdon şi Humberto Corielli, ambii cu caziere foarte încărcate şi cu un total de zece ani petrecuţi în închisoare, pentru acuzaţii de atac şi vătămare, cu scop de crimă. Langer, în timpul vizitei pe care le-o făcu celor doi Carfax o săptămînă mai tîrziu, le spuse că era imposibil de dovedit legătura dintre asasini şi Western.

— Ei trebuie să fi ştiut că nu pot scăpa vii, spuse Carfax. Western trebuie să le fi permis reîncarnarea.

— Nu încape nici o îndoială, spuse Langer. Era chiar normal să-şi dorească trupuri noi. Longdon avea un genunchi anchilozat din cauza unui glonţ şi cicatrice adînci, de cuţit, pe faţă. Corielli suferea de sifilis de gradul trei şi avea un chip ce-l putea speria şi pe monstrul lui Frankenstein. Western îşi alege bine oamenii.

— Acum ştim, deci, că Western are agenţi infiltraţi în organizaţia dumitale.

Langer spuse, cu un aer mohorît:

— Jackson, unul din bodyguarzii mei, a lipsit în ziua aceea, iar Wiener, unul din subsecretarii mei, a dispărut. Nici unul nu ne cunoaşte, sper, planurile, dar amîndoi te văzuseră în compania mea şi a socrului meu. Sunt sigur că mai sunt şi alţii, şi se făcea o verificare amănunţită a tuturor celor aflaţi în posturi cheie.

Langer se ridică de pe scaun, încruntîndu-se. Avea braţul prins într-o eşarfă. Un glonţ de 9 mm, care ricoşase, îi atinsese doar puţin bicepsul, dar îi sfîrtecase o parte din muşchi şi din piele. Avea să aibă un braţ mai slab, pentru tot restul vieţii. Care putea fi scurtă, gîndi Carfax.

— Nu mai aştept să strîng un dosar mai solid, spuse Langer. Mîine, oamenii vor trimite preşedintelui şi cabinetului său, şi tuturor membrilor Congresului, toate dovezile pe care le avem. Le vom trimite şi presei. Nu ştiu ce se va întîmpla după aceea, dar ştiu că Western va fi citat să se prezinte în faţa comitetului meu de anchetă. Şi nu va mai îndrăzni să încerce alte asasinate.

— Nu fi aşa sigur, spuse Carfax. Dacă nu încearcă Western, ar putea încerca unii dintre fanaticii aceia religioşi. Pentru mulţi din ei, e un zeu.

— Şi un anticrist pentru mulţi alţii, spuse Langer. Nu-i va fi bine, în orice caz. Nu m-ar surprinde dacă l-ar linşa mulţimea.

— N-au şanse. Megistus e o fortăreaţă. Are chiar şi o patrulă aeriană, care lucrează non-stop, şi e dotată cu mitraliere. A obţinut permisiunea de a-i înarma astfel, argumentînd că dacă un maniac a intrat în locuinţa lui cu un avion plin de dinamită, nu e exclus s-o facă şi altul.

— Sigur că ştiu, spuse Langer. Nu învaţă puiul pe găină.

Carfax oftă. Începuse să se sature de expresia aceea. Trebuia, totuşi, să recunoască că Langer era cel mai în măsură să conducă lupta împotriva lui Western. Era aproape la fel de lipsit de scrupule ca şi acesta. Poate doar de crimă n-ar fi fost capabil, dar nici de asta nu era sigur Carfax.

Carfax şi Patricia se aflau într-o cameră din hotelul Pangea cînd documentele lui Langer fură făcute publice. În New York Times putea fi găsită o secţiune specială, formată din Mesajul adresat Omenirii, în totalitate, şi comentarii pe marginea acestuia. Emisiunile TV erau întrerupte de lungi buletine speciale, iar programele de ştiri dedicau evenimentului cea mai mare parte a preţiosului lor timp.

În dimineaţa zilei următoare, Casa Albă şi membrii Congresului erau deja asaltaţi de scrisori şi telegrame. Jumătate din ele, cum era de aşteptat, susţineau nevinovăţia lui Western şi josnicia duşmanilor lui, mai ales a lui Langer. Cealaltă jumătate cerea ca Western să fie imediat judecat sau să fie împuşcat ori spînzurat, cu sau fără o judecată. În cele din urmă, o optime din scrisori conţineau obscenităţi ce nu puteau încă fi tipărite în ziare respectabile, chiar şi în această eră libertină. Acestea proveneau atît de la adversarii cît şi de la susţinătorii lui Western.

Ştirile de la ora 22.00 cuprinseră un scurt interviu cu Western, realizat în incinta complexului Megistus.

Western (mînios şi indignat):

— Repet! Acele documente prezentate de senatorul Langer sunt false! Vrea să-mi facă rău şi s-a coborît la o şarlatanie atît de josnică, la care mie şi acum îmi vine greu să cred că s-ar putea preta cineva!

Carfax (către Patricia):

— Înseamnă că e furios. Ba zice că „s-a coborît”, ba că „s-a pretat”. Mai are puţin şi face spume la gură.

Patricia:

— Taci, Gordon!

Western:
— Am mai spus-o şi o repet. Senatorul trebuie să-şi fi pierdut minţile pentru a face o asemenea acuzaţie! E efectiv disperat, dacă crede că se poate folosi de o asemenea şarlatanie evidentă! Desigur, eu înţeleg situaţia. El e încredinţat că i-am compromis, ba nu, demolat, religia. Dar eu nu am intenţionat niciodată să mă implic în credinţele religioase. MEDIUM este un mecanism ştiinţific, care foloseşte mijloace ştiinţifice pentru a comunica cu altă lume. Nu încape nici o îndoială că acesta este un cosmos în care aşa-zisele suflete se duc, după ce părăsesc trupul. Şi se poate demonstra că orice alt punct de vedere este greşit. Dar…
Reporterul (întrerupîndu-l):
— Dar de ce au plecat Grebski, Torrance, Swanson şi Simba în Brazilia? Dacă sunt nevinovaţi…
Western:
— Normal că au părăsit ţara! Ei se ştiu nevinovaţi, dar se tem pentru vieţile lor! Se tem să nu fie ucişi de fanatici! Le poate găsi cineva vreo vină?
Carfax:
— Dacă ei cred că în Brazilia nu sunt ţicniţi periculoşi, o să aibă o surpriză!
Patricia:
— Chiar trebuie să faci mişto mereu?
Carfax:
— Cînd sunt speriat, da.
Western:
—… şi să mă dea în judecată, dacă vrea! Eu îmi menţin afirmaţiile!
Reporterul (scoţînd o foaie de hîrtie din buzunarul de la piept şi dîndu-i-o lui Western):
— Aveţi aici o citaţie, pentru a apărea în faţa comisiei conduse de senatorul Langer, domnule!
Carfax:
— Mă întrebam cum aveau să-i servească vestea cea mare! Un fals reporter! Măi, să fie!
Urmă o mişcare dezordonată a camerei de luat vederi, fixată în cele din urmă asupra uneia din gărzile lui Western, care îl lovi pe reporter. Western, roşu ca racul la faţă, urla:
— Daţi-i afară pe ticăloşi!
Carfax se ridică şi se apropie de bar:
— Acum, să sfideze el comisia, dacă poate! Poliţia federală va fi mandatată să-l aducă cu forţa!
— Nu e exclus să plece şi el în America de Sud, spuse Patricia. Ce-l împiedică să se suie în avionul lui personal chiar acum?
— Cred că preşedintele ar ordona să fie împiedicat să plece, chiar dacă vor trebui să-i doboare avionul în zbor, în caz că nu respectă somaţia de a ateriza. Ar fi evident că încearcă să iasă din ţară.
— Asta ar împărţi ţara în două.
— E deja împărţită. Aşa că, ce mai contează? În plus, cum am spus, oriunde s-ar duce, nu va fi în siguranţă. Guvernul brazilian ar fi supus unei

enorme presiuni pentru a-l extrăda, iar brazilienii sunt cel puţin la fel de tulburaţi ca şi noi. Cei mai mulţi sunt catolici, să ştii.

— Crezi că eu nu ştiu chiar nimic?

— Scuză-mă, spuse el. Uiţi că sunt profesor.

— Şi eu îmi cer scuze, spuse ea. Dar sunt foarte neliniştită.

— Cine nu e?

— Îmi fac griji şi pentru tata, spuse ea. Dacă Western intră în panică, văzînd că se duce totul de rîpă, s-ar putea descotorosi de tata.

Carfax se gîndise la acest lucru, dar nu găsise necesar să-l discute cu ea. N-ar fi făcut decît să-i provoace mai multe griji. În plus, nu exista nici o dovadă că unchiul lui se afla în complexul Megistus. Dacă ar fi avut la dispoziţie un MEDIUM, l-ar fi putut folosi pentru a afla dacă unchiul lui se mai afla în embu.

Patricia trebuie că-i citise gîndurile:

— Se pare că e posibil să obţin dreptul de moştenire asupra lui MEDIUM, nu-i aşa? Şi cînd se va întîmpla asta, voi afla exact unde este tata, spuse ea.

— Sau unde nu este, spuse Carfax. Aş fi vrut ca omul lui Langer să reuşească să ne transmită ultima tranşă de date. Atunci am fi ştiut.

Nu ştia nimeni ce se întîmplase cu el. Nu părăsise Megistus, împreună cu ceilalţi angajaţi, în week-end. Acest lucru putea însemna ceva grav, sau că fusese pur şi simplu ocupat. Uneori avea atît de mult de lucru, încît era nevoit să-şi amîne zilele libere.

Carfax dădu să se aşeze, se răzgîndi, şi începu să se foiască de colo-colo.

— M-am săturat să stau degeaba. Acum e momentul să încercăm ceva, cît timp Western e dezorientat, şi aşa voi face.

— Probabil că ne riscăm viaţa, nu?

— Nu eşti dispusă să rişti, dacă-ţi poţi salva tatăl?

— Ce ai de gînd, pentru numele lui Dumnezeu?

— Îţi spun mai tîrziu.

Apăsă pe butonul telefonului şi formă pe taste numărul lui Langer. Fu nevoit să aştepte douăsprezece minute, întrucît senatorul era „foarte ocupat”, dar refuză să-şi lase numărul. Vroia să discute cu Langer după ce acesta termina ce avea de făcut, pentru a nu fi stînjeniţi de alte probleme. Langer se grăbea, dar cînd Carfax începu să-i relateze propunerea pe care vroia să i-o facă, îi spuse secretarei să-i amîne următorul telefon pe care trebuia el să-l dea. După ce termină Carfax, Langer spuse:

— Atunci îl vom lovi din ambele flancuri. Eu mă voi ocupa chiar acum de chestiunile legale. Tu şi Patricia plecaţi cu următorul avion. Voi avea grijă să nu plece fără voi.

Treizeci de minute mai tîrziu, cei doi Carfax se urcau la bordul unui avion de pasageri, care îi aştepta de un sfert de oră. Fură conduşi la clasa întîi, apoi avionul începu să ruleze pe pistă. Trecu pe lîngă zece avioane aliniate acolo, care îl aşteptau să decoleze înaintea lor. Stewardesele erau numai zîmbet, avînd tot timpul grijă să nu le lipsească nimic. Carfax bănuia că în spatele atitudinii pline de solicitudine se ascundea iritarea. Nu-i păsa. Şi

el avusese parte de asemenea întîrzieri, cînd călătorise la clasa a doua cu avionul, din cauza unor granguri.

În două ore şi trei minute, uriaşul avion se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Las Vegas. Cei doi Carfax coborau din avion, cincisprezece minute mai tîrziu, iar după alte cinci minute, îşi fixau centurile de siguranţă din avionul cu două motoare pe care Langer îl închiriase pentru ei. În treizeci şi cinci de minute, avionul lor ateriza pe pista de pe aeroportul din Bonanza Circus. De acolo, păşiră în singurul oraş din lume în totalitate acoperit. Circulaţia vehiculelor mari nu era permisă aici. Cetăţenii se deplasau cu ajutorul trotuarelor rulante sau foloseau mici taxiuri electrice, cu tarife reduse. Gordon şi Patricia fură întîmpinaţi de un ofiţer federal, George Chang, care îi însoţi pînă la Athena Tower, instituţia legislativă. Acolo fură prezentaţi judecătorului care emisese mandatul cerut de Langer, altui ofiţer federal şi unui inspector de la compania de electricitate statală. Aceştia din urmă erau Amanda Hiekka, o blondă walkiriană, cu accent finlandez, respectiv Ricardo Lopez, un roşcat scund şi gras, care trăgea dintr-un trabuc, şi ai cărui părinţi fugiseră din Cuba în urmă cu treizeci de ani. Carfax află toate aceste inutile detalii biografice de la judecătorul Kasner. Acesta părea să se folosească de conversaţie pentru a trage de timp. Cînd Carfax se arătă nerăbdător, Kasner răspunse:

— Nu ştiu dacă n-ar trebui să aşteptăm pînă dimineaţa, deşi senatorul a cerut să ne grăbim cît putem. El nu cunoaşte situaţia de aici, iar cînd am încercat să-i explic, a spus că nu-l interesează. Nu-l interesa decît să acţionăm. Dar…

— Şi care e situaţia? spuse Carfax.

— Explozivă! Cel puţin trei sute de oameni şi-au amplasat tabăra în faţa complexului Megistus, oameni înarmaţi, adversari ai lui Western. Spun că stau acolo pentru a se asigura că Western nu fuge din ţară. Şeriful le-a ordonat să se împrăştie, dar nu-i dau atenţie. În timpul acesta, susţinătorii lui Western se organizează. Se adună la Profacci Hall. E limpede că au de gînd să pornească spre Megistus şi să se confrunte cu mulţimea de acolo. Primarul i-a cerut guvernatorului să apeleze la trupele federale, dar el a refuzat, pe motiv că nu e necesar acest lucru.

Carfax dădu din cap afirmativ. Era de aşteptat acest lucru. Guvernatorul era prieten bun cu Langer.

— Nu e momentul potrivit pentru jocuri politice, spuse judecătorul Kasner. Va avea loc o baie de sînge, dacă nu se duc acolo trupele federale. Şi poate chiar şi atunci. Nu prea am fost încîntat să emit mandatele, deoarece mă temeam că apariţia dumitale acolo va precipita lucrurile.

Ofiţerul Chang spuse:

— Eu am ordinele mele. Nu mai zăbovesc aici nici o secundă. Ceilalţi, veniţi cu mine?

— De aceea am venit, spuse Carfax. Să mergem.

— Eu vă sfătuiesc cu tărie să n-o faceţi, spuse Kasner.

— Atunci nu trebuia să emiteţi mandatele, spuse Carfax.

Îi părea rău pentru judecător, întrucît fusese supus unei asemenea presiuni din partea lui Langer, pentru scopurile personale ale acestuia. Pe de altă parte, judecătorul ar fi trebuit să dea dovadă de personalitate şi să-i

reziste lui Langer, chiar dacă trebuia să-şi rişte cariera politică. Iar Western nu se îndoia nici o clipă că agenţii lui Langer îi agitaseră pe adversarii lui Western şi îi conduseseră spre Megistus Şi toate acestea se petrecuseră din momentul în care el îl sunase pe Langer. Existau, desigur, resentimente puternice faţă de Western, în Bonanza Circus, ca în fiecare oraş din Statele Unite. Langer vorbise cu acei cîţiva oameni de care era nevoie pentru a transforma acest sentiment într-o mulţime furioasă şi a o conduce pe aceasta spre Megistus. Liderii ei erau, probabil, un amestec ciudat de elemente religioase şi criminale, feţe bisericeşti şi mafioţi. Cei din urmă erau făuritori secreţi, sau nu chiar atît de secreţi, ai Bonanza Circus, şi proprietari ai uriaşelor cazinouri. Cei mai mulţi dintre ei erau catolici devotaţi, în afară de cazul în care religia se amesteca cu afacerile, şi erau duşmani neînduplecaţi ai lui Western. Se temeau de MEDIUM şi se împotriveau utilizării acestuia. Propunerea ca aparatul să fie folosit pentru obţinerea de mărturii de la membrii decedaţi ai Mafiei îi îngrozea. Se spunea că Mafia ceruse tuturor membrilor ei să jure solemn că nu vor divulga secretele afacerilor lor, nici măcar după moarte. Cum putea fi acest jurămînt pus în practică, cînd morţii nu puteau fi pedepsiţi?

Langer era un duşman neînduplecat al crimei organizate. Trebuie că îi venise foarte greu să ceară ajutor capilor acesteia. Însă în politică, pragmatismul şi arta compromisului sunt calităţi de bază. Langer avea să se îngrijească mai tîrziu de datoriile sale faţă de infractori. Se declanşase un război, în care nu trebuie să te gîndeşti cu cine te aliezi, din punct de vedere etic.

De ce avea Langer nevoie de o mulţime dezlănţuită în afara zidurilor lui Megistus? Oare doar pentru a-l speria pe Western, şi a-l face astfel să se predea poliţiei federale şi lui Lopez? Sau plănuia să mîne mulţimea înăuntru, după ce avea să se deschidă poarta reprezentanţilor legii? Carfax considera mai probabilă a doua variantă, care îl speria şi îl dezgusta. Langer trimitea nişte oameni la moarte sigură.

Aceste gînduri îi dădeau o stare de deprimare, în timp ce însoţitorii lui înaintau pe trotuarele largi din Bonanza Circus. Nu era prea mult trafic la această oră, ceea ce era de aşteptat. Numeroasele chipuri care se iveau la uşi şi ferestre, pe care le vedeau în înaintarea lor, pe lîngă clădirile superb ornamentate, arătau că o mare parte din localnici şi din turişti se treziseră. Se răspîndise zvonul şi lumea se temea. Nu se aventurau să iasă afară, temîndu-se, desigur, de o ciocnire între susţinătorii şi adversarii lui Western.

Chang remarcă, totuşi, că erau puţine şanse ca aceasta să se producă chiar în oraş. Tot ce avea să se întîmple, avea să se întîmple la Megistus.

— Cu aproximativ o jumătate de oră înainte să ajungeţi aici, străzile erau pline de susţinători ai lui Western, ce se îndreptau spre Profacci Hall. Se vor revărsa aici, imediat ce oamenii lui Western îi vor întărîta pe bieţii nătărăi, făcîndu-i astfel agresivi. Sper să ajungem la Megistus înainte să se întîmple acest lucru.

— Dar poliţia de ce nu face nimic? Spuse Patricia.

— Jumătate din poliţişti au demisionat şi s-au alăturat mulţimii, spuse Hiekka. Iar ceilalţi se tem să stea în calea cuiva. Nu vor să fie călcaţi în picioare.

20

Coborîră din taxiurile electrice la Poarta Numărul Doisprezece şi porniră pe jos prin deşertul învăluit de întuneric. Două automobile cu aburi îi aşteptau, una purtînd însemnul statal, iar cealaltă – vulturul american. Lopez şi cei doi asistenţi ai săi se urcară în cea dintîi. Ceilalţi se suiră în maşina lui Chang. Se îndepărtară de luminile strălucitoare şi de acoperişul imens, conic, perforat (pentru a permite trecerea luminii) al lui Bonanza Circus şi în curînd începură să urce pe o şosea şerpuitoare de munte. Farurile lor luminau brazii şi pinii de pe marginea drumului şi, din cînd în cînd, ochii roşii ai unui iepure, ai unui opossum, ai unei vulpi sau cerb.

Hiekka remarcă că zona dintre oraş şi Megistus era un adevărat parc zoologic.

— O dată la fiecare trei ani, aici se deschide sezonul de vînătoare. Am împuşcat şi eu o căprioară anul trecut. Îmi place la nebunie carnea de căprioară. Acum patru ani nu am prins nimic. Eram ocupată să vînez oameni. Vă aduceţi aminte, nu? Doar aţi văzut la televizor? Erau aici cîţiva iubitori de animale care trăgeau în vînători. Au ucis trei şi au rănit alţi doi. Nu i-am prins niciodată, şi speram să apară pe aici anul trecut. Dar nu au mai venit.

Rîse şi adăugă:

— Nu au fost prea mulţi vînători anul trecut. Se temeau ca cerbii să nu riposteze cu foc la împuşcăturile lor.

Lovi uşor patul revolverului de 45, o piesă rară, din tocul ei.

— Cei mai mulţi bărbaţi ar prefera să vîneze animalele dintr-un ţarc. Nu sunt vînători adevăraţi.

Carfax avu impresia că îi plăcuse să vîneze oameni. Cei doisprezece kilometri se suprapuneau în cea mai mare parte cu o şosea ce fusese tăiată în munte. La capătul acesteia, ajunseră la o trecătoare lungă, mărginită de pante stîncoase şi abrupte. Dedesubt, puteau vedea platoul întins pe care fusese construit Megistus. Era scăldat în lumină, provenită de la numeroasele blocuri şi clădiri şi de pe pereţii înalţi din cărămidă care îl împrejmuiau. Se întindea pe o suprafaţă de aproximativ patru kilometri pătraţi şi era format din patru clădiri înalte de aproximativ zece etaje şi multe altele mai mici. Turnuri de pază erau dispuse pe lungimea zidurilor, la distanţe de cîte patruzeci de metri.

În afara porţilor se aflau aproximativ optzeci de automobile şi camioane, din care o parte aveau montate reflectoare. În faţa porţii colcăia o masă întunecată, o masă de oameni.

Sus, deasupra complexului, sclipeau luminile a două avioane.

Toate condiţiile pentru un măcel, gîndi Carfax. Dar dacă Western opunea rezistenţă şi se vărsa sînge, avea să fie arestat şi acuzat de crimă. Trebuia să ştie acest lucru. Dacă, totuşi, mulţimea scăpa de sub control, avea să se apere. Era nevoit s-o facă, pentru a nu fi linşat.

Zece minute mai tîrziu, ieşiră cu maşina pe platou. Aici, mai multe maşini le blocară trecerea, şi fură luaţi la întrebări de oameni înarmaţi cu puşti. Hiekka şi Chang le arătară insignele lor şi le explicară ce misiune aveau. Un bărbat vînjos, păros, cu faţa brăzdată de cicatrice, pe nume

Rexter, şeful, în mod evident, se sui în maşina lor şi le spuse să înainteze pînă la poartă. Duhnea a băutură şi entuziasm. La aproximativ cincizeci de metri de poartă, Rexter îi ordonă lui Chang să tragă pe dreapta. Coborîră cu toţii. Carfax se uită de jur împrejur şi văzu doar o singură maşină de poliţie. Doi bărbaţi în uniforme de poliţişti statali stăteau lîngă capotă, fumînd. Nu exista om în acea mulţime care să nu aibă o puşcă sau un revolver. Chipurile le erau livide sau roşii, şi arătau fie rigide, mohorîte, fie schimonosite de furie. Mii de voci se amestecau în jurul lui. Ordinea era însă menţinută, cît de cît, de oameni cu banderole negre pe braţ. Aceştia erau postaţi de-a lungul drumului, urlînd la oricine intra pe şosea.

La aproximativ şaptezeci de metri de maşina lui Chang se afla un camion cu un vehicul special pentru campări, şi cu o bară lungă de oţel peste bara de protecţie. În afară de maşina poliţiei, părea să fie singura cu motorul în funcţiune. În cabină se afla un bărbat, iar altul, cu o bandă pe braţ, stătea lîngă ea, discutînd cu şoferul.

Chang, un bărbat înalt, cu părul negru scurt şi ţepos, şi cu nişte ochi căprui, strălucitori, privea mulţimea. Apoi luă un megafon şi se apropie de poartă. Hiekka şi Lopez îl urmau, iar Carfax, după cîteva secunde de ezitare, făcu acelaşi lucru.

Patricia rămase pe scaunul din spate al maşinii. Gordon îi ceruse să nu iasă de acolo, decît dacă era nevoie de ea.

— Şi să te laşi la podea, la prima împuşcătură, spusese el. Dacă o să fie vreuna.

Patricia se mulţumise să răspundă cu o mişcare a capului, fiind parcă prea speriată pentru a vorbi. Chang se opri lîngă cele două porţi solide din oţel şi murmură:

— Urîtă situaţie.

Apoi duse megafonul la buze. La primul zgomot produs de megafon, în mulţime se aşternu tăcerea.

Chang spuse cine era şi apoi explică că avea mandat de percheziţie a complexului Megistus. Îl căuta pe Rufton Carfax, guvernul american fiind încredinţat că acesta era sechestrat acolo.

Gărzile din turnurile de pază rămaseră pe poziţii, îndreptîndu-şi puştile, pistoalele şi mitralierele spre mulţime. Porţile rămaseră închise.

Chang repetă somaţia şi îi dădu megafonul lui Lopez, care se prezentă şi explică care-i era misiunea. Conducerea locală din White Pine cerea ca inspectorul-şef pe probleme de electricitate să fie primit imediat, pentru a putea inspecta sistemul de electricitate şi conexiunile electrice. Lopez avea sarcina să verifice dacă sistemul care se alimenta de la MEDIUM respecta prevederile legale.

Chang şi Lopez erau cele două vîrfuri de lance la care se referise Langer.

O santinelă îmbrăcată în uniforma verde a trupelor de securitate ale lui Western, se aplecă peste turnul din dreapta. Folosind un megafon, se prezentă drept căpitanul Westcott.

— Mandatele voastre sunt ilegale! răcni el. Nimeni, repet, nimeni nu va fi lăsat să intre! Şi vă ordon să dispersaţi acel grup ilegal! Vă aflaţi pe o proprietate privată!

— Reprezint autoritatea guvernului american! răspunse Chang. Deschideţi imediat, sau vom intra cu forţa!

— La forţă se va răspunde cu forţă! spuse Westcott.

Chang îşi şterse fruntea, plină de transpiraţie, în ciuda aerului rece.

— Ticălosul naibii! Va trebui să mai chem poliţişti! Nu credeam că o să mă sfideze!

Rexter, care stătuse tot timpul în spatele lor, spuse:

— La o parte! Voi, daţi-vă la o parte cu toţii! Urgent!

Chang întoarse imediat capul şi spuse:

— Vom proceda legal. Tu şi mulţimea din spatele tău n-aveţi nici un drept să vă aflaţi aici.

— Şi ce? spuse Rexter. Daţi-vă la o parte, dacă nu vreţi să trecem peste voi!

Se întoarse şi porni în fugă spre mulţime, urlînd. Începură cu toţii să strige şi să alerge spre ei. Poliţiştii, Lopez şi cu Carfax rămaseră încremeniţi, pînă ce Carfax întoarse capul şi văzu camionul îndreptîndu-se în viteză spre ei. Scoase şi el un strigăt şi o rupse la fugă. Cînd ajunse la maşina lui Chang, îşi vîrî capul pe geam şi spuse:

— Haide, Pat! Or să arunce în aer porţile!

Uşa se deschise repede şi Pat, al cărei chip părea livid în lumina ce cădea pe el, ieşi, precipitată. Carfax o luă de mînă şi porni în fugă pe şosea. Camionul trecu pe lîngă ei în viteză, uşa din stînga i se deschise, iar şoferul sări afară. Carfax renunţă să se mai uite la camion şi goni disperat pe şosea. Auzi apoi bubuiturile puştilor şi lătratul mitralierelor, un pocnet, şi un tunet. Se aruncă la pămînt, trăgînd-o pe Pat după el. Zgomotul îi izbi cu putere urechea dreaptă, suflul îi sfîşie hainele şi simţi miros de dinamită.

Se ridică apoi în capul oaselor şi se uită la porţi, sau, mai degrabă, la locul unde se aflaseră porţile. Explozia spulberase camionul şi smulsese porţile din balamale, proiectîndu-le la aproximativ douăzeci de metri, între ziduri. Turnurile de pe fiecare parte a porţilor erau pe jumătate dărîmate. Reflectoarele uriaşe erau stinse, pe o distanţă de aproximativ şaizeci de metri de fiecare parte. Siluetele din turnurile din spate erau nemişcate, dar se vedea că erau încă în picioare. Erau, evident, năuciţi de explozie, dar aveau să deschidă focul din clipă în clipă.

Din mijlocul mulţimii se ridică un urlet puternic. Gloata începu să se scurgă înainte, ca două amibe uriaşe, fuzionînd chiar în faţa intrării. Din loc în loc se auzeau bubuiturile armelor, o dată cu focurile ce erau trase fie în aer sau către santinelele din turnuri. Cîteva secunde mai tîrziu, aceştia ripostară. Iar măcelul începuse.

Unul din turnurile de pază fu cuprins de flăcări, fiind lovit de o rachetă. Carfax văzu patru echipe înarmate cu aruncătoare de grenade, vizibile acum, datorită retragerii mulţimii. Alte trei rachete, ce luminau cerul cu flăcările lor, loviră sub cele trei turnuri. Acestea fură învăluite de o perdea de fum şi bubuituri, iar cînd fumul se risipi, dispăruseră sau se făcuseră una cu pămîntul.

— Acum s-a terminat! spuse Carfax.

Se uită în sus. Luminile avioanelor se apropiau cu repeziciune, dar nu aveau să-i mitralieze pe puţinii oameni rămaşi în afara zidurilor. Nu încă, cel puţin.

Se ridică şi o trase pe Patricia lîngă el.

— Langer a pus totul la cale, spuse el. Se aştepta ca Western să nu ne lase să intrăm.

Patricia nu răspunse.

— Ascultă, spuse el, urcă-te în maşină şi întoarce-te la Bonanza Circus! Nu, stai puţin! Ai putea să dai nas în nas cu susţinătorii lui Western. Vino cu mine! O să te las în grija acestor poliţişti de ţară! Te pot duce ei înapoi!

O trase după el, spre maşina vopsită în negru şi argintiu. Din interiorul zidurilor se auzeau zgomote infernale, strigăte, bubuitul puştilor şi focul rapid al mitralierelor. Apoi, trei bubuituri care însoţeau explozia unor rachete. Alte trei turnuri fură învăluite de fum, bucăţi de lemn şi cărămidă se înălţară în lumina puţinelor felinare care mai funcţionau.

Cei doi poliţişti locali se înghesuiseră lîngă maşină. Unul din ei vorbea repede în microfonul din maşină:

— O puteţi duce înapoi în oraş? strigă Gordon.

Poliţistul, un tînăr suplu, cu faţa albă ca varul, scutură din cap.

— În nici un caz. Ni s-a ordonat să rămînem aici. În plus, sosesc în curînd susţinătorii lui Western şi nu vrem să cădem în ambuscadă.

— Ce ambuscadă? urlă Carfax.

— La dracu, spuse tînărul. Nu i-aţi văzut?

Carfax scutură din cap, şi poliţistul spuse:

— Probabil că s-au ascuns cu toţii, înainte să ajungeţi aici. Dom’le, e groaznic, ce mai! Ăia or să cadă într-o capcană!

— Şi nu crezi că ar trebui să-i avertizezi?

— Am transmis deja prin radio, dar nu vor să-i lase pe oamenii noştri să se apropie! Şi sunt cu toţii pe drum încoace.

Alte patru explozii puternice, una după alta, îi făcu să se culce la pămînt. Carfax privi pe deasupra capotei, o clipă mai tîrziu, şi văzu coloane de fum. Văzu, de asemenea, un avion mic, cu două motoare, scuipînd flăcări înspre zona din interiorul zidurilor. Apoi urcă din nou şi se făcu nevăzut, şi un altul îi luă locul. Fie că pilotul celui de-al doilea avion făcuse o greşeală, fie că fusese lovit de tirul mulţimii. Se izbi de ultimul etaj al clădirii cu zece nivele din mijloc, şi partea superioară a acesteia fu cuprinsă de flăcări. Patricia începu să ţipe şi Carfax fu nevoit s-o zgîlţîie pentru a o potoli. Se prăbuşi, plîngînd, la pieptul lui. El o aşeză pe scaunul din spate al maşinii de poliţie, spunînd:

— Rămîi aici.

Apoi se întoarse lîngă tînărul poliţist, care vorbea la telefon. Acesta făcu o pauză şi se uită la Carfax.

— Le-ai spus că trebuie neapărat să vină trupele de urgenţă, chiar acum? spuse Carfax.

Omul înclină capul afirmativ şi spuse:

— Se îndreaptă încoace. Guvernatorul i-a mobilizat acum zece minute. Dar va dura o oră pînă ajung aici. Dacă vor putea să treacă prin harababura de pe culmi.

Carfax bănuia că se referă la apropiata luptă dintre susţinătorii lui Western şi cei care se pregăteau să-i prindă în ambuscadă.

Carfax vîrî capul pe geam.

— Mă duc să-l caut pe tatăl tău, Pat!

— Vei fi ucis!

— Poate. Dar trebuie să mă duc, spuse el. Dacă nu-l ucide Western, o vor face precis aceşti demenţi. Nu e exclus să ucidă pe toată lumea.

— Dar nici nu ştii cum arată.

— Aşa e, spuse el. Nu am prea multe şanse de reuşită. Trebuie să te obişnuieşti cu acest gînd, Pat.

Chang şi Lopez se îndreptară spre ei, iar Carfax le ieşi în întîmpinare.

— Unde este Hiekka?

— A intrat înăuntru, spuse Lopez, zîmbind cu amărăciune. A spus că e de datoria ei să vă găsească unchiul, şi că nu se sperie ea de un bărbat. E mucho hombre, tipa. A spus că n-avem coaie. I-am spus că avem, dar nu vrem să rămînem fără ele.

— E nebună, spuse Carfax. Vrea doar să doboare cîţiva masculi. Ei bine, şi eu sunt nebun. Mă duc.

— Dacă mai aştepţi puţin, mergem şi noi, spuse Chang. Nu e nici o diferenţă dacă mergem acum. E la fel de probabil să fii împuşcat de susţinătorii lui Carfax, ori de către adversarii lui.

Tresări, în momentul în care alte două explozii bubuiră în jurul lor.

— Convinge-mă, spuse Carfax.

— Dau foc la întreaga aşezare!

Avea dreptate. Etajele de sus ale tuturor clădirilor păreau să fi luat foc. Văzu oameni agăţîndu-se de marginile zidurilor şi căzînd. Santinelele îşi părăseau postul din turnuri.

Porni în fugă spre intrare, scoţîndu-şi arma, primită de la Langer. Ajuns la poartă, se opri şi se uită cu prudenţă înăuntru. În jur de douăzeci şi cinci de cadavre se aflau împrăştiate pe jos. Cîteva din ele purtau uniforme verzi. Păreau a fi santinele care căzuseră de pe turnurile distruse. Doi bărbaţi se tîrau spre poartă.

Din interiorul clădirii se auzea o larmă teribilă, provocată de numeroase focuri de armă şi strigăte. Carfax se strecură pe lîngă perete şi porni în fugă spre cea mai apropiată clădire. În timp ce făcea acest lucru, auzi zgomotul făcut de motoarele unui avion, şi se aruncă la pămînt. Avionul urcă, fără a trage. După toate aparenţele, pilotul nu avea nici o posibilitate de a şti dacă Carfax era sau nu unul dintre ai lui. Cel puţin, pilotului nu-i tremura degetul pe trăgaci.

Se ridică şi porni în fugă spre intrarea în clădire, în afara căreia zăceau două cadavre. Înăuntru, pe culoar, se aflau în jur de şase morţi şi răniţi. Dintre aceştia din urmă, nici unul nu era în stare să-i pună probleme, chiar dacă ar fi vrut.

Carfax înaintă metodic, pe culoar, deschizînd uşile şi uitîndu-se înăuntru. În unele camere erau oameni, dar cele mai multe erau goale. La capăt se afla o uşă ce ducea spre laboratorul chimic. Un bărbat într-un halat alb zăcea pe podea, fără cunoştinţă, în urma unei lovituri la cap. Alţi doi laboranţi zăceau morţi printre cioburi de sticlă şi tuburi de plastic. Mirosul de

acizi şi alte substanţe necunoscute îl făcu să se înece şi să-i lăcrămeze ochii. Ieşi împleticindu-se şi tuşind, apoi se sprijini de perete pentru a-şi recăpăta suflul. Merse apoi pe un coridor care se intersecta cu primul la jumătatea lungimii. În camerele aflate de-a lungul lui găsi aceleaşi priveliști înfiorătoare. După ce inspectă încăperile de-a lungul coridorului din partea sudică a clădirii, urcă pe nişte scări. Un om aflat la capătul coridorului îi strigă ceva. Carfax aruncă arma şi ridică mîinile, în timp ce individul se apropia de el. Cînd ajunse destul de aproape, acesta spuse:

— În regulă, te-am văzut cu Rexter.

Carfax ridică arma şi spuse:

— Chiar trebuia să-i ucideţi pe toţi oamenii aceia? Cei mai mulţi erau neînarmaţi.

— N-am avut ce face, spuse omul. Tipii ăia – se referea la mulţimea din Bonanza Circus – nu sunt profesionişti. Sunt hotărîţi pur şi simplu să ucidă pe oricine lucrează pentru Western. Dar cred că Rexter îi ţine sub control acum. Cel puţin, în clădirea asta i-a ţinut.

— Vino cu mine, spuse Carfax. Trebuie să caut în toată clădirea, şi nu vreau să-mi zboare careva creierii doar pentru că nu ştie nimeni că sunt unul de-al lor.

Bărbatul, un mediteranean cu ten închis, îl privi cu asprime, apoi spuse:

— În regulă.

Cînd mai avea puţin pînă să încheie verificarea etajului doi, Carfax găsi un bărbat care îl ameninţa pe altul cu arma. Carfax vorbi cu prizonierul, un individ înalt, slab, de aproximativ patruzeci de ani, ce sîngera de la o tăietură pe faţă.

— Eşti Rufton Carfax?

Omul scutură din cap. Carfax spuse:

— Îl cunoşti pe Rufton Carfax?

— N-am auzit niciodată de el, spuse bărbatul.

— În ce clădire se află Western?

Omul ezită, iar cel care-l însoţea pe Carfax mîrîi:

— Spune-i, amice, altfel nu te văd bine!

— Era în Clădirea Patru, spuse bărbatul cel înalt. Are acolo o cameră, la două etaje deasupra MEDIUM-ului.

— Clădirea Patru, repetă însoţitorul lui Carfax. Acolo s-a izbit avionul.

Carfax se îndepărtă, strigînd peste umăr:

— Haide!

Coborîră scările şi ieşiră afară, în vreme ce mulţimea începea să năvălească afară din Clădirea Patru. Focul coborîse pînă la etajul cinci, iar Carfax, care alerga într-acolo, se simţi lovit în plin de valul de căldură. Impresia era aceea că era îndeajuns de fierbinte pentru a prăji ouă, dar aceasta era, desigur, o exagerare. Puţinii oameni care se îmbulzeau să iasă de acolo nu ar fi putut face mai mult de cîţiva paşi, dacă ar fi fost atît de cald. Totuşi, hainele celui din urmă individ care ieşi de acolo începuseră să fumege.

Carfax îl găsi pe Rexter, care se afla în fruntea unui grup care-i transportau pe Hiekka şi pe un bărbat atît de plin de sînge încît nu i se puteau distinge trăsăturile. Rexter urlă la Carfax să vină cu el, şi merseră

repede cu toţii spre poartă, oprindu-se la cîţiva metri după aceasta. Acolo, cei care o transportau pe Hiekka o lăsară uşor jos. Era moartă. Un glonţ îi sfîrtecase unul din sînii de amazoană, iar un altul aproape că îi retezase piciorul de la genunchi.

— A ucis patru inşi, înainte s-o împuşte, strigă Rexter.

— Sper că a murit fericită, spuse Carfax.

Arătă cu degetul spre bărbatul însîngerat, care fusese şi el lăsat jos.

— Cine e?

— E Western, spuse Rexter.

— Păi de ce nu mi-ai spus pînă acum? se răţoi Carfax.

Îngenunche şi îl şterse pe Western de sîngele de pe faţă, cu o batistă. Îi pipăi gîtul şi detectă un puls slab. Strigă:

— Western! Mă auzi?

Pleoapele i se deschiseră cu greutate. Carfax îşi duse urechea zdravănă la gura lui. Nu auzi decît:

— … nu a durat mult…

Spuse:

— Western! Unde e Rufton Carfax?

La gură i se formaseră băşici de sînge, care îi împroşcară urechea.

— Western! Eu sunt, Gordon Carfax! Unde e unchiul meu!

— … nu… Western…

Carfax spuse:

— Rezistă, Western. Mai rezistă măcar cît să faci şi tu ceva bun, pentru numele lui Dumnezeu! Unde e unchiul meu, Rufton Carfax?

Western tuşi, şi sîngele i se prelinse din nou din gură. Suspină, şi pentru o clipă, Carfax crezu că murise. Apoi, foarte vlăguit, dar limpede, spuse:

— Nu sunt Western. Eu sunt Rufton Carfax.

Carfax era cît pe ce să-l apuce de umeri şi să-l zgîlţîie.

— Ce-ai spus? urlă el.

— Sunt unchiul tău, Gordon.

Şi apoi muri.

21

Carfax fu eliberat pe cauţiune, în ziua următoare, datorită faptului că Chang garantase pentru el. Celulele din închisoarea oraşului Bonanza Circus gemeau de susţinători şi adversari ai lui Western. Cei care nu încăpuseră acolo fuseseră duşi la închisori din Nevada. Într-un articol de ziar se spunea că toate închisorile din Nevada erau umplute la refuz cu cei arestaţi la Megistus şi în locul ambuscadei, dar aceasta era o exagerare.

Opinia publică era cuprinsă de isterie. Adepţii lui Western cereau ca „nemiloşii asasini” să fie judecaţi sumar şi spînzuraţi, de preferat în cadrul unei execuţii televizate. Cei care se opuneau lui Western cereau ca „martirii” sau „binefăcătorii publici” să fie imediat eliberaţi, cu mulţumiri din partea poporului american. În unele scrisori, publicate de ziare, se cerea chiar ca celor ce au atacat Megistus să li se confere Medalia de Onoare a Congresului. Trupul lui Western a fost cerut de divinul conducător al Bisericii Pancosmice a religiei embu (o rudă îndepărtată). Funeraliile publice, ţinute în Los Angeles, şi la care au participat 500 000 de persoane îndurerate, au fost tulburate de revolte, de cazuri de rănire şi ucidere. Înainte de înmormîntare, lui Western i se făcu o autopsie detaliată. Langer primi raportul secret legat de ea şi i-l arătă lui Carfax. Se dăduse o atenţie sporită creierului şi restului sistemului nervos. Langer le ceruse medicilor să remarce orice li se părea neobişnuit, deşi nu le spuse pentru ce îi trebuiau acele informaţii. Cu toate acestea, raportul arăta că Western avusese un creier sănătos, şi că nu se descoperise decît o uşoară uzură, normală pentru un bărbat de vîrsta lui.

— Speram să descopere nişte transformări inexplicabile, îi spuse Langer lui Carfax. Ceva care să fi rezultat, poate, din ocuparea creierului de către un semb. Se pare că posedarea nu cauzează schimbări fiziologice.

Carfax îi spusese doar lui Langer despre ultimele cuvinte rostite de Western. Senatorul decisese să ţină acest lucru secret, deocamdată.

— Nu înţeleg, spuse Langer. Western, adică unchiul tău, n-ar fi avut de ce să mintă. Ştia că era pe moarte, aşa că ce ar fi avut de cîştigat dacă minţea? Dar cum a ajuns Rusfton Carfax să posede creierul lui Western?

— Nu ştiu, răspunse Carfax. Mă îndoiesc că a fost un accident. Nu pot spune că e imposibil să se fi petrecut accidental. Nu ştiu prea multe despre procedeul de transfer al unui semb. Poate că Western avea de gînd să-l plaseze pe unchiul Rufton în creierul cuiva, şi ceva a intervenit, unchiul Rufton posedîndu-l astfel pe Western. Dar, dacă aşa au stat lucrurile, de ce nu mi-a spus unchiul meu? Ce îl putea împiedica să facă totul public? Cred, totuşi, că există cîteva persoane, sau măcar una, care ne-ar putea spune. Ea se află printre cei găsiţi în subsol.

Carfax se referea la cei douăzeci de angajaţi care se refugiaseră într-un complex subteran secret, mult sub Clădirea Patru. Supravieţuiseră incendiului, care distrusese complet clădirea la suprafaţă. Apoi merseseră printr-un tunel care ducea la o ieşire aflată în spatele hangarului de pe aeroport. Ar fi putut scăpa neobservaţi, dacă nu i-ar fi zărit un militar din Garda Naţională, care se îndrepta spre dealurile de dincolo de platou. După o urmărire, fuseseră arestaţi douăzeci de inşi, care apoi fuseseră toţi arestaţi.

Cu excepţia cîtorva persoane, printre care şi Pat, toţi cei prezenţi acolo fuseseră arestaţi. Cei mai mulţi erau reţinuţi ca martori, în timp ce se forma un mare juriu.

— Desigur – adăugă Carfax – nu ştim dacă i-am prins pe toţi. S-ar putea să fi scăpat cîţiva. Cei din subsol jură că nu a scăpat nimeni. S-ar putea, însă, să mintă.

Dacă MEDIUM ar fi fost în stare de funcţionare, s-ar fi putut afla adevărul. MEDIUM arsese, iar schema necesară pentru a construi altul fusese şi ea mistuită de flăcări. Doi dintre cei care se ascunseseră în subsol erau fizicieni, şi ar fi putut reuşi să reconstruiască MEDIUM. Cu toate acestea, ei negară această variantă, susţinînd că nu cunoşteau aparatul în amănunt. Carfax era de părere că minţeau şi că aveau de gînd să construiască altul, imediat ce erau puşi în libertate.

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, spuse Langer, se vor trezi angrenaţi într-o luptă judiciară, care îi va întîrzia ani de zile. Western nu a lăsat nici un testament, astfel că se pare că toate drepturile asupra lui MEDIUM ar trebui să-i revină Patriciei.

— Îmi vine greu să cred că nu a întocmit un testament, spuse Carfax. Am o presimţire proastă în privinţa asta. Cred că după ce se va limpezi situaţia, va ieşi brusc la iveală un testament. Iar cel care se alege cu moştenirea va trebui verificat.

— Fiecare dintre cei douăzeci este anchetat chiar în clipa de faţă, spuse Langer. I-am luat la bani mărunţi. Dar ne va costa timp şi bani.

Nici unul dintre ei nu se aştepta ca lucrurile să se deruleze rapid. Chiar şi alegerea unui mare juriu părea aproape imposibilă. Unde putea fi găsită o persoană neutră, în această ţară în care toată lumea era atît de teribil de subiectivă faţă de MEDIUM? Procesul de selecţie al unor juraţi obiectivi dura deja de trei săptămîni, şi era departe de a se fi încheiat. Între timp, cei arestaţi erau eliberaţi pe cauţiune. Rexter a murit la două zile după ce fusese eliberat, împuşcat de patru bărbaţi mascaţi care dispăruseră imediat după aceea. Jones şi Dennis, doi din angajaţii care se refugiaseră în subsol, au fost ucişi de o bombă ascunsă în maşina lor. Cei optsprezece colegi ai lor au fost imediat închişi, ca măsură de protecţie, dar au protestat atît de vehement cu privire la violarea drepturilor omului, încît a trebuit să fie din nou eliberaţi.

— Normal ar fi să fie atît de speriaţi, încît să vrea să fie închişi, îi spuse Carfax lui Langer. Dar nu par deloc îngrijoraţi.

— Ce părere ai? spuse Langer.

— Păi, una la mînă, că nu ştim cu adevărat dacă cei doi bărbaţi din maşină erau Jones şi Dennis. Nu a rămas din nici unul destul pentru o identificare exactă. Chiar şi dantura le era ciobită.

— Crezi că e posibil să nu fi fost Jones şi Dennis?

— E o posibilitate care merită atenţie.

— De ce ar dori să fie consideraţi morţi?

— În primul rînd, adversarii fanatici ai MEDIUM-ului nu-i vor mai căuta. Dar mă îndoiesc că acesta e motivul. Nu ar merita să ucidă doi oameni pentru acest lucru. Nu, miza ar trebui să fie enormă pentru ca ei să ucidă doi oameni nevinovaţi.

Se aşternu tăcerea, întreruptă de Langer, care spuse, nerăbdător:

— Ei, bine?

— Poate că unul dintre ei, Jones sau Dennis, e Western.

Langer se aşeză, ca şi cum i s-ar fi muiat picioarele.

— Vorbeşti serios? Scuză-mi întrebarea. Desigur că vorbeşti serios. Dar de ce să fi făcut el schimb de trupuri cu unchiul dumitale?

— Cred că trebuie să fi fost un gest de ultimă clipă. Bănuia că ascunzătoarea lui avea să fie descoperită. Şi ştia că va fi ucis, dacă era găsit. Ce altă metodă mai bună de a-şi pierde urma putea găsi, decît aceea de a intra în trupul lui Western sau Jones şi de a-l transforma pe unchiul meu în actor principal? În felul acesta, unchiul meu nu mai putea vorbi, şi toată lumea avea să creadă că Western e mort.

— Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta, spuse Langer.

— Ai multe pe cap, spuse Carfax. Desigur, s-ar putea ca lucrurile să nu se fi petrecut întocmai.

— Şi asta ce înseamnă? spuse Langer, tăios.

— Poate că Western şi-a dat seama că noi vom deduce totul corect, aşa că Dennis şi Jones au dispărut doar pentru a ne deruta şi mai mult. Sau poate că e unul din ceilalţi doisprezece. Sau poate a fugit în munţi.

— Dar, de bună seamă că el crede că unchiul dumitale a murit, înainte de a apuca să dezvăluie ceva. Numai noi doi ştim că a reuşit să rostească cîteva cuvinte. Aşa că de ce să se fi chinuit Western atîta, pentru a-şi şterge urmele, dacă nu-l caută nimeni?

— Western n-a fost un geniu în materie de ştiinţă, dar a fost un om foarte prudent şi iscusit. El cunoaşte detaliile morţii sale, cum au fost ele prezentate de presă, dar poate că se întreabă cîte din acestea sunt reale. Dacă Rufton a reuşit să dezvăluie ceva? În acest caz, desigur că noi îl căutăm încă, pe Western, vreau să spun. Aşa că a dispărut la timp. Cred că ar trebui să comparăm ritmul de vorbire al lui Dennis şi Jones cu cel al lui Western, dacă dispunem de aceste înregistrări. Ar fi trebuit să facem acest lucru cîtă vreme ei se aflau încă aici, dar pe atunci noi credeam că Western nu mai e în viaţă.

Langer dădu ordinul de localizare şi verificare a spectrogramelor. Trei ore mai tîrziu, specialiştii lui îi dădură rezultatul.

Langer înjură şi aruncă cu o carte prin cameră:

— L-am avut în mînă, şi l-am scăpat! Pentru că am fost proşti, proşti, proşti!

— Nu proşti, ci nechibzuiţi, spuse Carfax. Ei bine, putem fi destul de siguri că acei doi oameni ucişi în explozie nu erau Jones şi Dennis.

— Cel puţin, nu Dennis, spuse Langer. Western s-ar putea să-l fi ucis pe Jones pentru a nu lăsa urme asupra identităţii sale. Jones probabil că a fost, trebuie să fi fost singurul care ştia de schimbarea de trup.

Explozia maşinii avusese loc la ora 23.16, în garajul din faţa casei lui Jones. Era un cartier periferic, Minerva Hills, la nord-est de Altadena, California. Vecinii ieşiseră cu toţii în stradă, după ce îşi reveniseră din şoc, dar nu văzuseră nici un necunoscut, nici o maşină care să plece în trombă. Fără îndoială, Dennis-Western şi Jones plecaseră de acolo cu ceva vreme

înainte de explozie. Langer trimise o echipă numeroasă de detectivi, pentru a trece prin sită întregul cartier, şi aceştia îi interogară pe toţi potenţialii martori oculari din Minerva Hills. Aceasta dură două săptămîni, la sfîrşitul cărora nu reuşiră să găsească măcar o singură persoană care să fi văzut pe cineva necunoscut sau un automobil plecînd în viteză.

Langer declanşă cea mai mare vînătoare de oameni din istoria Statelor Unite. Fiecărui departament de poliţie din ţară îi fură trimise fotografiile, amprentele digitale, oculare şi vocale ale lui Dennis şi Jones, şi descrierea înfăţişării şi obiceiurilor lor. Şi FBI-ul îi căuta, deşi nu existau dovezi care să indice comiterea unui delict federal. Preşedintele fusese informat în legătură cu bănuielile lui Langer şi ordonase FBI-ului să se alăture căutării. În plus, Langer mai angajă şi treizeci de agenţii private de detectivi.

Nici unul din rapoartele trimise poliţiei nu indica faptul că Dennis ar fi putut fi Western. Acest lucru îl cunoşteau numai trei oameni: Langer, Carfax şi preşedintele Statelor Unite. După ce trecu o lună, şi rezultatele erau nule, Langer cumpără o jumătate de oră, la oră de maximă audienţă, pe toate cele zece canale principale. Fură date fotografiile şi descrierile lui Dennis şi Jones, iar recompensa pentru orice informaţie care ducea la capturarea oricăruia din ei era ridicată la un milion de dolari.

— Pînă şi cel mai fanatic susţinător al lui Western ar trebui să fie tentat de suma aceasta, îi spuse Langer lui Carfax.

— Nu sunt chiar aşa sigur, spuse Carfax. Western poate promite mai mult. Nemurirea.

— Şi cum ar putea realiza asta fără MEDIUM?

Carfax uită să-şi aprindă ţigara. Chibritul arse în timp ce el privea în gol, şi îşi aduse aminte de el doar cînd acesta îi pîrjoli degetele. Scoase o înjurătură, apoi spuse:

— De ce nu m-oi fi gîndit la asta dinainte?

— La ce?

— Oriunde s-ar afla, n-o să se mulţumească să stea şi să spere că nu-l va găsi poliţia. Ştie că mai devreme sau mai tîrziu va fi găsit. Dar nu poate fi identificat, dacă nu mai e Dennis. Şi cum poate să facă pentru a ieşi din trupul lui Dennis? Construieşte un alt MEDIUM, apoi face schimbul!

— Pare posibil, spuse Langer. Dar ce ne ajută pe noi dacă ştim asta?

— Uite, în urma cercetărilor făcute de mine la Centrul Big Sur, am identificat un număr de componente electrice, tipul de plăci cu circuite folosite, şi alcătuirea consolei şi carcasei. MEDIUM-ul din Megistus a ars, şi multe piese au fost topite sau distruse. Dar cel puţin un sfert din ele au fost identificate. Dacă punem toate acestea la un loc, obţinem alcătuirea parţială a lui MEDIUM. Suntem departe de a putea reconstitui unul. Dar cunoaştem, cel puţin, jumătate din piesele pe care Western trebuie să le comande, dacă vrea să construiască alt MEDIUM. Iar acestea includ nişte tuburi cu vid, care de obicei nu sunt folosite de persoane particulare. Obţine o listă de la toţi furnizorii de componente electrice şi constructorii de carcase tehnice din Statele Unite. Şi din Canada. O listă cu tot ce s-a vîndut în ţară, de la dispariţia lui Western. Introdu lista într-un computer. Îţi voi spune eu unde au fost livrate componentele de care are nevoie Western. Mergem la acea adresă, şi-l găsim pe Dennis. Pe Western, vreau să spun.

— Ai idee cît timp şi bani va costa asta?

— Ştiu că averea dumitale a avut de suferit, spuse Carfax. Poţi obţine ajutorul guvernului federal pentru asta. Preşedintele ar trebui să reuşească să impună derularea acestui proiect.

— Sper. Congresmenii pro-Western ar putea observa şi începe să pună întrebări. Şi dacă Western află ce avem de gînd, îşi va pierde din nou urma.

— Nu ne putem permite să nu riscăm.

— Bine, spuse senatorul. Voi cere chiar acum legătura cu preşedintele. Scuză-mă.

Senatorul închise după el uşile camerei alăturate. El avea să folosească o linie privată, aşa că nu era nici o problemă dacă Gordon suna de pe telefonul din camera lui. Formă numărul de telefon al casei din Busiris şi, după trei apeluri, Patricia răspunse.

— Mă scuzi, Pat, spuse el, dar am fost prea ocupat ca te sun în dimineaţa aceasta. Langer mă epuizează. Neoficial, eu sunt secretara lui cea mai particulară. Deci, ce e?

— Nimic, doar că mi-e foarte dor de tine, spuse ea. Şi vreau să fiu sigură că vii acasă în două săptămîni.

El ezită, apoi spuse:

— Nu sunt sigur. Lucrurile s-ar putea precipita brusc.

— Te referi la cei doi, la Dennis şi Jones?

— Ştii că nu pot vorbi despre asta la telefon.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— După ton, nu prea aş zice că-ţi pare rău.

— Ba îmi pare. Pentru mine. Îmi e foarte dor de tine, şi mă simt îngrozitor de singură. Am intrat în Liga Femeilor Votante şi Cursul de Artă din Lakeview, citesc mult şi mă uit mult la televizor, şi mi-am făcut şi cîteva prietene. Dar asta nu e de ajuns. Şi cînd trebuie să mă duc la culcare, ei bine…

— Nu e prea grozav, nu? spuse el. Poate ar trebui să te întorci la Washington. Tot nu ne-am vedea foarte des. Eu lucrez cel puţin optsprezece ore pe zi, dar ne-am vedea, din cînd în cînd. Poate e mai bine decît această separare totală.

— Nu, ar fi mai rău, spuse ea. Şi nu-mi place Washingtonul.

— Dacă toată tărăşenia se termină cu bine, am putea fi împreună tot timpul, spuse el. Am putea duce o viaţă normală. Cu condiţia să-mi găsesc un post de profesor. Probabil că mă reneagă toţi acum. Totuşi, Langer are destulă influenţă pentru a rezolva asta.

— Sper şi eu, spuse ea. Nu-mi place să mă plîng, Gordon, dar îmi ies din minţi.

— Uite, voi fi acolo într-o săptămînă, poate mai mult, dacă lucrurile se rezolvă aici. Nu pot să promit, dar nu sunt chiar atît de indispensabil, încît să nu mi se poată da o vacanţă. Dacă treaba se încurcă aici destul de rău, pot să renunţ. Nu o voi face însă, nu înainte ca toată situaţia să se rezolve. Însă de-abia aştept ziua în care voi putea pleca de aici. Nici mie nu-mi convine chestia asta, ştii doar.

— Dar tu te ocupi de ceva folositor, în vreme ce eu nu. Vreau să fii aici, astfel încît să pot fi şi eu folositoare, avînd grijă de tine, fiind o soţie bună.

— Ştiu, spuse el. Dar nu va dura mult. Uite, trebuie să închid acum. Se întoarce senatorul.

— Te iubesc, spuse ea.

— Şi eu te iubesc foarte mult, spuse el. Pa. Dar nu pentru multă vreme, sper.

Langer intră, se opri şi spuse, pe un ton bănuitor:

— Cine a fost la telefon?

— Patricia. Simte nevoia să-mi audă vocea, din cînd în cînd.

— Îi face cineva probleme?

— Nu. Stă într-un cartier conservator, în care locuiesc numai adversari înverşunaţi ai lui Western. Dar nu are prea multe în comun cu ei.

— Mîine cel tîrziu ar trebui să primim veşti de la N.I.C., spuse Langer. Ei au un inventar complet al tuturor componentelor electrice vîndute de acum cinci ani pînă în ultimele patruzeci şi opt de ore. Specialiştii vor începe să le examineze, imediat ce intră în posesia datelor, şi acestea le vor fi aduse în curînd. I-am spus lui Harrison, el e şeful de la N.I.C., că aş vrea să am rezultatele pînă mîine dimineaţă.

Ceea ce înseamnă că dacă nu le primeşti atunci, va fi vai şi amar, se gîndi Carfax.

— Imediat ce aflăm adresa, îl împresurăm, spuse Langer. De data aceasta, nu va avea scăpare. Voi cere ca toate drumurile să fie blocate, fiecare posibilă cale de scăpare – închisă. Dar nu vreau să dăm năvală înăuntru, ca o armată cuceritoare. Nu vreau să aibă nici cea mai mică bănuială că va fi prins. Vreau să fie o surpriză totală, să-l prind viu. Va fi judecat, şi întreaga această poveste murdară va fi făcută publică. Cînd voi isprăvi cu el, nu va mai avea nici un adept, în întreaga lume.

— Întreaga poveste? spuse Carfax. Doar nu vorbeşti de tot ce a implicat acest caz? Ai de gînd să dezvălui tot ce am făcut?

Larger părea surprins. Se întoarse, preţ de o clipă, pentru a-şi prepara o băutură. Carfax îi privea spatele lat şi se întreba ce avea să i se întîmple, lui şi Patriciei, dacă evenimentele de la locuinţa Mifflon erau date publicităţii. Avea Langer să permită avocaţilor să sape îndeajuns de adînc, încît să dezvăluie legătura dintre Langer şi măcelul de la Megistus? Puţin probabil.

Langer se întoarse şi spuse:

— Nu fi naiv, Gordon. Unele lucruri pe care le-am făcut mi-ar putea distruge cariera, dacă ar fi cunoscute. Au fost făcute în scopuri nobile, pentru omenire. Nu regret nimic în privinţa lor. Western poate aduce acuzaţii, dar nu poate dovedi nimic. Eu, însă, pot dovedi totul în legătură cu el.

Carfax îşi privi ceasul şi spuse:

— M-aş duce la culcare, dacă nu mai ai nevoie de mine. Ne aşteaptă o noapte scurtă şi o zi lungă, mîine. Dacă N.I.C.-ul ne dă vreo veste, mai exact.

— Ne va da, spuse Langer. Noapte bună, Gordon.

Carfax spuse noapte bună şi se duse în camera lui. Credea că avea să adoarmă greu, dar adormi adînc, aproape imediat. Brusc, telefonul începu să sune. Se ridică, agitat, şi apăsă pe buton, iar chipul lui Langer apăru pe monitor.

Părul roşcat îi era zbîrlit, şi avea cearcăne adînci sub ochi. Cu toate acestea, părea aproape înspăimîntător de fericit.

— Îmbracă-te şi vino imediat aici, îi spuse el. Vom lua micul dejun în avion.

— Care e numele şi adresa? spuse Carfax.

— Albert Samsel. O casă de pe o fermă, lîngă Pontiac, Illinois. A cumpărat ferma acum doi ani, dar s-a mutat acolo de puţină vreme. Descrierea lui Samsel se potriveşte cu cea a lui Dennis, iar componentele i-au fost livrate lui.

— Pare prea uşor, spuse Carfax. Dar încă nu l-am prins, nu-i aşa?

22

În avionul militar se aflau Langer, cele două gărzi personale ale sale, Carfax şi trei bărbaţi cu înfăţişări dure, de la o agenţie necunoscută. Se scurse o oră de la momentul decolării din Washington, pînă la cel al aterizării pe aeroportul din Busiris, Illinois. Grupul se sui imediat într-o maşină ce fu escortată în viteză, în drumul ei prin Busiris şi peste rîul Illinois, de poliţişti pe motociclete. Se îndreptă spre est, pe Autostrada 24, cu şase benzi de circulaţie, şi viră spre nord pe Autostrada 66, cu douăsprezece benzi. Pontiac era la cincizeci şi cinci de kilometri de Busiris. Întregul drum de la aeroport, care se afla la vest de Busiris, pînă în Pontiac, dură patruzeci şi cinci de minute. Acolo, maşina şi escorta ei intrară pe Autostrada 23, şi înaintară spre nord, străbătînd treisprezece kilometri de zonă agricolă. Brusc, după ce luă o curbă, întîlniră un blocaj rutier. Maşina încetini şi opri la cîţiva metri de o maşină de patrulă a poliţiei statului Illinois. Doi bărbaţi în haine civile coborîră din maşină pentru a-i saluta. Erau ofiţerul Fred Turner şi domnul Selms. Carfax bănuia că acesta din urmă aparţinea de aceeaşi agenţie anonimă ca şi cei trei bărbaţi care însoţiseră grupul lui Langer. Aceştia erau în mod sigur subordonaţi ai lui Selms.

— Casa fermierului se află la trei kilometri în jos de şosea, domnule senator, raportă Selms. Celălalt blocaj este la trei kilometri distanţă, pe partea cealaltă. Pe cîmp şi în pădure sunt amplasaţi şaizeci de oameni. Nu poate scăpa cu maşina sau pe jos.

— Bine, spuse Langer şi privi spre maşinile aliniate pe partea dreaptă a şoselei.

Celor dinăuntru li se permitea să treacă, dar numai după ce se legitimau. Cîţiva claxonaseră nerăbdător, dar fuseseră domoliţi imediat de militarii din trupele federale.

Langer îşi privi ceasul şi spuse:

— Începem. Transmiteţi celuilalt blocaj să nu mai lase nici o maşină să treacă. Vreau ca şoseaua să fie liberă pe o porţiune de şase kilometri. Ar putea avea loc un schimb de focuri.

— Pînă să ajungeţi la casă, civilii aflaţi acum pe şosea vor fi trecut deja, spuse Turner.

Turner dădu semnalul, iar militarii şi poliţiştii se dădură la o parte, în momentul în care maşina lui Langer intră pe carosabil, ocolind maşinile de poliţie. Trei momente mai tîrziu, se opriră. În faţa lor, la şosea, în dreapta, se afla o casă veche cu două etaje care trebuia neapărat zugrăvită. În spatele ei se afla un hambar spaţios, care trebuia de asemenea zugrăvit, şi nişte maşini agricole, un mic tractor şi o combină mare. Cîmpul din spate era plin de buruieni. Ţarcurile din apropierea hambarului erau pustii.

Carfax se uită în jur dar nu văzu nici urmă de cei şaizeci de oameni care trebuiau să înconjoare locul.

Un camion special pentru remorcări trecu pe lîngă ei, şoferul privindu-i curios. Turner se dădu jos din maşina pe care o oprise în spatele lor şi spuse:

— Acesta-i ultimul. Şoseaua e liberă.

Planul de atac fusese alcătuit în timpul unei discuţii prin radio dintre Langer şi autorităţi, purtată în timp ce sosea cu avionul.

— Haideţi! spuse Langer, deşi el nu făcu nici un gest de înaintare.

Turner, cu un megafon în mînă, porni pe şosea, spre casă. Soarele dimineţii strălucea puternic, un vînt molcom unduia buruienile de pe cîmp, şi o cioară trecu în zbor pe deasupra lui, croncănind. Exceptînd prezenţa lor acolo, scena era un de calm rural. Dacă era cineva în casă, acesta nu se arăta la ferestrele cu storurile trase.

Conform rapoartelor pe care le primise Langer în avion, „Albert Samsel” fusese văzut ultima oară în Pontiac în urmă cu două săptămîni. Cumpărase de la un supermarket îndeajuns de multe alimente încît să-i ajungă pentru o lună. Vînzătorii şi managerul nu-şi aduseseră aminte de el, decît după ce le fuseseră arătate nişte fotografii ale lui Dennis, şi nici atunci nu fuseseră siguri. Dennis purta acum mustaţă, dacă bărbatul descris era Dennis. Nu fusese decît de două ori la magazin, şi singurul motiv pentru care îşi aducea aminte de el era acela că plătea cu bani gheaţă. Acest lucru se întîmpla atît de rar, încît le rămăsese în minte.

Carfax se întrebă de ce nu folosise Western un buletin. Erau uşor de falsificat. Dacă avea un cont în bancă, iar nota de plată era achitată în treizeci de zile, nu ar fi existat nici o suspiciune în privinţa lor. Ştia, de bună seamă, că folosirea exagerată a banilor gheaţă ar fi atras atenţia asupra lui.

Se gîndea la Patricia, aflată la doar şaizeci de kilometri distanţă de Western. Western nu avea de unde să ştie că ea se afla în Busiris, şi orice gînd de răzbunare trebuia amînat. Dacă era ucisă, s-ar fi declanşat o anchetă care putea duce la găsirea lui.

Patricia avea să fie înspăimîntată, după ce va afla cît de aproape se aflase Western.

Turner, urmat îndeaproape de Selms şi de oamenii lui, se opri pe aleea din pietriş. Se uită în jur, scoase un fluier din buzunar, şi suflă în el. Primi răspunsul tot sub formă de fluierături, dinspre păduricea de pe cealaltă parte a şoselei, şi altele, mai slabe, dinspre linia de copaci de pe marginea îndepărtată a cîmpiei din spatele hambarului. Din umbra acelor copaci se iviră mai mulţi bărbaţi, care înaintau în fugă.

Turner puse fluierul la loc în buzunar, şi străbătu peluza neîngrijită, îndreptîndu-se spre trotuar. Selms şi oamenii lui se împrăştiară, Selms ducîndu-se spre partea laterală a marii verande din faţă, şi ghemuindu-se sub o fereastră. Ceilalţi ocupară poziţii pe laturile casei. Dacă Western avea de gînd să fugă pe uşa din spate, nimeni nu-i stătea în cale, dar nu avea să ajungă la hambar. Oamenii lui Selms erau dotaţi cu pistoale-mitralieră, care aveau să-i facă bucăţi picioarele.

Turner duse megafonul la gură şi strigă:

— Ray Dennis! Îţi vorbeşte inspectorul federal de poliţie! Am un mandat de arestare pentru tine! Ieşi cu mîinile sus! În caz contrar, suntem autorizaţi să intrăm să te arestăm!

Cei de pe cealaltă parte a şoselei se despărţiră în două grupuri. Jumătate din ei intrară în fugă în curte şi ocupară poziţii în apropierea lui Turner sau pe laturile casei. Cealaltă jumătate, se aliniară în şanţul care se desfăşura paralel cu casa, pregătiţi să se arunce la pămînt, dacă se trăgea

asupra lor din casă. Grupul care stătuse ascuns la marginea cîmpului, în spatele hambarului, parcursese deja o jumătate din distanţă. Ţevile carabinelor şi pistoalelor-mitralieră sclipeau în lumina soarelui.

Carfax numără rar, pînă la zece. Apoi, Turner făcu semn la doi şerifi federali, care îşi îndreptară pistoalele cu gaze lacrimogene către cele două ferestre din faţă, dispuse de o parte şi de alta a verandei. Proiectilele ţîşniră. Sticla se sparse, iar dinspre marginile neregulate ale acesteia se ridică un fum alb, gros.

Turner mai dădu un ordin, şi oamenii lui lansară încă patru bombe lacrimogene. Oamenii din spatele hambarului ajunseseră deja în curte, şi începură să verifice hambarul, şi să ocupe poziţie în spatele tractorului şi a combinei. O clipă mai tîrziu, de lîngă aceste utilaje fură lansate alte bombe cu gaz lacrimogen, alte geamuri spărgîndu-se.

— Ei bine, n-ar fi exclus să aibă o mască de gaze, spuse Langer.

Vorbi în aparatul de emisie-recepţie de la încheietura mîinii, iar Turner răspunse. Uşa din faţă şi cea din spate fură doborîte de oameni cu măşti de gaze, cu ajutorul topoarelor, după care aceştia intrară în casă. Cîteva secunde mai tîrziu, unul din ei ieşi pe uşa din faţă. Traversă veranda în fugă, îndepărtîndu-se de fumul gros, îşi scoase masca şi îi spuse ceva lui Turner. Acesta îi făcu semn lui Langer să vină la el.

Langer se îndreptă într-acolo, urmat îndeaproape de Carfax.

— Ce e? Spuse Langer.

— Dennis e înăuntru, într-adevăr. Dar e mort. E mort de mai mult de o săptămînă. Geoffrey spune că trebuie să fi fost electrocutat.

Langer era nerăbdător să intre, dar fu nevoit să aştepte ca gazul să se împrăştie îndeajuns încît să poată fi suportat. Fură sparte şi alte ferestre pentru a grăbi aerisirea, şi după cinci minute, Langer şi Carfax intrară. Gazul era încă îndeajuns de înecăcios pentru a-i face să tuşească şi să lăcrimeze. Efectul lui era mai puţin resimţit la etaj, acolo unde găsiră un MEDIUM, neterminat, şi un cadavru. Duhoarea era atît de puternică, încît Langer şi Carfax trebuiră să se întoarcă să-şi ia măştile de gaze.

Cadavrul zăcea pe o parte, lîngă aparat. Deşi chipul îi era tumefiat, îl recunoscură totuşi pe Dennis. Pe faţă şi în jurul cadavrului zăceau muşte moarte. Turner îi arătă interiorul deschis al aparatului, şi apoi dunga, mai întunecată decît culoarea specifică descompunerii, de pe mîna umflată. Carfax înţelese. Western atinsese din greşeală un transformator puternic şi fusese ucis pe loc. Creaţia lui îl ucisese.

Încă un Frankenstein şi monstrul lui, gîndi Carfax. Gordon se uită la comutatorul electric. Era încă deschis, iar cablul era băgat în priză. Îl scoase, dar le făcu celorlalţi semn să nu se apropie de aparat. Ieşi pe coridor, urmat de Langer şi Turner, şi îşi scoase masca. Chiar dacă uşa de la cameră era închisă, duhoarea tot îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu va fi greu să terminăm de construit aparatul, îi spuse el lui Langer. Western e mort, dar a lăsat o moştenire în urmă. Ce intenţionezi să faci cu ea?

— O moştenire? spuse Langer. Te gîndeşti la verişoara ta, nu? Şi în caz că te căsătoreşti cu ea, vei împărţi profitul cu ea, nu?

— Desigur, spuse Carfax. Dar mă preocupă mai mult felul în care va fi folosit MEDIUM. Sincer să fiu, dacă – sau cînd, mai bine zis, – Pat va intra în posesia aparatului, voi face tot posibilul ca utilizarea lui să fie limitată la anumite domenii. Comunicarea cu sembii se va limita la cercetarea istorică şi ştiinţifică. Iar aceasta se va face cu multă prudenţă.

— Dar ce zici de folosirea lui ca sursă de energie ieftină? Lumea nu-ţi va permite să interzici acest lucru.

— Ştiu, spuse Carfax. Dar eu aş insista mai mult asupra studierii amănunţite a efectelor sale, înainte de a fi utilizat în acest scop. De unde ştim că utilizarea lui prelungită nu va slăbi „zidul" dintre embu şi universul nostru?

— Sunt perfect de acord, spuse Langer. Între timp, pun sub sechestru aparatul şi toate documentele legate de acesta, de fapt tot ce se află în casă. O fac în numele guvernului federal.

— Să sperăm că nu se întîmplă ceva cu el, în timpul în care e sechestrat, spuse Carfax. Ca de exemplu, un incendiu, care ar putea distruge MEDIUM şi toate schemele lui.

Langer rîse şi spuse:

— Eşti prea bănuitor.

— Dacă se întîmplă aşa ceva, nu ar face decît să amîne inevitabilul, spuse Carfax. Acum, că ştim că a fost construit un MEDIUM, putem fi siguri că cineva îl va reinventa.

— Crezi că eu nu respect nici un fel de reguli de etică?

Carfax nu răspunse.

Selms îl luă deoparte pe Langer, pentru cîteva minute. Nişte civili pe care nu-i văzuse înainte, dar care păreau a fi oamenii lui Selms, intrară în cameră. Aveau la ei aparate de fotografiat, ustensile pentru prelevarea amprentelor, benzi adezive şi cutii mai mici cu alte ustensile. Carfax îl urmă pe Langer afară din cameră. Cel puţin treizeci de maşini erau aliniate pe şosea. Curtea din spate şi aleea erau şi ele pline de maşini.

— Trupul lui Western va fi transportat cu avionul la Washington, după ce perchiziţionăm toată casa, spuse Langer. Una din echipele lui Selms va scoate de aici MEDIUM-ul şi accesoriile acestuia. Şi apoi totul va depinde de curtea de judecată.

— Te referi la soarta lui MEDIUM? spuse Carfax.

— Da.

Langer întinse mîna şi spuse:

— Te poţi duce acasă acum. Nu voi mai avea nevoie de dumneata. Dar îţi sunt extrem de recunoscător pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

— Sunt concediat? spuse Carfax.

— Nu, doar „pensionat", cu toate onorurile. Vei primi o compensaţie bănească pentru acest lucru.

— Eşti un om hotărît, spuse Carfax. Mă pot baza pe dumneata, dacă am probleme în timpul anchetei?

— Legat de Bonanza Circus? Desigur. Eu nu-mi las oamenii de izbelişte, nici după ce ei nu mai lucrează pentru mine. De fapt, chiar dacă nu vei mai fi pe ştatul meu de plată, îţi voi plăti eu cheltuielile pe timpul anchetei. S-ar putea să te afli acolo mult timp.

„Ceea ce înseamnă că, într-un fel, voi fi tot angajatul tău”, gîndi Carfax.

Selms se apropie de Langer. Ducea patru suluri mari, pline-ochi de foi de hîrtie. Carfax se hotărî să nu plece încă. Vroia să audă raportul lui Selms.

— Însemnările lui Dennis, spuse Selms. Şi scheme, pe microfilm. M-am uitat pe cîteva pagini din primul pe care l-am găsit. Sper că nu vă deranjează.

— Din moment ce le vei examina mai tîrziu, nu văd de ce m-ar deranja, spuse Langer. Dar nimeni altcineva nu trebuie să le mai vadă, fără autorizaţia mea.

— Avea nişte idei nebuneşti, spuse Selms. Una din ele era un proiect de finanţare a unor cercetări, în vederea dezvoltării de indivizi compleţi din celule luate din trupurile lor. Alta era aceea de a cerceta posibilitatea creării de trupuri umane artificiale. Tipul era ţăcănit!

— Nu chiar atît de..., spuse Langer, după care îşi dădu seama că Gordon nu plecase.

— La revedere şi mult noroc, Gordon, spuse el, strîngîndu-i din nou mîna. Nu mă îndoiesc că ne vom mai vedea într-o bună zi.

— Fără îndoială, spuse Carfax, gîndindu-se că acest lucru avea să se petreacă probabil la tribunal, la judecarea procesului „Carfax împotriva statului american, avînd ca subiect dreptul de proprietate asupra lui MEDIUM”.

Se îndepărtă de ei, apoi realiză că nu avea cu ce să plece. Era supărat de modul brusc în care fusese demis, şi nu vroia să-i ceară lui Langer o maşină. Făcu autostopul şi fu primit într-un camion care încetinise, în timpul trecerii pe lîngă fermă. Şoferul, un tînăr fermier, era foarte curios în legătură cu cei de acolo. Carfax îi spuse că era o chestiune a autorităţilor federale şi că nu putea discuta pe această temă. Şoferul putea citi totul în ziare. Coborî la periferia oraşului şi merse pe jos pînă la staţia de autobuz. Înainte de a lua autobuzul, o sună pe Patricia şi îi povesti ce se întîmplase. Patricia fu foarte bucuroasă. Însă, după ce o lăsă să sporovăiască un minut, Carfax îi domoli voioşia.

— S-ar putea să dureze foarte mult, poate ani de zile, pînă să putem să obţinem dreptul de proprietate asupra lui MEDIUM. Şi poate nici atunci.

— Ce? strigă Patricia. Eu sunt moştenitorul de drept! Ce dracu fac aceşti... ?

Carfax o întrerupse:

— Nu are nici un rost să te enervezi, Pat. Asta este, şi vei avea nevoie de multă răbdare, multă vreme de aici încolo. Cred că se va termina cu bine. Între timp, încearcă să te calmezi. Vino să mă iei de la staţia de autobuz, într-o oră, vrei? Şi pregăteşte un pahar zdravăn de băutură, ca să nu trebuiască decît să intru şi să-l iau. Am nevoie de multă relaxare şi odihnă. Ca să nu mai spun, de dragoste.

Patricia făcu o pauză, apoi spuse:

— Te aştept acolo, apoi închise.

Carfax oftă. Nu avea starea sufletească necesară ca s-o calmeze, ultimul lucru pe care-l vroia acum era o scenă, deşi niciodată nu-şi dorea acest lucru. Îi înţelegea supărarea, deşi el discutase cu ea de multe ori această posibilitate, şi ar fi trebuit ca ea să fie deja pregătită, nu să reacţioneze atît de violent.

În automobilul care-l ducea la Busiris, se gîndi la comentariile lui Selms vizavi de carneţelele lui Western. Selms păruse şocat. Langer, deşi nu spusese nimic în legătură cu ele, era destul de inteligent încît să înţeleagă implicaţiile acestora. Western intenţionase să lanseze cercetarea reproducerii de fiinţe umane din celule şi a creării de viaţă artificială, dintr-un singur motiv. Acela era posedarea trupurilor astfel create, de către sembi. Oameni aflaţi acum în viaţă, urmau să doneze celule pentru a fi prezervate prin criogenare. Cînd donatorul murea, o celulă urma să fie supusă unui proces ce avea ca rezultat un trup, o copie perfectă a donatorului. Fiecare celulă din trupul cuiva conţinea informaţiile necesare pentru acest lucru. Asta se ştia de mult. Singurul lucru care mai era necesar, pentru realizarea unui asemenea proiect, erau cunoştinţele ştiinţifice. Iar acestea puteau fi obţinute, dacă existau destui bani, hotărîre şi timp. Ce dacă proiectul dura o sută de ani, două sute de ani, pînă se ajungea la un rezultat? Embu nu pleca nicăieri, rămînea tot acolo.

Carfax citise în revista Scientific American despre munca depusă în acel domeniu. Savanţii reuşiseră să dezvolte iepuri dintr-o singură celulă. Era vorba de pui, ajunşi la un nivel de dezvoltare comparabil cu al unui nou-născut.

Dacă un bebeluş uman era obţinut dintr-o celulă izolată, cum avea să-şi găsească locul în el sembul adult? Un bebeluş nu era un organism matur. Sistemul său intermediar se dezvolta încet. Cum avea să se adapteze sembul facultăţilor subdezvoltate ale bebeluşului? Ar avea el de suportat să fie hrănit, îmbăiat, scutecele să-i fie schimbate, în timpul cît ar fi prizonier în trupul de bebeluş? Oare tendinţele sale adulte, de a controla mediul înconjurător, de a fi propriul lui stăpîn, ar intra în conflict cu ritmul de creştere al trupului lui de bebeluş? Acest lucru nu ar rezulta în probleme psihice ale minţii dinăuntru?

Nu ar fi fost posibil să i se permită trupului să se maturizeze pînă cînd nu era destul de dezvoltat, pentru ca sembul să-l posede cu uşurinţă. Desigur că un trup dezvoltat dintr-o celulă ar avea un creier propriu, şi dacă acesta rămînea neposedat, îşi dezvolta propria personalitate, iar posesia după aceea ar fi reprezentat un act criminal. Ar fi reprezentat un fel de viol psihic, asemenea posesiei lui Dennis de către Western.

Acum, cînd se gîndea la asta, copilul crescut dintr-o celulă ar fi trebuit să aibă nişte drepturi civile. Şi avea să aibă şi propriul lui semb. Nu, această modalitate de a-i pune unui semb un corp la dispoziţie nu ar fi funcţionat. Din punct de vedere fiziologic, psihologic, legal şi etic, nu era în regulă. Poate că Western îşi dăduse seama de acest lucru, dacă se gîndise la el.

Cea de-a doua modalitate, aceea de a crea fiinţe umane din celule create în laborator, ridică puţine obiecţii. Dacă sembul era adult, i se dădea un trup adult, probabil mai bun decît cel pe care-l avusese în viaţa anterioară. Dacă era copil, primea un corp de copil.

Dar nu se putea, sau mai degrabă nu era de dorit să fie aduşi înapoi la viaţă idioţii, nebunii incurabili şi infractorii irecuperabili. Sau se putea, şi se dorea acest lucru? Idiotul era astfel din cauza unei boli, a unui dezechilibru fiziologic sau a unui creier suferind. Dacă sembul era plasat într-un trup şi creier sănătos, atunci noul său trup avea să-i permită să se însănătoşească?

Nimeni nu ştia răspunsul, ceea ce însemna că trebuiau efectuate experimente, pentru a afla ce avea să se întîmple.

Dar, se gîndi Carfax, lumea e deja supraaglomerată. Unde s-ar mai găsi loc pentru toţi morţii readuşi la viaţă?

Western trebuia să se fi gîndit şi la asta. Poate că intenţionase să ţină secrete cercetările. Aveau să fie create numai cîteva trupuri, pentru elită, adică, pentru Western şi clica lui. În timp ce trupurile artificiale erau încă în fază experimentală, Western şi compania puteau răpi oameni şi folosi trupurile. O dată ce trupurile artificiale deveneau disponibile, nu mai trebuiau să folosească această metodă şi să rişte astfel să fie descoperiţi de poliţie.

În acest răstimp, Western putea vîntura prin faţa celor bogaţi şi puternici momeala nemuririi. Putea vinde în mod legal asigurări de reîncarnare.

Carfax nu se îndoise nici de faptul că, într-o sută de ani, Western ar deveni stăpînul secret al lumii. El şi consiliul lui ar fi realizat acel vis care a constituit punctul de plecare al atîtor romane SF. Stăpînul secret al lumii, controlînd utilizarea lui MEDIUM. Western ar fi devenit cel mai bogat om din lume, în scurt timp. Apoi, pas cu pas, ar fi pus mîna pe toate corporaţiile de afaceri. Iar nemurirea pe care o oferea au ar fi fost refuzată decît de foarte puţini din conducătorii lumii. Sau, dacă refuzau, ar fi fost înlocuiţi cu oamenii lui Western. Western nu avea de ce să se grăbească, avea tot timpul din lume. Mai bine zis, l-ar fi avut. Un singur moment de neatenţie îi curmase planurile. Electricitatea era indiferentă la rangul, avuţia, sau visele cuiva. Ea alegea calea minimei rezistenţe.

Western era mort, dar lumea nu mai avea să fie niciodată aceeaşi. MEDIUM avea să aibă grijă se acest lucru. Lumea nu va mai fi niciodată aceeaşi, se gîndi el. Şi totuşi, ea nu e niciodată aceeaşi, dar în acelaşi timp, este întotdeauna aceeaşi. Autobuzul intră în staţie, şi o văzu pe Patricia stînd în faţa autobuzului. Zîmbi cînd îl văzu. Se gîndi că nu arătase niciodată atît de frumoasă.

Îl supuse, nerăbdătoare, la un tir de întrebări în drum spre casă. În cele din urmă, el îi spuse să-l lase să sfîrşească un răspuns, înainte de a-l întrerupe cu o altă întrebare. Ea rîse şi spuse că va păstra tăcerea, dar el înţelegea, nu-i aşa, cît de ahtiată era să afle totul?

— Perfect, spuse el. Dar fii atentă la volan, bine? Nu vreau ca după ce am ieşit cu bine din toate acestea, să mor într-un accident stupid de maşină.

— Sunt doar entuziasmată, spuse ea. Vrei să conduci tu?

— Nu, dar fii atentă. Vom avea destul timp să-ţi povestesc totul, pînă în cel mai mic amănunt.

Cinci minute mai tîrziu, parcară pe aleea din faţa casei lui. Carfax îşi luă valiza şi aşteptă, în timp ce Patricia se scotocea după chei.

— Sunt atît de bucuroasă, că nu mai dau de ele! spuse ea. Gata, uite, am găsit-o.

El puse valiza în faţa scărilor spre al doilea nivel şi se îndreptă spre bar. Lîngă lada frigorifică pentru cuburi de gheaţă se aflau aşezate două pahare şi cinci sticle de bourbon, scotch, votcă, gin şi bere neagră Lowenbrau, aliniate lîngă pahare.

— Cred că ai pus la cale o adevărată petrecere, spuse el.

Puse un cub de gheaţă într-un pahar şi turnă aproximativ 180 de grame de Wellers Special Reserve. Cînd întoarse capul, o văzu pe Patricia în mijlocul camerei, privindu-l într-un mod curios.

— Ei, haide, doar nu ai de gînd să chemi musafiri aici? spuse el.

— A, nu, spuse ea, aşezîndu-se şi scoţîndu-şi un pachet de ţigări din poşetă. Făceam doar inventarul la băuturi. Nici nu aş primi pe cineva în casă, în noaptea asta. Ca să fiu sinceră, mă aşteptam să pui întîi mîna pe mine, nu pe sticla de whisky.

El rîse şi spuse:

— Hotărăşte-te. Ce vrei mai întîi, povestirea sau patul?

— Povestirea, desigur, spuse ea.

Trase un fum adînc, expiră, şi spuse:

— Vrei să-mi pui şi mie un pahar, iubitule?

— Sigur, spuse el.

Îi turnă o sută de grame de bourbon şi i-l duse, traversînd camera. Cînd i-l dădu, se aplecă şi o sărută pe buze. Ea îi răspunse la fel de pasional cum o făcuse în staţia de autobuz. Pentru o clipă, el se întrebă dacă nu era mai bine să lase povestirea pe mai tîrziu. Dar nu, oricît de mult îşi dorea să facă sex, dorinţa ei de a afla ce se întîmplase avea să fie mai puternică. Nu vroia ca mintea să-i fie ocupată cu acest lucru, în timp ce făcea dragoste.

Se aşeză lîngă el, mirosi aroma ce se ridica din pahar, gustă din băutură cu vîrful limbii, spuse „Ah!” şi sorbi puţin.

— Acum, s-o luăm cu începutul, spuse el.

După ce termină, ea spuse:

— Trebuie să fi fost îngrozitor. Vreau să spun, să vezi trupul acela intrat în putrefacţie. Îmi pare rău de el, chiar dacă a fost cel mai mare nemernic din lume.

— A fost mai rău să-l miros decît să-l văd, spuse el. Nu contează. Oricum, duhnea şi cînd era în viaţă.

— Ei bine, acum s-a dus, şi nu se mai întoarce. Deci, în amintirea lui Western, indiferent unde se află.

— Întru dorinţa mea sinceră ca el să rămînă acolo unde se află, spuse Carfax, ridicînd paharul.

Îl dădu pe gît, se înecă, îşi şterse ochii de lacrimi, şi se ridică în picioare.

— Haide să mergem sus. Nu vreau să mai aştept.

— Nici nu aş putea găsi o cale mai bună de a sărbători, spuse ea.

Se ridică şi ea, el o luă de mînă şi o conduse la etaj.

După aceea, el spuse:

— Chiar că ai suferit, nu glumă! E prima oară cînd mă zgîrii pe spate. Pe moment nu m-a deranjat, dar acum mă doare ca dracu'.

Se ridică din pat şi se aşeză din profil, în faţa oglinzii, privindu-şi zgîrieturile.

— Ar trebui să mă oblojeşti, dacă m-ai zgîriat, spuse el.

Se duse în baie şi aduse o sticluţă cu spirt şi o cutie de leucoplast. Patricia, trăgînd dintr-o ţigară şi nepărînd deloc chinuită de remuşcări, intră o clipă mai tîrziu. Îi dădu cu spirt pe zgîrieturi şi le acoperi cu leucoplast. El se întoarse, şi ea îşi lipi trupul gol de el.

— Nu sunt complet satisfăcută, spuse ea, pe un ton coborît.

— Copilul zgîriat se teme de unghii, spuse el. Deşi nu neapărat şi de „zgîrietură".

— Ce?

— Nimic, spuse el. Cred că m-ai îndepărtat pentru totdeauna de sex.

Cîteva clipe mai tîrziu, coborî, îmbrăcat, la parter. Patricia, îmbrăcată doar cu un halat, îl urmă. Era pe cale să-şi reia locul pe canapea, cînd el spuse:

— Vrei să-mi faci nişte cafea? Îmi trebuie un stimulent, nu un depresiv.

— Desigur, spuse ea. Instant sau la filtru?

— La filtru. Şi aş vrea şi un sandviş. O să-mi ţină de foame, pînă la cină.

Ea se opri şi se întoarse la el:

— Speram să mă duci în oraş la cină. Nu prea am chef de gătit în seara aceasta.

— Ai spus că o să încerci să fii o bună soţie, spuse el. Nu prea am chef de ieşit în oraş.

— Haide, doar de data asta.

— Nu, m-am săturat să mănînc în restaurante.

— Iar eu m-am săturat de gătit.

— Bine, dragă, mă predau. Dar numai în seara asta. Mîine îmi prepari felurile mele preferate.

Ei bine, iată-i, de numai cîteva ore împreună din nou şi deja contrazicîndu-se, se gîndi el, deşi dorinţa Patriciei era destul de rezonabilă. Pe de altă parte, şi a lui era.

O auzi cum turna apă în ibricul de cafea. Se auzi apoi un clinchet, în clipa în care ea scăpă capacul ceştii pe podea, urmat de o înjurătură. El zîmbi la auzul acestor sunete familiare şi se lăsă pe spate, apoi clipi şi se aplecă din nou în faţă. Avea să fie scutit de aceste zgîrieturi sălbatice, dar el şi Patricia

urmau să-şi rezolve şi celelalte nepotriviri şi neînţelegeri. Se iubeau cu adevărat, şi îşi simţeau lipsa unul altuia, cînd nu erau împreună. Nu vedea nici un motiv să nu se căsătorească în curînd. Trăiseră împreună destul de mult pentru a se cunoaşte reciproc destul de bine şi pentru a şti la ce momente mai mult sau mai puţin plăcute trebuiau să se aştepte. Putea foarte bine să-i ceară mîna, cînd se întorcea din bucătărie. Nu vroia, totuşi, ca ea să-l îmbrăţişeze. Îl durea spatele chiar şi la atingerea hainelor. Fir-ar să fie de femeie! Acea minunată femeie.

Pat intră, purtînd o ceaşcă de cafea aburindă, pe o farfurioară. O aşeză pe măsuţă şi rămase în picioare în faţa lui, aşteptîndu-l parcă să-i spună ceva.

— Ce e? spuse el.

— Ce s-a întîmplat?

— Parcă aştepţi ceva.

— A, nu, nu e nimic. Doar că nu pot să mi-l scot din minte pe Western. E atît de greu de crezut că nu vom mai avea motive să ne facem griji în privinţa lui.

Ea se întoarse şi porni spre bucătărie. El deschise gura pentru a-i spune să se întoarcă şi să stea jos, apoi se hotărî să-şi bea mai întîi cafeaua. Nu avea de ce să se grăbească cu cererea în căsătorie. Ezitarea lui, îşi spuse el, putea rezulta dintr-o reţinere subconştientă faţă de cererile în căsătorie. Oare acest lucru îi indica faptul că nu o iubea cu adevărat? Sau se temea că ea ar putea sfîrşi tragic, asemenea primelor sale două soţii? Dar aceasta era o superstiţie. El nu le purta ghinion soţiilor lui, iar aceste lucruri nu se petreceau de trei ori la rînd.

Auzi uşa de la frigider închizîndu-se, şi duse ceaşca la gură. Apoi, sorbind delicat din cafea, auzi un ronţăit. Ascultă, timp de cîteva clipe. Ceaşca îi tremură în mînă atît de tare, încît o parte din cafea se vărsă. Puse ceaşca jos şi spuse:

— Ce faci acolo, Pat?

Ronţăitul se opri, urmă o perioadă de linişte, iar Pat spuse:

— Îmi mai sting şi eu apetitul. De ce?

Inima îi bătea atît de tare, încît crezu că va leşina, iar capul îi bubuia ca şi cum era izbit cu beţe de tobe. Se ridică încet şi traversă camera, apoi ocoli colţul şi privi în bucătărie, de-a lungul camerei. Ea stătea lîngă tejghea, cu o ceaşcă de cafea în faţă, ronţăind dintr-o ţelină.

El înaintă cu şi mai multă încetineală.

Patricia spuse:

— Ce s-a întîmplat? Eşti alb la faţă.

El se opri în cadrul uşii.

Cafeaua ei era maro-deschis. Lîngă ceaşcă se afla un recipient din plastic, cu frişcă şi un vas cu zahăr.

— Tu... tu... spuse el, făcînd un pas în faţă.

— Ce s-a întîmplat? spuse ea, dîndu-se înapoi şi rotindu-şi privirea, cuprinsă de panică.

El urlă şi se repezi la ea. Ea ţipă şi apucă ceaşca, aruncîndu-i conţinutul în faţă. Strigătul lui de durere se amestecă cu al ei, şi preţ de o clipă, nu mai văzu nimic. Apoi, îşi pierdu cunoştinţa.

24

Cînd îşi reveni, era trîntit pe un fotoliu, în camera din faţă. Faţa îi ardea, şi îl durea capul. Braţele îi erau strîns legate de trup, cu o funie, la fel ca şi gleznele. Două funii trecute peste pieptul şi mijlocul lui îl ţintuiau pe fotoliu, care fusese adus din sufragerie. Draperiile erau trase, şi trei veioze aprinse. Era singur în încăpere.

Chiar şi cu o singură ureche sănătoasă, auzea paşi la etaj. Cineva muncea din greu, tîrînd ceva pe podea. Acel cineva trebuia să fie Patricia. Iar el nu putea face nimic, absolut nimic, în afară de a îndura ce îi pregătea ea. După aproximativ un minut, se auzi zgomot pe scări. Ea se ivi de după colţ, cu spatele la el. Purta acum pantaloni şi era aplecată, cărînd ceva. O clipă mai tîrziu, văzu că era o cutie din carton, un cub lat de aproximativ doi metri. Fără a-i acorda vreo atenţie lui, ea îl tîrî prin cameră, pe lîngă el, pînă la priza de la baza peretelui de lîngă ferestrele franţuzeşti care se deschideau spre verandă. Se ridică, gîfîind, şi spuse:

— Asta-i partea proastă dacă eşti femeie. Nu ai forţă. Dar există compensaţii.

El s-ar fi aşteptat la orice, dar accentul ei îl ului. Era un accent nazal, din New England, sesizabil mai ales la cuvîntul „există”.

Trebuia că vorbise în mod intenţionat astfel, căci după aceea, vorbirea ei era una tipică pentru vestul şi centrul ţării. Ritmul nu era chiar al Patriciei pe care o cunoscuse el. Ar fi trebuit să se prindă, să-l sesizeze, îşi spuse el. Dar nu fusese atent la acest lucru.

Ea se duse în bucătărie, întorcîndu-se cu un cuţit mare de măcelar. Lui i se contractară muşchii stomacului, la vederea lui, dar ea avea să-l folosească, cel puţin pe moment, pentru desfacerea cutiei. Sfîrtecă cartonul, despicînd cutia la colţuri pînă jos, după care propti un picior pe cubul metalic dinăuntru şi glisă în afară baza cutiei. Cînd ea se duse din nou în bucătărie, el văzu că pe aceasta se afla un monitor şi un tablou de comandă.

Cînd se întoarse, ea împingea un cărucior. Gîfîind şi înjurînd, ridică cubul de metal pe cărucior. Desfăşură un cablu electric lung. Nu era totuşi destul de lung pentru ce intenţiona ea. Se întoarse în bucătărie şi reveni cu un prelungitor de mare putere. După ce îl conectă, îl introduse în priza din perete.

Ocoli aparatul şi verifică ceva. Ridicînd privirea, văzu că se uita la ea fix. Zîmbi şi spuse:

— Bătrînul Rufton i-a ataşat un dispozitiv automat de comandă, dar trebuie avut grijă că cele două cabluri care pleacă din el sunt conectate la borne. Modelul acesta e făcut de mîntuială, e un prototip, dar funcţionează.

Ea ocoli aparatul, se duse în faţa lui, ajustînd nişte discuri şi apăsînd pe nişte butoane. Ecranul se lumină preţ de un minut, dar deveni iarăşi cenuşiu, după ce ea apăsă pe comutator.

— Da, merge bine. Totul merge bine, în afară de tine. Dar asta, de fapt, nu e o problemă.

Carfax nu spuse nimic. O urmări cu privirea, în timp ce ea se aşeza pe canapeaua din celălalt capăt al camerei şi îşi aprinse o ţigară.

— Bun, ia zi, cum ţi-ai dat seama? spuse ea.

— Pat… Pat, spuse el, înecîndu-se.

Lacrimi începuseră, deodată, să i se prelingă pe obraji, şi începu să plîngă, cuprins de durere la amintirea ei.

Ea – nu se putea gîndi la ea ca la un bărbat – îl privi cu răceală şi aşteptă ca el să poată vorbi.

— Plînsul nu face rău nimănui, spuse ea. Deşi ţie nu-ţi va ajuta prea mult, în cele din urmă. Ia zi, cum ţi-ai dat seama?

— Pat nu suferă – nu suferea – ţelina, spuse el. Şi cînd m-am dus în bucătărie şi am văzut că bei cafea cu frişcă şi zahăr, am fost sigur că nu poţi fi Pat.

Ea ridică din umeri, indiferentă, şi spuse:

— De aceea ţi s-a părut că aştept ceva, cînd ţi-am adus cafeaua. Nu ştiam dacă o bei neagră sau nu. Eram pregătită să aduc ca scuză un moment de amnezie, dacă aveai vreo obiecţie. Nu ştiam cum îi place ei cafeaua, aşa că am băut-o în bucătărie. Am făcut o gafă, oricum. Îmi place la nebunie ţelina, şi nu mi-am închipuit că s-ar putea să nu-i placă cuiva. Halal planuri perfecte! Dar totul va fi în regulă. Trebuie să-mi revizuiesc programul, asta-i tot.

— Cu ce m-ai lovit? Spuse el.

— Cu un ciocan, pe care îl aveam pregătit pe tejghea, pentru orice eventualitate. M-am temut că te-am ucis. Ar fi fost foarte grav, fiindcă mi-ar fi fost tare greu să explic moartea ta bruscă şi violentă. Şi m-am săturat să tot fug. Din fericire, nu sunt puternic, iar tu ai o ţeastă tare. Şi un creier tare.

— Mie nu mi se pare, spuse Carfax. Îmi cam vine să vomit.

— Te-am examinat. Ai numai o contuzie uşoară, cel puţin, din cîte îmi dau eu seama. Vei supravieţui. Cel puţin, trupul tău va supravieţui.

Carfax ştia că nu avea nici o şansă de scăpare. Dorea însă cu disperare să amîne inevitabilul, iar cea mai bună metodă era să o ţină de vorbă.

— Cum ai aflat că Patricia locuieşte aici?

— N-a fost greu. Încă mai am o organizaţie, doar. Am ştiut unde vă aflaţi tot timpul, tu, verişoara ta, Langer. De aceea m-am dus la casa aceea de lîngă Pontiac. E doar una din vreo duzină de ascunzători pe care le aveam pregătite. Ştiam că-mi vei da de urmă, cu ajutorul N.I.C., dacă aş fi comandat componente pentru construirea unui nou MEDIUM. Aşa că am făcut să pară că m-am electrocutat în timp ce-l asamblam. Întîi, însă, am construit acest mini-MEDIUM, a cărui schemă a făcut-o unchiul tău, bătrînul şi fraierul de Rufton. Era un geniu al ştiinţei, dar era prost. A crezut cu adevărat că îl voi lăsa în viaţă.

— Mă îndoiesc de acest lucru, spuse Carfax. Ţi-a cîntat în strună, sunt sigur, pentru că spera să evadeze.

— Şi uite unde a ajuns acum, înapoi în colonia lui.

— În colonia originală?

— Da. Dacă un semb este scos de acolo de MEDIUM, locul nu-i este luat de un altul. Se pare că rămîne liber, pentru sembul original. Unul nou este respins. De ce, nu ştiu. Cred că o să mai pun de cafea.

Deşi Carfax avea gura uscată, mai bine îl lua dracul, decît să ceară ceva de băut. „Dracul” era cuvîntul potrivit, se gîndi el. Îl aştepta damnarea veşnică.

Ea se întoarse cu o ceaşcă de cafea şi un pahar de apă. Văzînd surprinderea lui Carfax, spuse:

— Trebuie să te ţin sănătos. Uite, bea aici, şi nu face vreun gest eroic, ca de exemplu să-mi scuipi apa în faţă.

Îi duse paharul la buze, înclinîndu-l din cînd în cînd. Apa avea un gust extraordinar, iar acesta era însoţit de speranţă. Era ceva ridicol din partea lui să mai spere la ceva într-o asemenea situaţie dar, la urma urmelor, nu se ştie niciodată ce se putea petrece în acest univers. Pe cînd în celălalt, se ştia. Te roteai, într-o mişcare foarte ordonată, ca un satelit, în jurul altor fiinţe. Cum era oare să nu ai un corp, să fii energie pură? Avea să afle destul de curînd. Doar dacă nu...

Chiar dacă reuşea să se dezlege, nu era sigur că putea face ceva. Se simţea slăbit, şi orice mişcare bruscă a capului îi provoca un junghi cumplit, iar pe faţă avea senzaţia că avea numai furnici roşii.

O privi cum se aşeza pe canapea, şi spuse:

— Cum ai ucis-o pe Patricia?

Ea rîse şi spuse:

— Am venit aici cu maşina, noaptea tîrziu, am ocolit prin spate, am tăiat o porţiune din sticla de la uşă cu un diamant, am întins mîna, am descuiat, am mai tăiat o bucată de sticlă din fereastra franţuzească, am băgat mîna înăuntru, am deschis-o, am desfăcut lanţul, şi gata! Eram înăuntru. Am urcat la etaj şi ţi-am găsit verişoara dormind dusă. După mirosul de whisky, băuse zdravăn. I-am injectat o cantitate moderată de morfină ca să nu se trezească, am legat-o, şi mi-am instalat noul meu MEDIUM, în variantă mini, portabil, dotat cu mulţi tranzistori şi foarte uşor de utilizat, cel mai modern produs al unchiului tău. După ce şi-a revenit, am violat-o. N-am putut să las atîta frumuseţe să se ducă pe apa sîmbetei. În plus, am vrut să i-o plătesc pentru că m-a refuzat, la Los Angeles. Recunosc că m-am temut să nu rămînă însărcinat viitorul meu trup, dar am presupus că lua anticoncepţionale.

— Ticălos ordinar ce eşti!

— Eu sunt sigur că poţi mai mult decît atît, spuse ea. Apoi am pus MEDIUM în funcţiune şi am efectuat schimbul. A fost dificil, nu schimbul propriu-zis, vreau să spun, ci faptul de a avea grijă, ca eu, odată ajuns în trupul ei, să mă ocup de ea, în trupul lui Dennis. Cînd mă aflam încă în trupul lui Dennis, mi-am legat gleznele la un loc cu bandă adezivă, şi le-am fixat de pat cu o frînghie groasă. Apoi mi-am legat mîna stîngă de piciorul stîng. N-a fost uşor, dar am fost extrem de motivat, cum se spune acum. Verişoara ta se afla pe un scaun, lîngă mine. Era drogată, ca să nu se zbată prea tare, şi poate că nici nu a realizat ce i se întîmplă. Nu puteam s-o droghez prea tare. Nu vroiam să fiu amorţit, în momentul schimbării. Trebuia să îmi revin îndeajuns de repede, pentru ca s-o împiedic – ea fiind atunci în trupul lui Dennis – să se elibereze. Un alt factor de care a trebuit să ţin seama a fost problema iniţială a coordonării. Ştii, un semb se loveşte întotdeauna de această dificultate, cînd intră într-un trup. Sau nu ştiai?

— Mi-am dat seama, spuse Carfax, cînd am primit un raport asupra comportamentului lui Mifflon, în timpul primei săptămîni în care s-a aflat la Megistus. Apropo, cine se afla în trupul lui Mifflon?

Ea chicoti şi spuse:

— Ai vrea să vorbesc mereu, nu? Faci orice să tragi de timp. Ei bine, nu mă deranjează. Îmi place cînd sunt ascultat. A trebuit să aleg un semb care să ştie să piloteze un avion cu două motoare. Aş fi putut să-l aduc pe Mifflon, dar era bine cunoscut faptul că el nu dădea voie nimănui să mînuiască comenzile, în afară de el. Nu vroiam să devieze de la comportamentul lui normal, aşa că am ales un semb care fusese general de aviaţie. Travers îl chema. Poate că-ţi aduci aminte de moartea lui, într-un accident de maşină, cu aproximativ cinci ani în urmă. L-am localizat şi i-am explicat care era planul, şi a făcut mult scandal, legat de etică, dar pînă la urmă a acceptat. Toţi acceptă. Cum ai aflat de Mifflon?

Carfax spuse:

— Nu vei şti niciodată.

Ea spuse, zîmbind:

— De-a dreptul admirabil. Nobil pînă la capăt. Nu vrei s-o trădezi pe doamna Webster. A, nu fi aşa şocat! Numai ea putea fi sursa de informaţie. Era singura căreia i se destăinuise vreodată Mifflon. Mifflon nu mi-a spus că o anunţase pe doamna Webster că avea să mi se destăinuie, dar nu era greu de bănuit. Nu m-am deranjat s-o lichidez pe Webster, cum se spune acum. Nu reprezenta o ameninţare. Cine ar crede unui medium ţicnit? Dar am stat cu ochii pe ea. Mai bine zis, cu urechile. I-am pus microfoane în casă. Dar să revenim la verişoara ta. Eram parţial drogat şi mă puteam aştepta la ameţeli şi lipsă de coordonare în mişcare, în momentul schimbării. Dar şi ea o urma să sufere de acelaşi lucru, iar ea nu avea experienţa pe care o aveam eu, în depăşirea acelor senzaţii. Astfel că, cu căştile pe cap şi cu totul pus la punct, am apăsat pe butonul care avea să declanşeze o operaţiune automată. Totul era aranjat dinainte, coordonatele potrivite – fixate, iar schimbarea era făcută fără ajustarea manuală a comenzilor. Chiar şi aşa, am ezitat cîteva minute. Aceasta era prima oară cînd lucram cu aparatul automatizat. Din cauza atacului de la Megistus, n-am avut timp să-l testez. Dacă Rufton făcuse o greşeală? Dacă un semb deosebit de puternic profita de ocazie şi prelua controlul?

— Se poate întîmpla aşa ceva? spuse Carfax.

— S-a întîmplat chiar. Eu am făcut-o. Ar fi trebuit să ştii asta. Western şi Rufton experimentau un prototip, erau două, ştii. De fapt, nu ai de unde să ştii. Unul se afla în casa unchiului tău şi unul în apartamentul lui Western. Cred că Western plănuia să acapareze MEDIUM. Poate că de aceea a insistat să se mai construiască un al doilea, la el acasă. Poate. Nu ştiu. Oricum, am fost contactat de ei prin intermediul aparatului lui Western. A fost un accident, ei nu mă căutau pe mine, bîjbîiau doar. Dar am ştiut că era deschisă calea, şi am folosit-o.

— De unde ai ştiut?

— Pur şi simplu. Limba engleză, orice limbă, cred, este incapabilă de a descrie starea de semb. Nu poţi vedea, auzi, mirosi, gusta sau pipăi. Nu există nici un fel de percepţie senzorială. Nu există ideea de timp, din

fericire, căci altfel am lua-o razna. Şi nu mă întreba cum putem exista fără ideea de timp. Nu ştiu, dar se poate. Există, totuşi, comunicare între membrii unei colonii. Între colonii, totuşi, nu există comunicare, aşa eşti restrîns la un grup de optzeci de persoane. De cînd lumea a fost aşa, pînă ce a fost inventat MEDIUM. Nu ştiu cum comunicam, dar „auzeam” cuvinte. Vorbeam printr-un proces pe care nu-l înţeleg. Poate că era o formă de telepatie sau de transmisie de energie modulară. Nu contează… nu puteam să mă înţeleg decît cu trei membri. O femeie care vorbea puţină engleză, un olandez care murise la cîteva secunde după mine…

— Şi asta cînd s-a întîmplat? spuse Carfax.

— Pe 7 ianuarie, 1872. Vrei să ştii cine sunt? Îţi voi spune, la momentul potrivit. Îmi place să păstrez partea bună pentru sfîrşit. Mai era un tip care vorbea foarte bine engleza, un poet. Nu aveam prea multe în comun cu el sau cu olandezul. Şi aveam mai puţin în comun cu celălalt vorbitor de limba engleză, un lord englez incredibil de arogant şi prost, veteran al războiului din Crimeea. Ceilalţi erau fie vorbitori de graiuri păsăreşti, chineză şi altele în genul acesta, fie bebeluşi. Cred că acesta era cel mai rău aspect, că îi auzeam pe copiii aceia plîngînd încontinuu. Dar am învăţat repede cum să-i fac să tacă.

— Asta îmi distruge teoria, spuse Carfax. Sembii sunt cu adevărat morţii?

— A, te referi la ideea aceea nebunească a ta, conform căreia ei sunt fiinţe care pretind a fi morţii?

Rîse şi spuse:

— Asta mi-ar putea fi, totuşi, de folos. Mă gîndesc să dau un anunţ, cum că teoria ta a fost în cele din urmă demonstrată. În felul acesta, pot scăpa de împotrivirea din partea javrelor acelora religioase. Voi continua să am de-a face cu sembii, desigur, dar în secret. Principala mea sursă de profit va fi MEDIUM, ca sursă de energie.

— Nu cred că-i poţi convinge pe oameni de acest lucru, acum, spuse Carfax.

Ea ridică din umeri şi spuse:

— Atunci voi găsi o altă cale de rezolvare. Măi, da’ ce ne mai îndepărtăm de subiect! Oricum, am apăsat apoi pe butonul de comutare pe sistem automat, şi schimbul a decurs conform planului. Am intrat în mintea Patriciei. Eram ameţit, dar pe jumătate conştient, întrucît sembul, atunci cînd intră într-un nou trup, este supus unor influenţe fizice. Trupul meu dorea să doarmă, dar eu nu vroiam, aşa că mi-am impus să-mi duc planul la îndeplinire. Nu a fost uşor, dar eu am o voinţă foarte puternică. Am bîjbîit după nodul pe care-l făcusem în funia cu care o legasem de scaun. L-am desfăcut şi am încercat să mă ridic, dar am căzut, şi mi s-a desprins casca de pe cap. În acest timp, verişoara ta se zbătea ca o apucată, dar nu reuşea decît să se răstoarne pe spate cu scaunul. I-am fixat celălalt braţ cu bandă adezivă, apoi mi-am scos banda de pe gură. I-am lipit-o Patriciei, ca să nu ţipe, la fel cum îmi pusesem şi eu un căluş, în timp ce mă aflam în trupul lui Dennis, ca s-o împiedic să ţipe, în clipa schimbului. Am reuşit să-i fac o injecţie, ca să doarmă, pînă la prînz, şi m-am tîrît în pat şi am adormit.

— Ai lăsat-o pe podea, pe spate, legată de scaun?

— Desigur, de ce nu? Oricum, urma să moară în noaptea aceea. În plus, nu aveam nici coordonarea şi nici puterea necesare ca s-o ridic. M-am trezit în jurul prînzului şi am dat o raită prin casă, am coborît şi am urcat scările, pînă ce mi-am stăpînit mişcările. Mi se părea ciudat să mă aflu în trupul unei femei, dar a ajuns să-mi placă. Îmi plăcea foarte mult să mă mîngîi singură. Şi îmi plăcea tare mult să mă gîndesc că, nu cu prea mult timp în urmă, făcusem sex cu mine însumi!

Rîse zgomotos, pentru o lungă bucată de timp. După ce îşi şterse ochii de lacrimi, spuse:

— Nici nu ştii ce nerăbdător eram să mă culc cu tine şi să-mi încerc trupul de femeie. Recunosc că la început mi se părea respingătoare ideea. Nu mai sărutasem niciodată un bărbat. Dar am trecut peste asta, şi, ascultă-mă pe mine, plăcerea unei femei e mai mare decît a unui bărbat. Nu aş fi crezut că acest lucru era posibil, dar am avut parte de dovada vie a acestui lucru. Va trebui să rămîn multă vreme în trupul acesta, cel puţin pînă obţin dreptul de proprietate asupra lui MEDIUM, şi o să-mi aduc aici o colecţie de „armăsari" tineri, de nici nu-ţi închipui!

— Mi se pare normal ca unui pervers să-i fie mai uşor să devină femeie, spuse Carfax.

Ea îl privi fix o clipă, apoi izbucni din nou în rîs.

— Mie îmi spui asta, Dan-Armăsarul? Păi, măi omule, eu eram renumit pentru colecţia mea de frumuseţi culese de pe Broadway. Dan-de-trei-ori-pe-noapte, aşa mă numeau, printre alte porecle, mai puţin măgulitoare. O întreţineam pe marea Jane Mansfield şi alte trei animatoare, în acelaşi timp. Şi nici una nu s-a plîns vreodată. Nu înţelegi, Carfax. Eu mă adaptez. Din orice împrejurare pot ieşi la suprafaţă, în afară de…

Ea se încruntă, şi Carfax spuse:

— În afară de…

— Întotdeauna apare cîte un nebun, care o ia razna. Nu poţi prevedea acest lucru. Bătrînul Stokes m-a împuşcat, şi nu mă aşteptam la asta. Şi apoi a fost şi Houvelle acela, cu avionul lui plin de dinamită. Dar eu m-am întors, nu?

— Stokes?

— Da, Stokes. Un partener de afaceri de-al meu pe care îl escrocasem. Am avut o discuţie cu el, într-o noapte, în Los Angeles. I-am spus ce se întîmplase şi ce pierdea. L-am ameninţat că-l aduc înapoi, doar ca să-l pot tortura. Nu intenţionez s-o fac, dar o să-l treacă toate apele, tot timpul de-acum încolo!

— Şi ce s-a întîmplat cu Pat? În trupul lui Dennis?

— Am fost în stare să conduc, la lăsarea întunericului, deşi a trebuit să o fac cu multă prudenţă. I-am scos maşina din garaj şi am băgat-o pe a mea înăuntru. Am închis uşa de la garaj şi am împins-o pe ea înaintea mea, pe uşa dintre casă şi garaj. Am urcat-o în portbagaj şi i-am dat iarăşi tranchilizante. M-am întors cu maşina la fermă, am dus-o în camera în care se afla MEDIUM, i-am spus ce multe necazuri îmi cauzaserăţi voi doi şi cum aveam să te păcălesc. Apoi am dat drumul la curent şi am împins-o în transformatorul neacoperit. I-am scos banda adezivă, am spălat urmele lăsate de aceasta, cu apă şi alcool, şi am plecat cu motocicleta spre nord, la Streator. A trebuit să-

mi las maşina la fermă, desigur, şi nu vroiam să fiu văzut în Pontiac. Nu vroiam ca cineva din Pontiac să-şi aducă aminte de o femeie ce semăna cu Patricia Carfax. Am abandonat motocicleta, care era înmatriculată pe un nume fals, şi am luat trenul şi un autobuz, pînă la Busiris. Apoi am luat metroul din centru pînă la staţia Sheridan Village şi am mers pe jos acasă. Casă, dulce casă. Acum, ştii totul.

„Şi sunt pe cale să-mi iau adio de la tot”, se gîndi Carfax.

— Ai murit în 1872? spuse el. Trebuie să-ţi fi fost cumplit de greu să te adaptezi. Nu existau maşini, avioane, televizoare, electronică, aproape nimic din tehnologia de astăzi. Totul trebuie să-ţi fi părut atît de ciudat, chiar înspăimîntător. Probabil că nu reuşeai să înţelegi nici jumătate din vocabularul oamenilor cu care vorbeai.

— Mă adaptez repede, amice, spuse ea. M-am dat la fund două săptămîni, spunînd că sunt bolnav, în vreme ce am studiat lucruri care ţie ţi se par simple. Am învăţat, de exemplu, cum se foloseşte un videofon. M-am dus la biblioteca din Los Angeles, ce experienţă am trăit, era prima oară cînd ieşeam din apartament, şi mi-am luat o mulţime de cărţi, pe care să le studiez. Am făcut multe greşeli. De exemplu, cînd am ajuns la bibliotecă, am aflat că aş fi putut citi toate cărţile pe televizorul meu, cu o simplă cerere adresată bibliotecii. Dar am învăţat atîtea, vai, cîte am învăţat!

— Una din greşelile pe care le-ai făcut a fost uciderea unchiului Rufton, spuse Carfax. Ar fi trebuit să-l înlocuieşti cu un semb cooperant, şi nu ai fi avut nici un fel de probleme cu Pat. De acolo a pornit totul.

— Aceea a fost o greşeală, spuse ea. Dar a ieşit bine pînă la urmă, nu-i aşa?

Se ridică şi spuse:

— Păi, să trecem la treabă.

— Tot nu mi-ai spus cine eşti.

— Chiar îţi place să vorbeşti cu mine, nu? spuse ea, rînjind. Îţi spun imediat. Mai întîi, trebuie să iau casca.

— Casca?

Ea se opri şi spuse:

— Desigur. Dă un control mai bun asupra aparatului. Un semb poate fi adus, sau invocat, sau cum vrei să-i spui, doar prin intermediul monitorului. Nu e numai un dispozitiv vizual, ci şi un deschizător de canale. El face breşe în zidul dintre lumi. Dar e periculos să-l foloseşti în acest scop, pentru că nu e sigur sută la sută. Sembul s-ar putea reîncarna în trupul altcuiva, în loc de cel al persoanei căreia îi este destinat. Şi, de asemenea, sembii, unii dintre ei, pot reuşi să treacă dincolo. Numai cei cu voinţă, tigrii, numai ei pot trece. Unchiul tău era să reuşească, atunci cînd ai vorbit cu el, dar nu a avut destulă voinţă. Aşa că le-am cerut savanţilor mei să conceapă un aparat de direcţionare, casca, mai exact.

— Cum dracu poate voinţa cuiva să influenţeze acţiunea unei fiinţe electronice? spuse Carfax.

— Nu ştiu, spuse ea. Dar poate, într-o oarecare măsură, cel puţin. Iar în ceea ce priveşte natura electronică a sembilor, acesta e doar un termen folosit pentru a ne masca ignoranţa referitoare la adevărata lor esenţă. Reţine, ceea ce vezi pe ecran e doar un corespondent electronic al lor. Dar,

destul cu vorba. Nu suntem în „O mie şi una de nopţi”, Carfax, iar tu nu eşti Şeherezada.

Ea se opri din nou.

— A, da, şi să nu încerci să ţipi. Vecinii tăi din ambele părţi sunt plecaţi. Bătrîna doamnă Allen a plecat să-şi viziteze sora în Oklahoma, iar soţii Batterdon sunt în vacanţă. În plus, cu obloanele trase, mă îndoiesc că te-ar auzi cineva.

Carfax nu răspunse. Imediat ce ea se făcu nevăzută după colţ, el îşi îndoi picioarele, ducîndu-le sub scaun, cît putea de mult. Se ridică şi se aplecă, începînd să ţopăie încet, în ciuda durerii, înspre aparatul de pe cărucior. Scaunul de pe spatele lui parcă era o carapace, iar el părea o broască ţestoasă infirmă, care încerca să facă pe cangurul. Căruciorul se afla la aproximativ doi metri şi jumătate distanţă, dar la ritmul de zece centimetri parcurşi la fiecare salt, lui i se părea un kilometru. Fiecare sforţare îi reducea puterile la jumătate. Asemenea lui Ahile aflat în urmărirea broaştei ţestoase, nu avea să reuşească. Dar, pînă la urmă, paradoxul lui Zenon nu se aplica şi în realitate, iar el avea numai impresia că forţele îi scad la jumătate, de fiecare dată cînd făcea un salt. Totuşi, fiecare săritură îi cauza o durere cumplită a capului, şi începuse să transpire, înainte de a face trei salturi.

Se întrebă, la un moment dat, dacă ea se aştepta la această tentativă a lui. Oare îl aştepta după colţ, pentru a se repezi la el, imediat după ce îşi încheia misiunea? Ce misiune? Nu era sigur că putea face ce plănuise. Mai grav, nici nu avea să afle dacă reuşise.

Ei nu avea să-i ia mult să urce cele paisprezece trepte, să meargă în dormitor, şi apoi în pod. Cel puţin, el aşa bănuia, că ascunsese casca în pod. Acolo trebuie că ascunsese MEDIUM-ul.

Nu credea că va avea destul timp, dar trebuia să încerce. Ce bine ar fi fost dacă… şi sună telefonul. Avea mai mult timp acum. Spera să nu fie un apel greşit, ci să fie cineva care să insiste să vorbească cu el. Nu, dacă era aşa, ea avea să coboare imediat, pentru a ieşi din cîmpul vizual al telefonului şi a-i lipi un pistol de cap, în timp ce el vorbea. Dacă ea făcea astfel, el avea să strige. Ar fi murit, dar persoana de la celălalt capăt al firului ar fi văzut ce se întîmpla. Iar ea s-ar fi aflat din nou într-o postură delicată. Îşi continuă înaintarea măruntă, trecu pe lîngă aparat, se întoarse încet, şi ţopăi pînă ce se apropie de partea din spate a acestuia. Gemînd, temîndu-se să nu-i cedeze picioarele, se aplecă. Faţa îi alunecă pe suprafaţa rece de metal, apoi atinse cu buzele cel mai apropiat dintre cele două cabluri ce duceau de la cutia sistemului automat la bornele de la spatele aparatului. Îşi împinse capul în faţă, pentru a-şi găsi un punct de sprijin mai bun, apucă sîrma cu dinţii, şi smuci capul în sus. Mişcarea îi provocă din nou durere, şi fu cît pe ce să leşine. Dar firul era smuls din jack.

Nu-i mai auzea vocea. În cîteva clipe, ea avea să fie acolo, dacă nu-l ajuta din nou şansa, iar la acest lucru nu se aştepta să se întîmple.

Ţopăi cu spatele, pînă ce se îndepărtă de cărucior, se întoarse încet şi reveni, ţopăind, la locul dinainte. Putea auzi acum clipocitul picăturilor de apă care cădeau. Bun. Şansa îi surîsese din nou.

În timp ce îşi relua locul, fu trasă apa la toaletă. Dar scaunul se afla doar aproximativ în poziţia iniţială, şi trebuia să aşeze picioarele scaunului

exact unde se aflaseră. Greutatea acestora lăsase patru adîncituri pătrate în covor. Ea avea să le vadă şi să se întrebe pînă unde reuşise el să mişte scaunul.

Erau foarte greu de văzut adînciturile, iar cînd mişca un picior al scaunului pentru a acoperi una din ele, le descoperea pe celelalte. Adînciturile din spate, făcute de picioarele din spate ale scaunului, erau imposibil de văzut, astfel că se hotărî să încerce să le acopere pe cele două din faţă. Apoi auzi paşi, şi trebui să se oprească. Nu ştia dacă reuşise pe de-a-ntregul, dar nu mai putea face nimic.

Ea apăru de după colţ, cu un dispozitiv în mînă, asemănător unei căşti folosite în fotbalul american, din metal. De cască era prinsă o tijă electrică de aproximativ doi metri lungime.

Se uită la el, cînd trecu pe lîngă scaun, şi spuse:

— Măi, măi, da' ce mai transpirăm! Acesta-i avantajul dacă eşti semb, nu transpiri. Nu din punct de vedere fizic, cel puţin.

El nu spuse nimic, ci se mulţumi doar să o privească în timp ce introducea capătul tijei într-o priză, din apropierea bazei tabloului de comandă din faţă. Fără a da drumul căştii, împinse căruciorul cu o mînă, la un metru distanţă de el. Puse casca pe podea, se duse în bucătărie, şi reveni o clipă mai tîrziu, cu o bucată de bandă adezivă.

— Ai de spus niscai cuvinte măreţe de final? spuse ea, zîmbind.

— Ne vedem în iad.

— S-ar putea să mai trec pe acolo, din cînd în cînd, spuse ea. Dar nu voi rămîne mult. Tu însă, da.

— Încă ceva, spuse el. Mi-ai promis că-mi spui cine eşti, în realitate.

— Numele meu e James Fisk. Ştii acum cine sunt, sau trebuie să-ţi dau o autobiografie?

— Adică Circarul de pe Wall Street, Prinţul de pe Erie?

— Exact!

Ea îi puse bucata de scotch pe gură, o netezi, şi îi puse casca pe cap. Părea foarte grea, sporindu-i durerea de cap. Era greutatea morţii, se gîndi el.

— Ce băiat cuminte, spuse ea. N-ar avea rost să te zbaţi.

Şi astfel urma să devină o altă victimă a reînviatului şi niciodată regretatului James Fisk. Născut în 1834, dacă îşi aducea bine aminte, în Bennington, Vermont. A, da, se născuse pe 1 aprilie, Ziua Păcălelilor. Foarte potrivită zi. Fisk nu era un fraier, dar îi fraierise pe mulţi, nu încăpea îndoială. Începuse cu o muncă de jos, ca ucenic la un circ, apoi devenise, pe rînd, chelner, vînzător de mărunţişuri, comis-voiajor de îmbrăcăminte, şi agent de bursă. Fondase firma de brokeraj „Fisk şi… Belden", parcă? Apoi urcase la nivel înalt, ca agent de bursă al lui Daniel Drew. Acesta era cel mai mare escroc şi un afacerist fără scrupule. El, Fisk, şi la fel de coruptul Jay Gould preluaseră împreună controlul asupra căii ferate Erie, de la Cornelius Vanderbilt. Nimeni nu făcuse scandal în legătură cu acest lucru, în afara bătrînului Cornelius, care era la fel de putred ca şi cei trei ticăloşi care îl escrocaseră. Fisk, în calitatea lui de vicepreşedinte şi revizor al căii ferate, se folosise de fondurile acesteia pentru a mitui oficialităţi publice, pentru a produce spectacole pe Broadway şi a seduce actriţe şi cîntăreţe. Una din

multele sale amante fusese celebra Jane Mansfield. Fisk îl ajutase de asemenea pe Gould în încercarea acestuia de a monopoliza piaţa aurului. Aceasta condusese la acea Vinere Neagră, de tristă amintire, de pe, cînd se întîmplase? A, da, 24 septembrie 1869, cînd se prăbuşise bursa.

Iar apoi Fisk, la vîrsta de treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani, fusese împuşcat de E.S. Stokes şi murise în ziua următoare. Carfax îşi aducea aminte exact de ziua în care fusese împuşcat, pentru că era 6 ianuarie, ziua în care membrii organizaţiei Baker Street Irregular sărbătoreau ziua de naştere a lui Sherlock Holmes.

Îi privi degetul, apropiindu-se de butonul de comutare pe sistemul automat. A sosit clipa, se gîndi el. Inima îi bătea nebuneşte, şi se întreba ce ar face Fisk, dacă el ar muri de inimă, înainte ca acesta să poată activa MEDIUM? Chiar îşi dorea acest lucru. Fisk ar fi fost la ananghie, atunci. Dar apoi se gîndi, nu, nu e adevărat. La autopsie s-ar descoperi că am murit de moarte naturală, şi nimeni nu l-ar suspecta pe Fisk.

Adio, Patricia. Măcar dacă am fi murit în acelaşi timp, am fi fost în aceeaşi colonie amîndoi.

Fisk, cu degetul la numai cîţiva centimetri de buton, întoarse capul şi rînji.

Fă pe sadicul, puţin îmi pasă, se gîndi Carfax. Aceste cîteva secunde de viaţă în plus sunt preţioase, în asemenea împrejurări. Şi poate va suna din nou telefonul. Am vrut să-l întreb. Cine a sunat? O prietenă a lui Pat? Vreunul din complicii lui Fisk? Senatorul Langer? Nu voi şti niciodată, şi nu are importanţă.

Degetul se mişcă. Butonul alunecă înăuntru.

Carfax avea senzaţia că se scufunda în el însuşi, că se prăbuşea în hăul sinelui.

Dar nu se întîmplă nimic, în afară de aprinderea unui indicator luminos de lîngă buton.

Fisk scoase o înjurătură şi apăsă din nou pe buton. Lumina rămase aprinsă.

Ce bine era dacă Fisk se decidea să nu caute defecţiunea, ci să treacă pe comanda manuală. Fisk verificase legăturile celor două fire de la spate, imediat după ce adusese aparatul din pod. Nu mai avea rost să-l verifice. Nu era posibil să se fi desprins. Cel puţin, aşa ştia el.

Carfax gemu, prin căluşul care-i acoperea gura. Fisk se uita în spatele aparatului.

— Cum dracului s-a întîmplat asta? murmură Fisk.

Se aplecă şi se uită la firul desprins.

— Ud!

Se uită la Carfax şi spuse, rînjind:

— Ticălos parşiv ce eşti!

Fisk puse firul la locul său şi se întoarse în faţa aparatului. De această dată, luminiţa nu se aprinse.

Iar Carfax era lipsit de văz, de auz, de simţul vorbirii, de toate simţurile, în afară de gîndire. Şi de strigătul tăcut de groază, care părea să reverbereze prin nimic şi din nimic.

Fisk avea dreptate. Nu existau cuvinte care să descrie starea de semb.

Era un „ceva”, indescriptibil, în Marele Nimic. Iar apoi, fu din nou un „ceva” familiar.

Putea vedea, auzi, gusta şi pipăi, din nou.

Doamna Webster, aşezată de cealaltă parte a mesei, în faţa lui, ţipa, iar ceilalţi urlau sau săreau în picioare. Se uită în jos. Sînii lui goi erau mari şi rotunzi, iar sfîrcurile mari erau vopsite în galben. Fusta lui era largă, în stil neo-cretan.

— A intrat în tine, Szegeti! urlă un bărbat. Carfax nu era chiar atît de ameţit încît să nu înţeleagă ce se întîmplase.

Doamna Webster avea dreptate. „Zidul” fusese slăbit, iar el fusese proiectat direct spre configuraţia fizică a şedinţei ei de spiritism, corespondentul mintal al lui MEDIUM. Asemenea unui flux de electroni, el urmase calea minimei rezistenţe, trecuse printr-o gaură energetică, care se formase chiar în acel moment al schimbului. Făcuse un salt cuantic din această lume în embu, şi înapoi în această lume.

Doamna Webster se oprise din ţipat şi stătea acum în picioare, privindu-l.

— Îmi pari cunoscut, spuse ea. Eşti un spirit malefic?

— Nu mai mult decît orice om, spuse el. Aduceţi-mi un telefon şi faceţi-mi legătura cu senatorul Langer.

INEDIT! NUMAI PENTRU CITITORII NOSTRI FIDELI:

O convorbire cu Philip José Farmer

TERRY BIBO: Doar pentru a preciza lucrurile, vom spune că acesta este un interviu pe care autorul a avut deosebita amabilitate să ni-l acorde în timp ce se muta de la fosta sa locuinţă de pe Mount Hawley Road.

PHILIP JOSE FARMER: Eşti cît se poate de binevenit. Cel puţin, pînă în momentul de faţă.

TB: De-acum încolo o să fie mult mai rău. Hai să-ncepem cu începutul… Am observat şi mi s-a părut ciudat că site-ul dumneavoastră de Web afirmă că v-aţi născut în Peoria, dar…

PJF: Asta e o greşeală gravă.

TB: OK, OK. Deci, unde v-aţi născut de fapt?

PJF: North Terre Haute, Indiana, pe malurile rîului Wabash, chiar în toiul celei mai rele furtuni din 1918, la 26 ianuarie. Tatăl meu spunea mereu că a trebuit să înoate prin zăpadă ca să ajungă la doctor, dar era un om scund aşa încît cred că zăpada aia avea pînă-ntr-un metru.

TB: Cît timp aţi locuit în Terre Haute?

PJF: Doi ani, după care ne-am mutat la Indianapolis, într-un bloc de apartamente. După încă un an ne-am mutat la Greenwood, Indiana, ceva mai la sud de Indianapolis, după care am plecat în Mexico… Mexico, Missouri, unde tatăl meu a participat, ca inginer constructor, la construirea unei centrale electrice. După ce construcţia s-a terminat, el a avut de ales între două slujbe, în Peoria sau în Kansas City. Pînă la urmă a ales Peoria. Altfel, viaţa mea ar fi fost cu totul alta.

TB: Aveaţi, deci, în jur de cinci ani cînd v-aţi mutat aici?

PJF: Mda… de fapt aveam patru ani. Era în 1922… Locuiam pe New Street, în Cartierul de Sud, unde aveam o căsuţă cu nişte acareturi în spate. În zona aia, toate casele erau cam la fel. Cînd mergeam la şcoală, mă duceam la Webster, care acum nu mai e folosită. Şi cred că, între timp, de vreo cîţiva ani, strada aceea a devenit parte a unui proiect locativ, dar nu ştiu cum îi zice.

TB: Care e prima dumneavoastră amintire?

PJF: Ei bine, n-o să-ţi vină să crezi, dar a fost cînd m-au tuns prima oară, la un an şi jumătate.

TB: V-au ciupit cu foarfeca?

PJF: Nu. Nu ştiu de ce-mi amintesc chestia asta, dar mi-o amintesc cu lux de amănunte, şi cînd le-am povestit întîmplarea alor mei cîţiva ani mai tîrziu, mi-au spus că aşa se-ntîmplase. Era o baracă mică, lîngă calea ferată, unde lucra un frizer… Bineînţeles, sunt multe goluri printre amănunte. Nu am o memorie fotografică şi mai ales acum, la optzeci de ani, nu prea mai am memorie deloc.

TB: Vă aduceţi aminte de vreo persoană anume?

PJF: Păi îmi amintesc de unii din profesorii de la şcoala elementară. Erau grozavi. Bineînţeles, pe atunci nu aveam probleme de disciplină. Era doamna

Blanche Nixon, o femeie măruntă şi cocoşată, o profesoară minunată, toată lumea o iubea. Şi erau şi alţi profesori…

Cînd eram în clasa a opta, am avut un profesor de ştiinţă care ne-a spus că rachetele nu Andromeda putea să funcţioneze în spaţiul cosmic pentru că nu există aerul pe care să-l folosească la propulsie…

M-am ridicat şi l-am corectat. Mai bine-mi vedeam de treabă. Am încercat să-l contrazic, spunîndu-i că rachetele nu au nevoie de aer. Chiar la vîrsta aceea cunoşteam legea lui Newton privind acţiunea şi reacţiunea. Iar el mi-a spus să tac din gură şi să stau jos. N-am uitat niciodată asta. Am vrut să-l sun, ani mai tîrziu, cînd a fost lansat Sputnik, dar mă aflam întrun alt oraş. Oricum, mi-am zis, „Ei bine, lasă c-o să afle el.”

TB: Deci, cînd aţi intrat la liceul din Peoria, care era ţinta dumneavoastră?

PJF: Ştiam că voiam să devin scriitor încă din clasa a patra. Aveam unele idei vagi să devin ziarist sau profesor… după terminarea liceului, m-au trimis la un ziar. Am decis atunci că nu am suficientă agresivitate. Aşa că atunci m-am gîndit să mă fac profesor. În anii care au urmat, după ce i-am ascultat pe profesorii studenţilor şi pe profesorii adevăraţi, am decis că asta ar fi o viaţă de cîine şi că nu-mi doream aşa ceva.

TB: Hai să vorbim puţin despre Biblioteca McClure…

PJF: Era chiar peste drum de locul unde se afla cinematograful Beverly, care la acea dată încă nu se construise. Era lipită sau făcea parte din Smith’s Drug Store.

Avea o secţie pentru adulţi şi una pentru copii. Şi avea cărţi minunate, pur şi simplu minunate. Pe atunci citeam cu aviditate şi acesta este locul unde am început să citesc mult. Aveau o mulţime de cărţi de science fiction. O mulţime de cărţi de aventuri, pentru băieţi şi fete. Aveau cărţi de istorie, precum şi reviste. American Boy, cred că era pe-acolo, Youth’s Companion, chestii din astea.

Şi pe urmă, cînd am trecut la secţia pentru adulţi, am descoperit cărţile cu Tarzan.

TB: N-aţi fost un timp mascota echipei Braves?

PJF: A, te referi la Fred Waring şi formaţia lui, Pennsylvanians? Păi, da, pe atunci el scria cîntece pentru colegii, pe care acestea le adoptau, în calitate de cîntece oficiale. Aşa a scris „Bravo, Bradley Braves”. Şi cîţiva studenţi şi profesori au pus la cale un tîrg în urma căruia m-au trimis pe mine la New York ca să-i fac cadou un acoperămînt cu pene indian, fiindcă pe atunci credeam că prin vene îmi curge o şaisprezecime de sînge de indian cherokee.

I-am dat podoaba lui Fred Waring şi, nu-mi mai amintesc prea bine cum a fost, dar ştiu că m-am întors acasă şi am scris despre chestia asta. A fost amuzant.

TB: Vroiam să vă rog să povestiţi cum l-aţi făcut curte lui Bette la Bradley.

PJF: Era solista principală într-o piesă pe care o montau la Bradley. Am văzut piesa şi am fost fascinat, dar n-am făcut nici o mişcare. Şi pe urmă, se pare că s-a uitat peste camp şi a ales trei sau patru, cel puţin aşa am auzit de la un amic. Aşa că într-o zi m-am dus la Bradley Hall.

Nu ştiu dacă ştii cum era acolo, dar cînd intrai era o scară la dreapta şi una la stînga şi amîndouă mergeau la subsol, unde ea avea un vestiar. M-am dus jos şi I-am vorbit, dar ea nici nu m-a băgat în seamă. (Nu ni se făcuseră prezentările.)

Aşa că m-am dus înapoi, în capul scărilor. Să fi fost vreo douăzeci de trepte. M-am aruncat în josul treptelor. A fost o chestie destul de atletică. Dar nici asta n-a făcut-o să se clintească, cel puţin la suprafaţă.

Aşa că am urcat din nou şi iar m-am aruncat. Buf, bang… Aş fi putut să fac pe cascadorul, cel puţin la coborîrea acrobatică a scărilor. Nu-mi aduc aminte dacă mi-a vorbit atunci sau a aşteptat pînă m-am aruncat a treia oară, cînd s-a îngrijorat ca nu cumva să păţesc ceva. Atunci m-am prezentat şi, de atunci…

TB: Cum v-a influenţat Peoria? Ce aţi luat cu dumneavoastră şi ce aţi adus înapoi?

PJF: În 1959 am scris un roman despre care nu-şi mai amintesc decît colecţionarii, a cărui acţiune avea loc într-o Peoria „deghizată” şi într-o oţelărie „deghizată”.

În esenţă, era vorba de relaţiile dintre albi şi negri, din acea oţelărie şi din împrejurimile Peoriei. Şi mai era vorba despre narator, pe care-l chema Alliger, şi care tocmai se întorsese de la război. Era echivalentul a ceea ce astăzi am denumi un Navy Seal. Am făcut o paralelă măreaţă între atmosfera morală, rasială şi intelectuală din Peoria şi adîncurile mării.

Era ceva cu mult înaintea vremurilor. Avea nişte personaje, şi albi şi negri, deosebite. Şi mai avea de a face şi cu cealaltă faţă a monedei numită religie, care este sexul.

Eram sigur că va fi un best seller şi că va atrage atenţia tuturor, dar toate marile edituri mi-au respins manuscrisul. Şi cred că din cauza subiectului, care era mult prea avansat pentru acele vremuri. A sfîrşit prin a fi publicată ca paperback, de către, n-o să-ţi vină să crezi, o obscură companie farmaceutică… Keystone se numea, şi a fost un iad să lucrez acolo. Cred că n-am fost în toate minţile să lucrez acolo timp de 11 ani.

TB: Aţi văzut un OZN pe cînd lucraţi la Keystone?

PJF: Era noapte, lucram de foarte multe ori noaptea. Stătea în uşa imensă a fabricii, orientată spre nord.

Privind spre Peoria, s-a întîmplat să privesc în sus şi acolo am văzut o minge rotundă albastră — acum, ştii, dac aş fi văzut-o numai eu, ar fi putut fi o aberaţie sau o iluzie optică — şi emitea o lumină pîlpîitoare.

Nu era, aşa cum s-a susţinut ulterior, un balon meteorologic. Pentru că baloanele meteorologice sunt deplasate întotdeauna de vînt, nu se deplasează împotriva vîntului. Nu urcă şi apoi coboară, pentru că nimeni nu le dirijează. Sau să o ia brusc spre sud, după ce un timp s-au deplasat spre est.

Iar a doua zi a apărut un articol în… stai să văd, pe atunci nu aveam Journal Star. Cred că pe atunci aveam Journal şi Star. Şi o mulţime de oameni a relatat că l-au văzut. Nu s-a dat niciodată o explicaţie satisfăcătoare.

Acum, desigur, faptul că sunt scriitor de SF nu înseamnă că sunt convins că OZN-urile sunt farfurii zburătoare sau că au echipaje cu fiinţe din spaţiul cosmic. Au fost numeroase OZN-uri neexplicate care m-au convins pe mine şi i-au convins şi pe alţii că e vorba de un fenomen despre care nu ştim nimic, şi care se manifestă din cînd în cînd. Asta e limita pînă la care aş merge.

TB: Cum a ajuns un tip din Peoria să devină omul care a introdus sexul în science fiction?

PJF: Bineînţeles, cînd eram tînăr nici măcar nu m-am gîndit la asta. Dar cînd am îmbătrînit... am citit o mulţime de alte cărţi, de literatură. Mi s-a părut că SF-ul, care ar fi trebuit de fapt să se ocupe de orice pe lumea asta, era deosebit de restrictiv şi reticent cu privire la orice era legat de sex.

Editorii se temeau, şi probabil pe bună dreptate, că cei mai mulţi dintre cititori n-or să agreeze ideea. Aşa că mi-am zis: „Ei bine, am să scriu cartea asta care e plină de biologie extraterestră şi reproducere extraterestră — o teorie extrem de complicată.” Povestea n-ar fi putut să existe fără ea. Astăzi pare foarte nevinovată şi banală, dar a fost pentru prima oară în orice revistă de SF, sau poate în orice revistă normală sau naţională din Statele Unite, cînd era folosit cuvîntul „orgasm”.

Ei bine, am intitulat-o „Îndrăgostiţii”. Era o nuvelă despre doi îndrăgostiţi interstelari. Am trimis-o la Astounding Stories, care pe atunci plătea cel mai bine şi era şi cea mai prestigioasă. Redactorul şef, John Campbell, a respins-o cu comentariul că i-a provocat greaţă. Aşa că am trimis-o la următoarea revistă în ordinea popularităţii, Galaxy, care avea reputaţia că publică poveşti mai literare, şi am obţinut aceeaşi reacţie de la redactorul lor şef: greaţă.

După care am trimis-o la o revistă pe care nici măcar n-o citisem, Startling Stories... A devenit peste noapte o senzaţie, cu reacţii diferite. Unii ziceau, „excelent”, alţii „eşti bolnav la cap”. E amuzant cînd priveşti în urmă.

TB: În cărţile dumneavoastră folosiţi o mulţime de personaje. Unele sunt reale, altele sunt imaginare. Sunt unele dintre ele din Peoria?

PJF: Da, cîţiva dintre ei sunt. Deşi am folosit personaje din Peoria mai mult în primul meu roman poliţist. Am folosit şi oraşul şi pe anumiţi peorieni, sau combinaţii din mai mulţi peorieni.

TB: Ce-mi puteţi spune despre Kilgore Trout, atît de controversatul personaj?

PJF: A fost o vreme cînd aş fi putut pomeni numele ăsta şi pe creatorul său, Kurt Vonnegut, fără să fie nevoie să explic cine erau aceştia şi care-i treaba cu ei. Dar generaţiile mai noi nu prea cunosc despre ce e vorba, la fel ca şi cei din trecut, care nu au apucat să citească despre ei, aşa că va fi nevoie de nişte explicaţii.

Kurt Vonnegut este un autor foarte cunoscut, mai ales ca scriitor de ceea ce cei mai mulţi dintre noi numesc science fiction, deşi el neagă că ar fi vorba de science fiction. El avea un personaj preferat, care a devenit personajul meu preferat ca cititor... Se numea Kilgore Trout, şi era un amărît de scriitoraş de SF...

În anii ’30, ’40, ’50, trăiam într-un fel de ghetto mic. Eram traşi pe sfoară de editori şi de agenţi, exact la fel ca Kilgore Trout. Una peste alta, ne identificam cu el...

Aşa că am luat legătura cu cei de la Dell, care publicau o parte din cărţile lui Vonnegut, şi i-am spus redactorului şef, care întîmplător era şi el scriitor de SF, ce-ar fi dacă ar apărea o carte scrisă chiar de Kilgore Trout, avînd pe coperta din spate o poză a autorului, avînd în plus şi unele citate, o bibliografie şi o biografie, aşa că am scris-o şi el a fost de părere că ar fi o idee excelentă. Mi-a dat numărul lui Vonnegut ca să pot vorbi cu el, căci acesta nu-mi răspunsese la scrisori, ceea ce nu avea importanţă pentru că şi eu am fost asaltat de o mulţime de scrisori la care n-am răspuns. Aşa că l-am sunat şi i-am spus că Trout era scriitorul meu imaginar preferat şi că mă identificam cu el, la care mi-a răspuns: „Ei bine, şi eu.”

Prin urmare, m-am aşezat la masa de scris şi în şase săptămîni, adică foarte repede, am scris romanul şi m-am simţit excelent scriindu-l, rîzînd tot timpul. Apoi am scris bibliografia bazîndu-mă pe titlurile diverselor cărţi ale lui Vonnegut şi am scris şi biografia. Mi-am făcut o fotografie, cu o barbă falsă făcută din două peruci tăiate şi lipte cu clei. Mai erau cîteva instantanee surprinse de fotograf în diverse situaţii, mai ales jos, la subsol, în care apăream ca om de serviciu, care de fapt era şi una din ocupaţiile lui Trout.

OK, a apărut cartea şi s-a discutat mult şi s-au făcut multe speculaţii în diferite publicaţii despre cine era cu adevărat Trout, cine a scris cartea...

Nimeni n-a ghicit că eu eram. Pe urmă am fost invitat la un show organizat de Harlan Ellison la UCLA, “The Five Nights Down a Rabbit Hole”.

Chiar în ziua în care trebuia să vorbesc, ziarul universităţii din Los Angeles a apărut cu un articol scris de redactorul şef în care acesta demonstra, categoric, că Vonnegut scrisese „Venus on the Half-Shell”. Aşa încît a fost plăcerea mea să mă ridic acolo şi să spun că nu, nu Vonnegut o scrisese, ci eu.

Între timp, Vonnegut primise o mulţime de scrisori, pro şi contra, despre „Venus on the Half-Shell”, în care îl acuzau că el o scrisese. Unii spuneau, şi ăştia erau o minoritate, că era cel mai prost lucru pe care-l făcuse vreodată. Cei mai mulţi ziceau că era cel mai bun lucru realizat de el vreodată. Iar asta l-a cam iritat. Bietul de el. Nu-i plăcea să scrie scrisori şi iată-l acum apărîndu-se scriind scrisori.

Acum, după cum spun oamenii, fanii care l-au întîlnit pe la diferite convenţii, el pretinde că nici măcar nu-şi aminteşte cine sunt. Dar îşi aminteşte. A fost un fel de omagiu adus lui Vonnegut, ale cărui lucrări le admiram foarte mult în acele zile. M-a rănit faptul că l-am iritat şi astfel l-am determinat să mă respingă.

TB: Acesta n-a fost singurul contract cu industria filmului. N-aţi scris cumva şi scenariul la o continuare la „Călătorie fantastică”?

PJF: O, da, păi asta e altă poveste. A fost o chestie traumatizantă, vreau să spun că treaba cu „Venus on the Half-Shell” m-a cam durut un timp, dar

nimic nu durează o veşnicie. Dar „Călătoria fantastică” era gata-gata să-mi distrugă cariera…

Au dat înapoi. Tot contractul s-a dus pe rîpă. În cele din urmă, Doubleday a trimis manuscrisul meu lui Isaac Asimov, fiindcă el scrisese scenariul pentru primul film…

N-au mai făcut nici un film Aşa că am două versiuni ale unei cărţi care nu va fi publicată niciodată, deşi se află în proprietatea celor de la Doubleday…

Dar, mi-a luat atît de mult timp s-o scriu, încît am intrat întro situaţie financiară proastă deoarece n-am mai scris nimic pentru nici o altă editură.

TB: Dacă acum aţi avea 20 de ani şi aţi trăi în Peoria, ce aţi face?

PJF: Aş pleca în California.

TB: N-aţi rămîne aici?

PJF: Nu, pentru că, mi-am dat seama de asta în anii ’30 şi ’40, înainte de război, mi-ar fi plăcut să trăiesc în acele locuri care sunt foarte apropiate de Hollywood. Îmi plac toate acele nenumărate pîlcuri de portocali şi distanţele dintre oraşe şi aerul curat.

TB: Şi totuşi, dacă aţi avea 20 de ani astăzi.

PJF: Acum ştii că asta nu e o întrebare la care să pot da un răspuns pentru că dacă aş avea 20 de ani acum aş fi o cu totul altă persoană. Poate chiar mi-ar plăcea rock’n’roll-ul. Poate că 90 la sută din personalitatea unui om e determinată de gene, sau poate 50 la sută. Totuşi mediul este un mare modelator. Eu cred că proporţia între cele două influenţe este egală. Cînd eram tînăr, toată influenţa era dată de mediu. Modifică mediul şi o să ai o societate perfectă… asta e o prostie.

TB: Aici în Peoria nu eraţi foarte cunoscut.

PJF: Nu, pînă acum cinci ani cred… Am un strănepot care are doar zece ani şi e foarte interesat de chestia asta, se laudă tot timpul cu mine. Uneori aş prefera să n-o facă pentru că devine jenant cînd îşi dau seama că n-au auzit de mine.

TB: Este o eră tehnologică uşor diferită pentru un scriitor. Procesul a ceea ce faceţi… continuaţi să scrieţi de mînă, aşa cum o făceaţi pe vremuri?

PJF: Oh, nu. Am făcut asta într-adevăr, am scris de mînă. Pe urmă mi-am luat o maşină de scris electrică IBM. după care am luat un IBM PC25, care era deja perimat încă din ziua în care l-am luat şi asta se întîmpla în urmă cu 15 ani. Nu-l folosesc decît pentru scris. Are şi alte facilităţi, dar la ce naiba să-mi trebuiască?

N-am învăţat niciodată să bat la maşină. Bat cu două degete, uneori cu patru. Şi, dacă aş mai fi tînăr, ăsta e unul din lucrurile pe care le-aş face, aş urma un curs de computere şi de dactilografiere… Cred că după anul 2000 o să mă conectez la Internet, dacă n-o să fiu prea ocupat cu scrisul.

TB: Ce-aţi face dacă vi s-ar usca cerneala în stilou?

PJF: Pentru a conchide, mi-ar plăcea să spun, în pofida vastului meu interes pentru alte universuri şi noi idei şi pentru spaţiu, călătoriile spaţiale şi călătoriile în timp, care, apropo, cred că sunt imposibile, lucrul esenţial este caracterul uman, care reprezintă subiectul principal al majorităţii scriitorilor.

Lumea asta de aici [şi se bate cu degetul pe tîmplă], e la fel de fascinantă şi poate şi mai fascinantă. Lumea din interiorul creierului tău şi al creierelor altor oameni este mai fascinantă şi, din punctual meu de vedere, continuă să fie imprevizibilă…

Şi chiar dacă acum se vorbeşte despre moartea cărţilor, nu cred că vor dispărea vreodată complet. Există o anumită plăcere în a ţine o carte şi a o citi, să nu fii nevoit, de exemplu, să te chinui cu un computer. Iar unele cărţi, mai ales cele vechi, au chiar un miros plăcut…

Pe de altă parte, cred că imaginaţia este ca un muşchi. Am constatat că cu cît scriam mai mult, cu atît mai productivă îmi devenea imaginaţia, şi se făcea mai mare, tot mai mare…

Mereu le spun scriitorilor tineri — după ce încerc să le scot din cap ideea de a scrie pentru a-şi cîştiga existenţa — mereu le spun să citească cît de mult din orice domeniu. Chiar dacă stai cu ochii pironiţi pe o cutie de bere şi citeşti ce scrie acolo, nu se ştie cînd poate să-ţi folosească sau să-ţi vină vreo idee…

Şi cam aici se termină aşa numitele mele perle de înţelepciune, cu excepţia unui lucru. Am observat că bătrîneţea nu te face în mod necesar mai înţelept, pentru că o mulţime de oameni pe care îi cunosc nu sunt acum mai înţelepţi decît erau la 20 de ani, chiar dacă acum au 80. Caracterul se durifică şi cam atît. Dar uneori mai vin cu cîte o idee surprinzătoare. Nu numai caracterele umane dar şi evenimentele.

Vreau să spun că s-au întîmplat anumite lucruri încît dacă aş fi stat să mă gîndesc liniştit la toate variaţiunile posibile ale unei anumite situaţii, nu m-aş fi gîndit niciodată la aşa ceva.

Sunt multe evenimente ciudate. Lumea poate părea deprimantă şi plictisitoare, şi monotonă, şi totuşi sunt o mulţime de lucruri minunate, sau unele nu chiar atît de minunate care aşteaptă să se întîmple. Lucruri care nu ţi-ar putea trece prin minte.